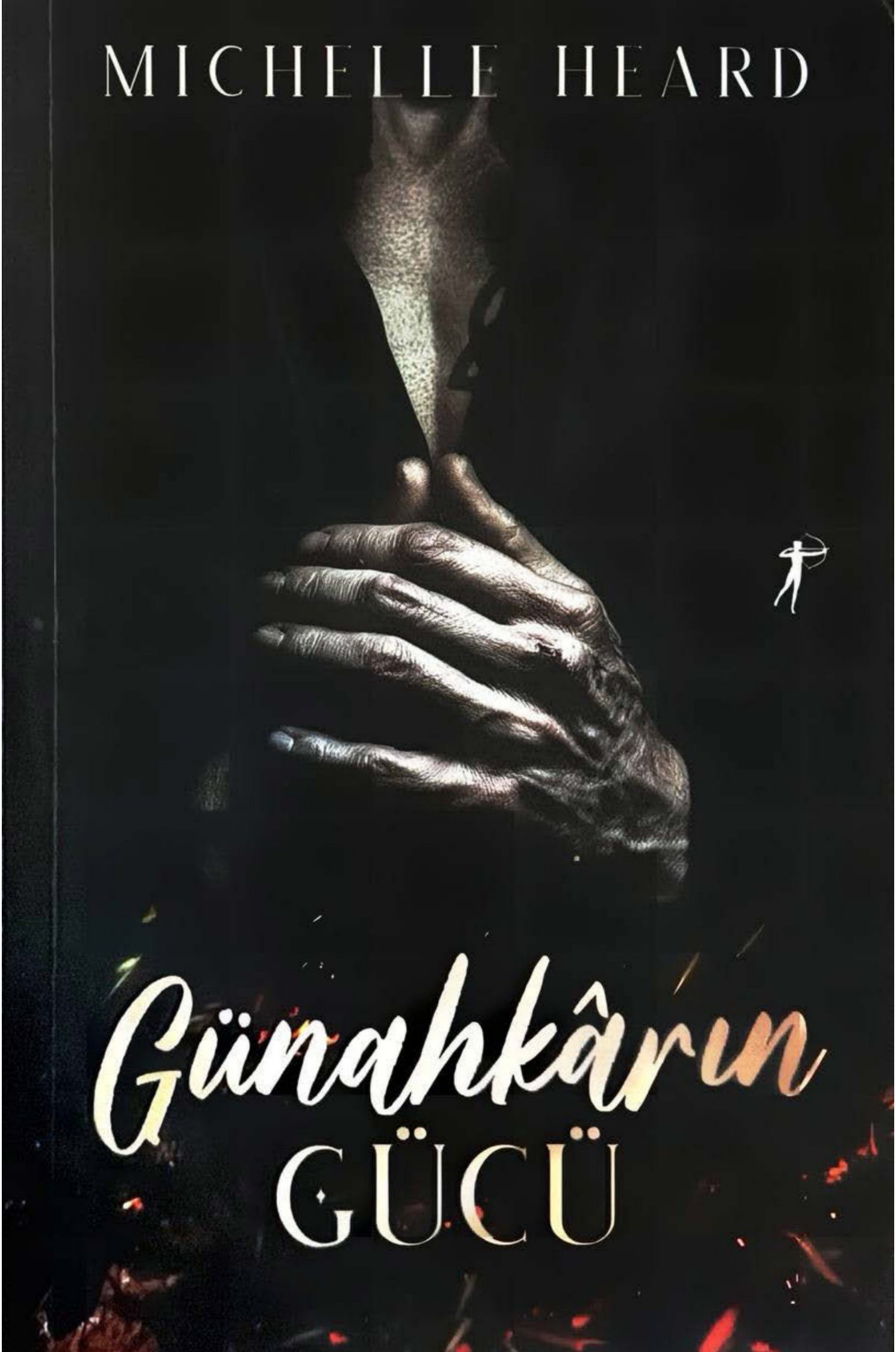
MICHELLE HEARD

Günahkârın GÜCÜ

YAYIN NO: 2758

GÜNAHKÂRIN GÜCÜ
Günahkârlar Serisi
Michelle Heard
Orijinal Adı: Owned By a Sinner

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Gülce Arman
Editör: Doğa Özfırat
Son Okuma: Zikriye Eliter
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8667-34-9
Sertifika No: 43949

Günahkârın Gücü
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Owned by A Sinner
© 2022, Michelle Heard

Kitabın Türkçe yayın hakları ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MICHELLE HEARD

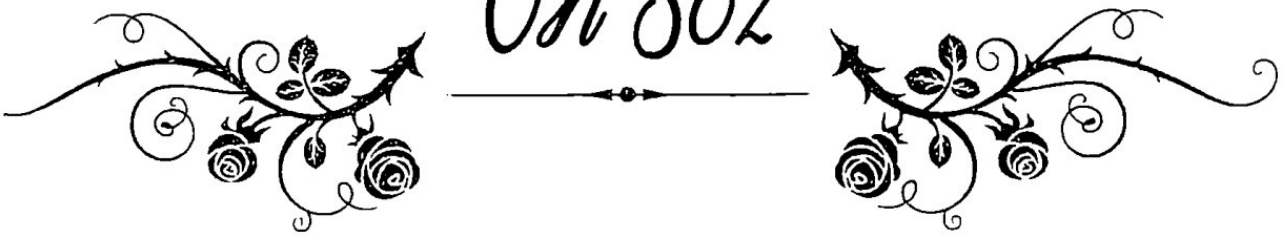
Günahkârın GÜCÜ

İngilizceden Çeviren: Gülce Arman

ARTEMİS YAYINLARI

İçerik Uyarısı

Bu kitapta iş yerinde cinsel taciz ve tecavüze teşebbüs gibi hassas konulara yer verilmektedir. Bu konularla ilgili içerikler bazı okurlar için tetikleyici olabilir. Okumaya başlamadan önce bu unsurların dikkate alınması önerilir.

Ön Söz

Jimmy Flanagan

(Kiara'nın Babası)

Yirmi beş yıl önce...

Tek gecelik sıradan ilişkilerimden biri olması gereken Tara'nın karşısında otururken hâlâ onun hamile olduğu gerçeğini hazmetmeye çalışıyordum.

Benim çocuğuma...

İsa, Meryem ve Yusuf aşkına.

Ayağa kalktığımda stüdyo dairede hareket edecek fazla bir alan kalmadığını fark ederek yıpranmış kanepeye geri çöktüm.

"Tanrım," diye mırıldanmayı başarabildim.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi karşımdaki kızıl saçlı kıza diktim. Yumuşak kahverengi gözlerindeki umut ışığı kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Ben beyaz atlı prens değilim, kızım."

Kesinlikle değildim.

Tara gergin bir şekilde dudaklarını ıslatırken gözlerini küçük salonda gezdirdi.

Tanrım, bu tam bir rezaletti. Bir anda, "Ben kötü bir adamım," diye itiraf ettim.

Tara'nın bakışları bana kaydı ve sonra, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ben İrlanda mafyası için çalışıyorum," dedim elimdeki tüm kartlarımı açarak.

Kocaman açtığı gözlerinde bir yanıp bir sönen umut ışığı aniden yok olmuştu.

İç çekerek başımı iki yana salladım. "Maddi olarak yardımcı olabilirim ama benim hayatım bir çocuğa... Ya da senin gibilere uygun değil."

Tara başını onaylar gibi salladı ve az önce patlattığım bombanın etkisiyle zar zor yutkunarak avuçlarını endişeyle eteğine sildi. "Çocuğa senin öldüğünü söyleyebilirim."

Sözleri beni beklemediğim kadar sert bir şekilde vurunca gözlerimi kıstım. "Hayır."

Çocuğumun, öldüğümü düşünmesini istemiyordum. Hayatım boyunca pek çok kötü şey yapmış olabilirdim ama asla bir çocuğa, özellikle de kendi çocuğuma sırtımı dönemezdim.

"Dediğim gibi, maddi anlamda destek olacağım. Ortamın güvenli olduğu zamanlarda da seni ve çocuğu kontrol edeceğim. Elimden gelenin en iyisi bu olabilir."

Tara bir süre düşündü, gözleri pencerenin dışındaki bitişik apartmanın duvarına odaklanmıştı. "Byrne Ailesi hakkında sokaklarda dolaşan korku hikâyelerini duymuştum. Çocuğumun mafyayla uzaktan yakından bir ilgisi olmasını istemiyorum."

"Bu konuda hemfikiriz."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Belki bebeğe senin sık yolculuk eden bir tüccar olduğunu söyleyebiliriz?"

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "Güzel bir fikir." Ayağa kalkıp cebimden cüzdanımı çıkardım ve üzerimdeki tüm nakit parayı boşalttım. "Daha fazlasını getireceğim." Parayı sehpanın üzerine bıraktım. Gözlerimi Tara'ya dikip uyarıcı bir ses tonuyla, "Kimse kim olduğumu bilmemeli. Güvenliğiniz için. Çocuk doğduktan sonra ona kendi soyadını ver ve Byrnelerin yanına yaklaşma," dedim.

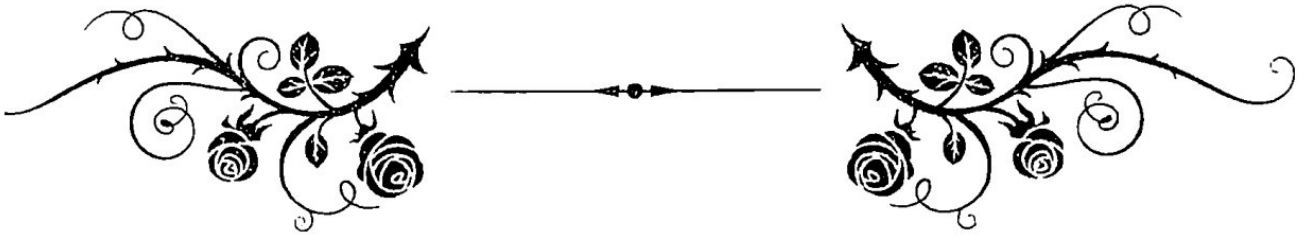
Ayağa kalkarken başıyla onayladı. "Kimseye söylemem."

Gözlerimi, bana hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşatan kadının üzerinde gezdirdim. Bir an için keşke her şey farklı olsaydı diye düşündüm. Keşke onu yakından tanımak gibi bir lüksüm olsaydı. Belki aramızda bir şeyler olabilirdi.

Ama kendim için seçtiğim bu hayatta keşke diye bir şey yoktu. Hayatımı ve sadakatimi İrlanda mafyasının lideri Owen Byrne'e adamıştım.

Tara'yı ve doğmamış çocuğumuzu sır olarak saklamak zorundaydım.

Bölüm 1

Kiara

Liam, 39. Kiara, 24.

Yolda yürürken gülümsemeden edemiyordum. Bugün güzel bir gündü ve bu haberi babamla paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Ön kapıyı açtığım anda gülümsemem daha da büyüdü. "Baba?"

"Mutfaktayım, kızım," diye seslendi.

Eskimiş kahverengi kanepeleriyle sıcacık oturma odasında hızla ilerledim.

Babam kalp krizi geçirdiğinde kendi kalbimin duracağını sanmıştım. Endişeden kendimi kaybetmiştim ve ancak babam bana tekrar gülümseyebildiğinde rahat bir nefes alabilmiştim.

Doktor şanslı olduğumuzu söylemişti. Babamın yeme alışkanlıklarını değiştirmişti ve onu heyecanlandıracak hiçbir stres yaşamadığından emin olmaya çalışıyordum.

Mutfağa girdiğimde babam ve Kristine'i dört kişilik masada otururken buldum. Kristine, geçici olarak işe aldığım bir hemşireydi ve maaşını ödemek için yıllardır yaptığım geçici işlerden

biriktirdiğim parayı kullanmıştım. Çok değildi ama faturaları ödememe yetiyordu.

Babam bana huysuz bir bakış attıktan sonra tabağındaki havuçlara baktı. "Bak bana ne yediriyor."

Eğilip seyrelmiş gri saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum. "Doktorun ne dediğini duydun. Sebzeye ihtiyacın var. Artık pizza ve hamburgerle yaşayamazsın."

"Hay hay," diye mırıldandı her zamanki huysuzluğuyla. Karşı koymak yerine bir çatal dolusu havucu ağzına tıkıştırıp çiğniyormuş gibi yaptı. Bana kaşlarını çatarak, "Burada ne işin var?" diye sorarken sesi gayet sertti.

Nedenini bilmiyordum ama babam onu evinde ziyaret etmeme karşıydı. İlk başlarda bana acele etmemi ve gitmemi söylediğinde inciniyordum ama şimdi huysuzluğunu görmezden geliyor ve kendime bunun iyi hissetmediği için olduğunu söylüyordum.

Annemle babam hiç evlenmemişti. Ben tek gecelik bir ilişkinin sonucuydum ama bana asla istenmediğimi hissettirmemişlerdi. Beni annem büyütmüştü ve babam iş için çok seyahat etmesine rağmen beni olabildiğince sık görmeye çalışmıştı. Dünyanın en iyi babası olmayabilirdi ama doğum günlerimin hiçbirini kaçırmamıştı ve en güzel anılarımdan bazıları, onunla birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanlardı.

"Seni kontrol etmek istedim ve sana iyi haberlerim var," diye sırıtarak boş sandalyelerden birine oturdum. Babamın tabağından bir havuç alıp ağzıma attım.

"Eee?" Sabırsız bir ifadeyle kaşını kaldırıp bana baktı. "Hadi anlat."

"İlk kalıcı işimi buldum!" dedim heyecan ve rahatlama hissiyle. " Resepsiyon görevlisi olarak."

Tanrım, hâlâ inanamıyorum.

Babamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Nerede?"

Biraz daha yesin diye başımla tabağındakileri işaret ettim. İsteksizce havuçtan bir ısırık daha aldı.

"Byrne Holding'de. Lobide çalışacağım. Büyük bir şirket olduğu için ilerlemek için pek çok fırsat var," diye gevelerken her kelimede heyecanım artıyordu.

Başladıktan sonra gerisi gelir.

Tanrım, bu işe ihtiyacım vardı. Birikimlerim, Kristine'e sadece ay sonunda ödeme yapacak kadar kalmıştı. Artık babam ayağa kalkana kadar Kristine'e ödeme yapabilirdim ve şu anda yaşadığım kutu gibi daireden çıkıp daha iyi bir yere taşınabilirdim.

Babamın yüz ifadesi giderek sertleşti ve gerildi, kaşlarını çattı. "Byrne Holding'de." Benim adıma mutlu görünmüyordu ve sesine uyarıcı bir ton hâkimdi.

Ruh hâlini ölçmeye çalışırken bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Evet. Şehirdeki her yere başvurdum ve şanslıyım ki deneyimsizliğimi sorun etmediler. Daha düzenli bir işe gerçekten ihtiyacım vardı ve maaşı da iyi."

Babam başını iki yana salladı ve sanki az önce ona milyar dolarlık bir şirkette değil de bir çöplükte çalışacağımı söylemişim gibi dudaklarının kenarı aşağı doğru kıvrıldı. "Byrne Holding'de çalışmak için cesedimi çiğnemen gerek."

Ne?

Mutluluğum bir anda sönmüştü ve sandalyeme yığılıp kaldım. Gerçekten babamın benim için heyecanlanacağını düşünmüştüm. Neden bu pozisyonu almama karşı çıktığını hiç anlamıyordum. "Anlamıyorum. Bu işin maaşı iyi ve kendime daha iyi bir hayat kurabileceğim. Neden buna karşısın?"

Babamın yüzündeki ifade daha da sertleşti ve bu konuşmanın tansiyonunu yükselteceğinden endişelenmeye başlamıştım. Normal şartlarda buna karşı çıkardım ama babamın bir kalp krizi daha geçirmesi riskini göze alamazdım. Doktor bir sonrakinin ölümcül olabileceği konusunda uyarmıştı.

Babam kesin bir dille, "Byrne Holding'de çalışmayacaksın," derken sesinden öfke akıyordu. Maddi olarak zorlanıyorsan annenin yanına taşın."

Annem küçük bir stüdyo dairede yaşıyordu ve orada bana yer olmamasının yanı sıra yirmi dört yaşındaydım ve kendime bir hayat kurmam gerekiyordu. Babam bunu neden anlayamıyordu?

Gözlerim Kristine'e kaydı ve o da başını iki yana sallayarak sessizce babamı daha fazla üzmememi ima edince sandalyeden kalkıp kendime bir bardak su doldurdum.

Konuşmanın bu şekilde geçeceğini hayal etmemiştim. Kahretsin, babamın benim için gerçekten mutlu olacağını düşünmüştüm.

Kristine masayı toplamaya başladı, sonra babamın durumunu kontrol etti. Ona sert bir ifadeyle bakıp, "Sakinleşmen gerek. Gel," diyerek sandalyeden kalkmasına yardım etti, "şu çok sevdiğin araba programını izleyelim."

Babamın gözleri bir an için bana takıldığında yeşil gözlerindeki endişeyi fark ettim. "Suyunu bitir, kızım. Gitmen gerek." Kapıya doğru döndükten sonra duraklayıp, "Bir daha gelme. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye ekledi.

Kalbime dolan hayal kırıklığıyla Kristine'in aceleyle babamı oturma odasına götürüşünü izledim. Verdiğim güzel habere gösterdiği tepkiyi anlayamamıştım. Benim için sevineceğini sanmıştım.

Kalbimin sıkıştığını hissederek onları oturma odasına kadar takip ettim. Babamın koltuklardan birine oturmasını

bekledikten sonra eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Hoşça kal baba."

Geri çekildiğimde bana baktı ve gözlerindeki şefkatle, ifadesi yumuşadı. "Saçmalıyor olabilirim ama seni seviyorum, küçük hanım. Senin için sadece en iyisini istiyorum ve Byrne Holding senin için iyi bir yer değil."

Başımla onaylarken gülümsemek için kendimi zorladım. "Ben de seni seviyorum. İyileş, tamam mı?"

Başını onaylar gibi salladıktan sonra ön kapıyı işaret etti. "Hadi git."

Dışarı çıkarak kapıyı arkamdan kapattım ve köhne bahçe kapısına doğru giden patikada yürümeye başladım. Arkama dönüp bakarken, *Keşke bu görüşme daha farklı geçseydi,* diye düşündüm. Babamın neden o şekilde tepki verdiğini anlayamıyordum.

Caddede otobüs durağına doğru ilerlerken cebimden telefonumu çıkarıp farklı bir tepki vermesini umarak annemi aradım.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Selam, tatlım."

"Merhaba, anne." Yaşadığım hayal kırıklığı gülümsememe engel oluyordu. "Kalıcı bir iş buldum."

"Öyle mi?" Sesinde aniden beliren heyecan, ruh hâlimi biraz düzeltmişti. "Bu harika bir haber, canım. Neresi? Maaşı nasıl? Ne yapacaksın?"

Yavaş yavaş kalbim yeniden heyecanla dolmaya başlamıştı. "Resepsiyonda duracağım. Maaşı harika. Üç bin beş yüzle başlayacağım."

"Tanrım, senin için çok mutlu oldum, Kiara! Bu duyduğum en iyi haber," diye bağırdı annem.

Otobüs durağına geldiğimde caddenin sağına ve soluna şöyle bir baktım. "Babam bu habere hiç sevinmedi."

"Neden? Ne dedi?" Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

"Orada çalışmamı istemediğini söyledi."

"Bu çok garip." Annem duraksadı ve sonra, "Nerede çalışacaksın ki?" diye sordu.

"Byrne Holding'de. Kocaman bir şirket ve ilerlemem için çok fırsat var."

"Ah..." Bu kez durakladığında yavaş yavaş kaşlarımı çattım çünkü bu seferkinin farklı bir sebepten olduğunu hissettim. "Eee..."

Kaşlarımı iyice çatarak başımı iki yana salladım. "Byrne Holding'in nesi var?"

"Hiçbir şey." Tereddüt ettikten sonra, "Sadece orada çalışmanın zor olduğunu duydum," dedi.

"Ben zoru başarabilirim."

"Biliyorum tatlım. Sadece ilk kalıcı işinin seni korkutmasını istemiyorum."

"Korkutmaz. Joe'nun lokantasından daha kötü olamaz."

"Evet... Herhâlde."

Annemle babamın tepkileri gerçekten cesaret kırıcıydı ama bu durum, bu işi başarma konusunda daha da hırslanmama neden oluyordu.

Sadece aşırı korumacı davranıyorlardı. Elimden geleni yaparak onlara kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi gösterecektim. Özellikle de bunu Byrne Holding'in bana teklif ettiği ücret için yapacaktım. Şu anda paraya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Konuyu değiştirerek, "Bay Rodgers hâlâ başına belâ oluyor mu?" diye sordum.

"Of." Annemin, dairesinde gezindiğini duydum. Bu işe ihtiyacım olmasının bir başka nedeni de annemin gelip benimle yaşayabilmesiydi. "Yemin ederim adam beni delirtmeye çalışıyor.

Dün sırf boş alanı güzelleştirmek için koridora bir saksı bitki koydum ve bu konuda beni azarladı."

"Tam bir huysuz," diye yorum yaptım. "Onu görmezden gelmeye çalış. Umarım rahatsız edecek başka birini bulur."

"Umarım öyle olur."

Otobüsün yaklaştığını görünce, "Pazar günü uğrarım," dedim.

"Bana sevdiğim kahveden bir kutu getirebilir misin?"

"Tabii. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp otobüsün durmasını bekledim ve kapılar açılınca bindim. İlk boş koltuğa oturdum ve hareket etmeye başladığımızda pencereden dışarı baktım.

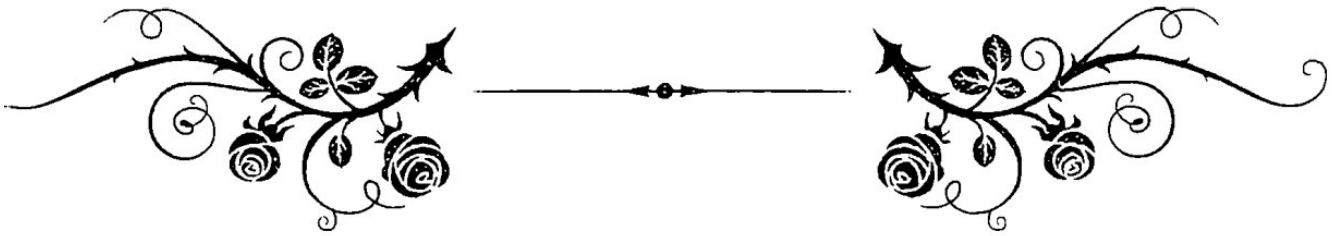
Babamın evinin önünden geçerken Kristine'in iki adama ön kapıyı açtığını gördüm. Hepsi gülümsüyordu ve babamın onu merak eden arkadaşları olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Kahretsin, keşke ailem benim için mutlu olsaydı. Benimle gurur duymalarını ve sevinmelerini beklerdim.

Omuzlarım çöktü ve boş boş manzaraya bakarken neden böyle tepki verdiklerini anlamaya çalıştım.

Bu hayatımın fırsatıydı ve kesinlikle elimden kaçmasına izin vermeyecektim. Var gücümle çalışıp onlara başarılı olabileceğimi gösterecektim.

Bölüm 2

Kiara

Resepsiyon bankosundaki yerime oturmadan önce Denise'in önüne dumanı tüten bir fincan kahve koydum.

"Sen tam bir hayat kurtarıcısın," diye sırıttı fincanı alırken. "Bir dahaki sefere sana hafta içi dışarı çıkacağımı söylediğimde beni durdur. Akşamdan kalma hâlim beni öldürecek."

Hafif bir kahkaha attım. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim." Bakışlarım onun güzel yüzünde gezindi. "Merak etme, akşamdan kalma olduğuna dair hiçbir iz yok. Her zamanki gibi güzel görünüyorsun."

Denise ve Beyoncé'nin tek yumurta ikizi olabileceğine yemin edebilirdim.

"Çılgın makyaj becerilerim," diye kıkırdadı.

"Bana o sihirden biraz öğretmen lazım."

Sabah telaşından sonra lobide sessizlik hâkimdi. İki haftadır Byrne Holding'de çalışıyordum ve çok şey öğrenmiştim. Denise

bana karşı sabırlıydı ve iyi bir öğretmendi. Kısa sürede arkadaş olmuştuk.

Tam kahvemden bir yudum almıştım ki telefon çaldı. Denise kahveyi yutabileyim diye bana zaman tanımak için telefonu açtı. "Byrne Holding, ben Denise. Nasıl yardımcı olabilirim?" Önce dinledi sonra, "Bir dakika lütfen," diye cevap verdi. Yönetim katının dâhilî numarasını tuşladığını gördüm.

Fincanını tekrar eline aldığında, "CEO ve müdürle tanışacağım için gerginim" dedim. Bir süredir şirketteki hiyerarşi düzenini öğrenmeye çalışıyordum. Byrne Holding'in sahibi Liam Byrne'dü. Küçük kardeşi Finn ise yönetici pozisyonundaydı.

Denise bana cesaret verici bir ifadeyle gülümsedi. "Merak etme. Biz alt düzey çalışanlarla konuşmazlar." Kahvesini bitirdikten sonra konuşmaya devam etti. "Liam'ın CEO olduğunu unutma. Bir ya da iki hafta içinde dönecek. Finn küçük kardeşi. O—" Birden durdu ve fincanını ortadan kaldırdı.

Ben de onun baktığı yere dönerek aynısını yaptım.

"Bu Finn Byrne. Sadece gülümse ve resepsiyonda durursa konuşma işini bana bırak."

Otuzlu yaşlarının başında bir adamın kırmızı Ferrari'sinden inişini izlerken, "Tamam," diye mırıldandım. Lobiye girerken telefonundan bir şeyler kontrol etti ve sonra gelişigüzel bir şekilde bize doğru baktı. Bir an için dikkatini telefonuna verse de başını bir kez daha aniden bize çevirdi ve gözleri bana kilitlendi.

Yönünü değiştirip resepsiyona doğru yöneldiğinde endişeyle gerildiğimi hissettim.

Üzerindeki üç parçadan oluşan Armani marka, tertemiz takım elbiseyi, bukleli kızıl saçlarını ve ancak yeterince yaklaştığında görebildiğim kahverengi gözlerini dikkatle inceledim. Finn'in boyu ortalamanın üzerindeydi, ince yapılıydı ve her ne

kadar çekici olsa da ondan dalga dalga yayılan kibri şimdiden hissedebiliyordum.

Sadece gülümse ve kendini utandırma.

Bankonun diğer tarafında durup telefonunu ceketinin iç cebine sokarken bir yandan da bir Denise'e bir de bana baktı. "Julia nerede?"

Denise beni tanıştırmadan önce, "Siz tatile çıktığınız sıralarda istifa etti," diye cevap verdi. "Kiara iki hafta önce bize katıldı."

Ayağa kalkarak elimi uzattım. "Kiara Murphy. Sizinle tanışmak bir zevk, efendim. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Finn parmaklarını benimkilere çok sıkı denmeyecek şekilde dolayarak, "Hoş geldin, Kiara." dedi.

Durum tuhaf bir hâl almaya başlamadan hemen önce elimi bıraktı. Bir an daha bakışlarını üzerimde gezdirirken ifadesinde bir sertlik fark ettim ama sonra asansörlere doğru yürüyüp gitti.

Tuttuğum nefesi bırakarak oturdum. "Çok da sinir bozucu bir durum olmadı."

"Evet ama en azından tanışıp kurtuldun," dedi Denise çattığı kaşlarıyla Finn'in ardından bakarken ve sonra dikkatini bana çevirdi. "Onunla çalışmanın pek de hoş olmadığını duymuştum. En azından aşağıda güvendeyiz."

"Çok hoş değil derken?" diye sordum merakla.

Omuz silkti ama cevap veremeden telefon çaldı. Hemen açtım. "Byrne Holding. Ben Kiara. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni Bay Byrne'e bağlayın," diye çıkıştı bir adam.

"Hangisine, efendim?"

"Liam'a!"

"Kendisi şu anda ülke dışında. Sizi aktara—"

"Kahretsin, unutmuşum. Finn tatilden döndü mü?"

"Evet, efendim. Lütfen bekleyin." Dikkatimi Denise'e vermeden önce aramayı aktarmak için yönetici katının numarasını tuşladım.

Denise çantasından bir dudak nemlendiricisi çıkarmakla meşguldü. Biraz sürdükten sonra, "Dedikodu yapmayı sevmem ama Finn'in çabuk sinirlendiğini duydum," dedi. Burnunu kırıştırdı. "Ama görünüşe göre Liam daha kötü. Hareket eden her şeye bağırıyor. Bir keresinde o toplantıdayken yanlışlıkla bir aramayı onun ofisine aktardığı için Julia'yı ağlatmıştı."

Tamam. Yanlışlıkla telefon aktarmak yok.

Bunu aklıma yazdıktan sonra, "Julia neden istifa etti? Daha iyi bir iş mi buldu?" diye sordum.

Denise omuz silkti. "Neden ayrıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ani oldu ve haber bile vermedi, bu yüzden sadece kişisel nedenlerden dolayı olduğunu tahmin ediyorum."

"Tüh, umarım iyidir." İki fincanı alıp sandalyemden kalktım. "Hemen döneceğim."

Karo kaplı lobi zemininde yürürken girişte duran güvenlik görevlilerinden Mark'a tebessüm ettim. Tam küçük mutfağa varmıştım ki kapı açıldı ve Kevin içeri girebilmem için kapıyı açık tutarken bana sırıttı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Kevin ve Mark çok misafirperverlerdi. Lobide çalışan personelle arkadaş olmak kolay olmuştu ama burada zaten sadece dördümüz vardık. Üst katlardaki diğer personelle yakınlaşmak o kadar da kolay değildi. Herkes çok meşguldü ve karınca gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı.

Bardakları durulayıp kurutma rafına yerleştirdikten sonra tuvalet ihtiyacımı gidermek için hızlıca lavaboya uğradım. Ellerimi

yıkarken zapt etmesi zor olan kumral saçlarımın yerli yerinde olduğundan emin olmak için nasıl göründüğüme baktım.

Çok fazla kıyafet seçeneğim yoktu ve sahip olduğum iki kumaş pantolon ve bir eteği sürekli değiştirerek giyiyordum. Gardırobumda pek fazla çeşit olmadığını fark eden yok gibiydi fakat ilk maaşımı alır almaz daha profesyonel görünmek için birkaç parça şey alacaktım.

Resepsiyona geri döndüğümde Denise bana cesaret veren bir bakış attı. "Yönetici katına çağrıldın. İyi şanslar."

Kahretsin.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını çabucak iki yana salladı. "Hayır, Finn muhtemelen sadece seni tanımak istiyordur. Arada bir bunu yapar."

"Otuz dakika içinde dönmezsem, gel beni kurtar," diye takılıp asansöre doğru yürümeye başladım.

Yukarı çıkarken gerginlikten midem eziliyormuş gibi hissettim.

Tanrım, sanki yeniden mülakata girecekmişim gibi hissediyorum.

Asansörün kapısı açıldığında doğal görünmesini umarak yüzüme bir gülümseme takınmak için kendimi zorladım.

Üst kat yönetici asistanı Devon bana profesyonel bir ifadeyle gülümsedi. Adam bunu bir sanat hâline getirmiş gibi görünüyordu. Kesinlikle ondan öğreneceğim bir iki şey vardı.

"Bay Byrne bekliyor." Devon sağ tarafımızdaki koridoru işaret etti. Koyu gri bir takım elbise giymişti ve etrafını saran şık ortamla kusursuz bir uyum içindeydi. "Koridorun sonundaki ofis. Girebilirsin."

"Teşekkür ederim." Krem, siyah ve altın rengi dekora bakarken ellerimi endişeyle iki yanıma sildim. Duvarlardaki sanat

eserleri ve cam duvarların ardındaki şık modern ofisler epey maliyetli görünüyordu. Bu şatafat biraz bunaltıcı ve göz korkutucuydu.

Koridorun sonuna ulaştığımda kapının kenarlarındaki buzlu camın arkasını göremiyordum. Cesaretimi toplamak için bir nefes aldıktan sonra kapıyı tıklattım.

"Girin."

Kapı kolunu tutarken ellerim hâlâ terliydi ve kapıyı açarken yüzüme bir gülümseme takındım.

İçeri adımımı attığımda ilk fark ettiğim şey sağımdaki deri koltuk oldu. Finn, çelik ve camdan yapılmış görkemli bir masanın arkasında ayağa kalktı. Masasının önündeki deri sandalyelerden birini işaret etti. "Otur."

Gözleriyle her adımımı takip etti ve ancak ben oturduktan sonra tekrar yerine oturdu. Sinir bozucu bir an boyunca sadece bana baktı ve yüzündeki ufak gülümseme beni rahatlatmaya yetmemişti.

"Dosyanı okudum."

Başka ne yapacağımı bilemediğimden başımla onayladım.

"Liseyi bitirdikten sonra eğitimine devam etmemişsin."

Tanrım, lütfen deneyimsizliğim yüzünden beni kovmasın.

"Ben çalışkan biriyimdir."

"Eminim öylesindir," dedi gülerek. "Gina senden memnun görünüyor." İK müdürü yaptığım işten memnunsa bu iyiye işaretti, değil mi?

Gözlerini bana dikerek, "Bana kendinden bahset," dedi sırt kısmı yüksek koltuğunda rahatça arkasına yaslanırken.

Bu sorudan eskiden beri korkardım çünkü nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyordum. "Şey... Yirmi dört yaşındayım." *Tanrım, bu konuda berbatım.* "Şikago'da doğup büyüdüm."

Bir kaşını kaldırarak, "Bunu zaten dosyanda okudum" dedi.

Midemdeki ağrı şiddetlenmişti.

"Zayıf noktan nedir?"

"Donutlar," diye dürüstçe cevap verdikten sonra garip bir şekilde kıkırdadım. "Biri beni durdurmazsa bir düzine yiyebilirim."

Şu anda da bir düzine yiyebilirim.

Finn'in dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki ya en güçlü yönün?"

"Dayanıklılık. Çok çalışmaktan korkmam."

Bu daha iyi. Bunu yapabilirim.

"Neden burada çalışmak istedin?"

Gülümsememdeki gerginlik kaybolmuştu ve sinirlerim biraz yatışmıştı. "Burada gelişmek için çok imkân var. Byrne Holding'de çok şey başarabileceğimi ve buraya katkıda bulunabileceğimi hissediyorum."

Finn başını onaylar gibi salladıktan sonra yana eğerek biraz daha gülümsedi. "Şimdi bana kendinden bahset."

Şu anda kendimi ofisine girdiğim andan çok daha iyi hissediyordum ve cevabım kendiliğinden ağzımdan çıkıvermişti. "Başkalarına yardım etmeyi severim. Tatillerde, nerede ihtiyaç varsa, ister aşevinde ister hayvan barınağında olsun, gönüllü olarak çalışırım. Açık havada olmayı severim. Parkta saatlerce oturup güvercinleri besleyebilirim."

Finn uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Mesai saatleri dışında çalışmak senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Hemen başımı iki yana salladım. "Hayır. Dediğim gibi ben çalışkan biriyim. Şirketin neye ihtiyacı varsa..."

Yavaşça başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim." Kapıyı işaret etti. "İşinin başına dönebilirsin."

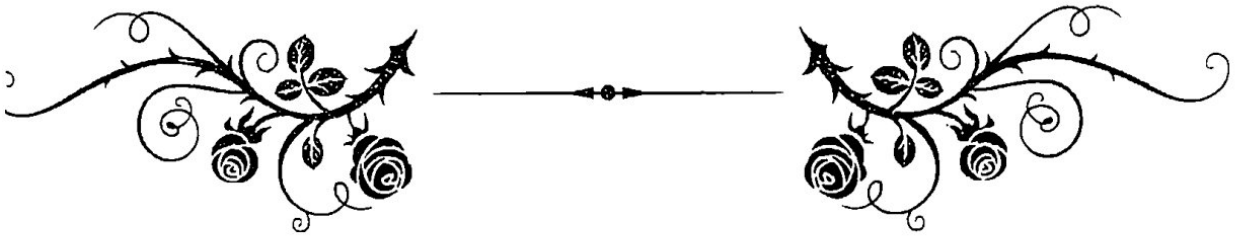
Ayağa kalkıp bir an durduktan sonra, "Bu fırsat için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım," dedim.

Arkamı dönüp ofisten çıkarken gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebiliyordum.

İyi iş çıkardın.

Galiba.

Bölüm 3

Liam

Geçtiğimiz ay o kadar yoğun geçmişti ki bitkin düşmüştüm. Özel jetimden inip amcama doğru yürürken dudaklarım yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Cillian, babamın küçük kardeşi olabilirdi ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Cillian'ın babam olmasını dilediğim çok zaman olmuştu. Benimki sadece kâr etmekle ve son zamanlarda dünyayı gezmekle meşguldü.

Cillian bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Berbat görünüyorsun."

Bir kahkaha atıp hızlıca onu kucakladım. Dokunulmaktan nefret ederdim ve bunun bir sebebi yoktu.

Her türlü fiziksel temastan her zaman nefret ederdim.

"Berbat hissediyorum," diye itiraf ettim. Cillian'ın bir başka özelliği de buydu, onun yanında kendim olabiliyordum.

Damien ve Winter Vetrov'a ait olan adaya şöyle bir göz gezdirdim. Kanlı elmas ticareti yapıyorlardı ve Cillian kendimi bildim bileli onların korumalarının başındaydı.

Babamla anlaşamadığı için İrlanda mafyasına katılmak yerine kendine farklı bir yol seçmişti.

"Damien ve Winter hâlâ iş seyahatinde mi?" diye sordum emin olmak için. Onlar evdeyken asla ziyarete gelmezdim.

Amcam, "Evet, iki hafta sonra dönecekler. Rahat olabilirsin," diyerek beni rahatlattı. Başıyla evi işaret ettikten sonra özel jetin yanından ayrıldık. "İşler yoğun mu?"

"Tahmin bile edemezsin." Bir iç çekerek gerginliği azaltmak için omuzlarımı oynattım. "Sicilyalıların icabına baktık." Tanrım, çok uzun zamandır başıma bela olmuşlardı. Sonunda onları Şikago'dan kovduğumda Nikolas Stathoulis'e cehennem azabı çektirmek için Vancouver'a göç etmişlerdi. Nikolas da benim mensubu olduğum Teşkilat'ın bir üyesiydi.

Teşkilat'ta, dünyayı yöneten en önemli mafya ailelerinden oluşan beş liderdik. Ben yani İrlanda mafyasının başı ile Türk mafyasının başı Gabriel Demir vardı. Nikolas Yunan organize suç örgütünü yönetiyordu ve Luca Cotroni de İtalyan mafyasının lideriydi. Luca, Rus mafyasının lideri Viktor Vetrov ile çok yakındı.

Teşkilat, bir savaştan kaçınmak için kurulmuştu ve dürüst olmak gerekirse onlara katılmak yaptığım en iyi şeydi. Güçlerimizi birleştirdiğimiz için hepimiz yenilmez olmuştuk.

"Zamanı gelmişti," diye güldü Cillian. "Çok uzun sürdü."

Amcama takılır gibi kaşlarımı çattım ama ifadem, "Şimdi Finn'in icabına bakacağım," derken hemen ciddileşti. Cillian kaşlarını kaldırdı.

"Hâlâ sana sorun mu çıkarıyor?"

"Her zamankinden de fazla." Babam Finn'in annesiyle evlendiğinde o herif bir şekilde benim sorunum hâline gelmişti. On beş yıl olmuştu ve ben hâlâ babamın Finn'i neden yasal olarak

evlat edindiğini anlamıyordum. Yani, Finn o zamanlar on yedi yaşında yetişkin bir adamdı.

Nedenini biliyorsun.

Aramızda rekabet yaratmak için yapmıştı ve Finn'e, benim yerime İrlanda mafyasını yönetebileceğine dair sahte bir güven aşılamıştı.

Ki bu asla olmayacak.

Açgözlü o pislik ellerini şehrime ve adamlarıma uzatmaya kalkarsa bunu yapamadan çok önce onu öldürürdüm. "Bu küçük pislik şimdi neyin peşinde?"

"İtaatsizliğin." Amcamın gözlerine bakarak, "Sanırım seks köleliğinden keyif almaya başladı," diye itiraf ettim.

Cillian'ın gözleri kocaman açıldı, sonra başını iki yana salladı. "Ne yapacaksın?"

"Onu iş üstünde yakalayacağım, böylece o pisliği öldürdüğümde babam bir bok diyemeyecek." Teşkilat'ın onaylamadığı bir şey varsa o da insan ticaretiydi. Geri kalan her şey serbestti.

Konuşma devam edemeden Dana verandaya çıktı ve ben de kendimi kucaklanacak olduğum fikrine hazırladım.

"Liam, çok uzun zaman oldu. Nasılsın?" Verandaya adımımı atar atmaz o korkunç kucaklaşma için yaklaştı.

Dana ve Cillian geç evlenmişlerdi ve mükemmel bir çiftlerdi. Ondan hoşlanmama rağmen kolları bana dolandığında vücudum gerildi. Anında tenimi bir tiksinti duygusu kapladı ve bu dayanılmaz hisle dişlerimi sıktım. Göğsüm daraldı ve geri çekilmeden önce üçe kadar saymaya odaklandım.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?" diye sordum kibarca.

"Cillian beni meşgul ediyor," diye cevap verdi alaycı bir ses tonuyla ve gözlerini sevgiyle kocasına dikti.

Hepimiz içeri geçtik ve ben daha ne olduğunu anlamadan Dana beni mutfak masasına oturtarak bir tabağı yemekle doldurdu. "Uzun uçuştan sonra acıkmış olmalısın. Yemeğini yedikten sonra dinlenmen için Cillian sana odanı gösterecek."

"Hâlâ insanları doyurma alışkanlığın devam mı ediyor?" diye takıldım, et ve sebze dolu bir tabağı önüme koyarken.

"Kalbe giden yol mideden geçer. Bu yüzden herkes beni seviyor," diye kıkırdadı.

"Zekice."

Cillian karşıma oturup yemeğinden bir lokma aldıktan sonra benimle göz göze geldi. "Owen nasıl?"

"Babam Gemma'yla dünyayı dolaşıyor. Onunla aylardır konuşmadım. Dürüst olmak gerekirse seninle ondan daha çok konuşuyorum."

Bu konuya takılmıyordum. Babamla hiç yakın olmamıştım.

Cillian başını iki yana sallarken cevabımdan hoşnut olmadığı belliydi. "Onun için her şey paradan ibaret olmuştur."

"Sen varsın ya, bu yüzden gerçekten önemli değil." Cillian benim için bir amcadan daha fazlasıydı. Sağ kolum Will'in yanı sıra Cillian sahip olduğum tek arkadaşımdı.

Kurtlar sofrasının en tepesindeyken hayatımdaki bu iki adam olmadan çok yalnız olurdum.

Ayrıca sadece onların yanında rol yapmak zorunda değildim. Mafya lideri olarak her zaman baskın ve tehditkâr olmak zorundaydım ama onlardan biriyle yalnız kaldığımda gardımı düşürebiliyordum.

Ayrıca insanların genel olarak beni sinir etmesi de cabasıydı. Söylemeye gerek yoktu, doğam gereği dışa dönük biri değildim ve insanlar beni huysuz ve soğuk bulurdu. Umurumda değildi

çünkü çalışanlarımın işleri berbat etmekten korkması işimi kolaylaştırıyordu.

Telefonum titredi ve cebimden çıkarıp baktığımda Will'den bir mesaj geldiğini gördüm.

Finn sözde hak ettiği bir aylık tatilinin ardından ofise dönmüş.

Hemen bir cevap yazdım.

Gözünü o pislikten ayırma.

Telefonu tekrar cebime sokarak kendi hazırlamadığım bir şeyi tüketmekten nefret etsem de Dana'nın yaptığı yemeklerden yemeye odaklandım.

Yemekten sonra Cillian'ı takip ederek genellikle her geldiğimde kaldığım odaya geçtim. Ada sıkı bir şekilde korunduğundan, St. Monarch's dışında iki gözüm kapalı uyuyabildiğim tek yer burasıydı.

Cillian şakayla karışık, "Dört saatten fazla uyumaya çalış," diye mırıldandı.

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum." Nadir bir şefkat anı yaşadığımı hissederek elimi amcamın omzuna koydum ama sonra geri çektim. Gözlerim onun ağarmış saçlarında gezindikten sonra bana ondan geçen mavi gözlerine kilitlendi. "Yaşlanıyorsun."

"Evet, bu beyaz saçların her biri senin ve Winter'ın sayesinde," diye güldü.

Winter, Cillian'ın kızı gibi olabilirdi ama onunla hiçbir zaman yakın olmamıştık. Yine de Cillian'a karşı iyiydi ve günün sonunda önemli olan tek şey buydu.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra korumalardan birinin getirdiği valizlere doğru yürüdüm. Birkaç dakika duş aldıktan

sonra gri bir eşofman altı giydim. Büyük boy yatağa yığılıp gözlerimi tavana diktim.

Düşüncelerim anında şu anda karşı karşıya olduğum tek gerçek soruna yöneldi. *Finn.*

Onu mafyadan uzak tutmak için Byrne Holding'e yerleştirmiştim. Müdür koltuğuna oturmak yerine posta odasında çalışıyor olmalıydı.

Aldığı fahiş ücret karşılığında yarım günlük iş bile yapmıyordu ve iş yükünü diğer personele yıkma konusunda çok başarılıydı.

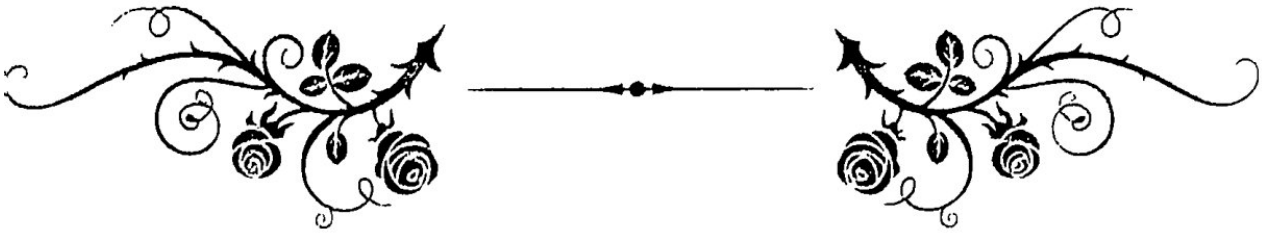
Ayrıca çalışılması çok zor bir herif olabilirdim ama en azından elemanlarımın huzur içinde çalışmalarına izin veriyordum. Finn ise çalışanlarına öyle bir noktaya kadar karışıyordu ki ona karşı yöneltilen cinsel taciz suçlamalarını ödemek zorunda bile kalmıştım.

Bu yüzden yönetici katındaki resepsiyona Devon'ı yerleştirmiştim.

Dürüst olmak gerekirse Finn, başımın belasıydı ve ona karşı sabrım hızla tükeniyordu.

Günün birinde bu puştla aram bozulacaktı ve aile içi bir savaş başlatsa da başlatmasa da alnının tam ortasına bir kurşun sıkacaktım.

Bölüm 4

Kiara

Çalışanlardan biriyle yapacağımız bir toplantıya kimlerin geleceğini bilelim diye haftanın randevu programını güncellemeyi bitirdikten sonra giriş kartlarının azaldığını fark ettiğim için bir sipariş oluşturdum.

"İşlerin üstesinden gelmeye başladın," diyerek beni övdü Denise.

Yüzüme içten bir gülümseme yayıldı. "Çünkü sen çok iyi bir öğretmensin. Maaşımı aldıktan sonra seni yemeğe çıkaracağım." Öğle yemeğini asla aynı saatte yiyemediğimiz için işten sonra buluşmamız gerekecekti.

"Sana bunu kesinlikle hatırlatacağım," diye kıkırdadı.

Telefon çaldığında ve bunun yönetici katından gelen bir arama olduğunu gördüğümüzde Denise, "Sıra sende. Sonuncusuna ben baktım," diye mırıldandı.

Ona burnumu kırıştırdım ve "Ben Kiara," diyerek telefona cevap verdim.

Finn kaba bir şekilde, "Ofisime gel," dedi.

Tatilden döndüğünden beri Finn'le konuşmamıştım ve beni neden tekrar görmek istediğini merak ediyordum.

"Hemen geliyorum, efendim."

Kulaklığımı çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. "Yönetim katına çağrıldım."

"İyi şanslar."

Asansöre doğru yürürken aklıma Finn'in beni görmek istemesi için bir neden gelmemişti. Yanlış bir şey yapmadığımı umuyordum. Asansöre adımımı attığımda en üst katın düğmesine basıp duvarları kaplayan aynada çabucak nasıl göründüğümü kontrol ettim. *Bugün saçlarımı örmek yerine toplasaydım keşke,* diye düşünerek bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Kapılar açıldığında bugün açık mavi bir takım elbise giymiş olan Devon'a gülümsedim. Adam her zaman bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

"Bay Byrne beni görmek istiyor."

Devon derin bir nefes verdi. "Beni değil de seni görmek istemesini tercih ederim. Kendini bir yığın işe hazırla." İş yapmak benim için sıkıntı değildi. Artık başımın belada olmadığını bildiğim için göğsümde bir rahatlama hissettim.

Kapıyı çaldıktan sonra iterek açıp ofise girdim.

Deri koltuğunda oturmuş elindeki tabletten bir şeyler okuyan Finn başını kaldırdı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve tableti elinden bıraktı. "İşte bu şirketin ihtiyacı olan yeni bir nefes."

Bu ani iltifat beni hazırlıksız yakaladığından ağzım kulaklarıma varmış bir hâlde garip bir şekilde durdum.

Eliyle masayı işaret etti. "Veri yakalama konusunda nasılsın?"

"Ah... Oldukça iyiyimdir." Masasına kadar ilerledim ve sandalyesine oturmamı işaret ettiğinde neredeyse kaşlarımı çatacaktım ama tam zamanında kendimi durdurdum.

Oturduktan sonra Finn, "Tüm bu raporları sisteme aktar," dedi.

Ben ilk rapora uzanamadan Finn elini sandalyenin arkasına koyup hafifçe üzerime doğru eğilerek ilk sayfayı işaret etti. "Basit olduğunu göreceksin ve çabuk kavrayacaksın."

Başımla onayladım ve başımı kaldırınca bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Tıraş losyonunun baharatlı kokusu soluduğum havaya karışıyordu ve bir an için durumla ilgili her şey uygunsuz hissettirmişti. Bir başka tuhaf durum oluşunca sandalyede huzursuzca kımıldadım.

Sonra Finn dizüstü bilgisayarının ekranını işaret etti. "İlk satırı yaz, böylece ne yapacağını bildiğinden emin olabilirim."

"Peki efendim." Bilgileri girerken tüm rakamları iki kez kontrol ettim ve işim bittiğinde Finn'e baktım.

Elini omzuma koyup hafifçe sıkarak, "Aferin sana," diye mırıldanınca anında kaslarım gerildi ve içim rahatsız edici bir hisle doldu.

Kesinlikle uygunsuz.

Finn deri koltuğa geri döndüğünde elimdeki işe odaklanmadan önce derin bir nefes aldım. Rapordan dizüstü bilgisayara aktardığım her şeyi iki kez kontrol ettim çünkü tek bir hata bile yapmak istemiyordum.

Ofisteki sessizlik sürüyordu ve dördüncü raporu da tamamlanan rapor yığınının üzerine yerleştirdiğimde saatin altıyı on geçtiğini fark ettim. Gözlerim kanepeye kayınca Finn'in bana baktığını gördüm.

Tedirginlik hissi tüm şiddetiyle geri dönmüştü ve gerginlikten karnıma ağrılar giriyordu.

Yavaşça başını yana yatırdı ve dudakları, dostane olmaktan çok yırtıcı görünen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geç saatlere kadar çalışmayı sorun etmediğini söylemiştin, değil mi?"

Kahretsin.

Çabucak başımla onayladım. "Tüm raporların bu gece bitmesini mi istiyorsunuz?" Daha yapılacak on ya da daha fazla rapor vardı. Ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalıştım.

"Güzel. Hatta nazik olup sana yemek bile ısmarlayacağım. Herhangi bir tercihin var mı?"

Yemek yemek istemiyordum, sadece işimi bitirip eve dönerken babama uğramak istiyordum. Çalışmaya başladığımdan beri onu istediğim kadar sık ziyaret edemiyordum.

İşe dönmeden önce, "Sorun değil. Öğle yemeğinde çok yedim," diyerek teklifi geri çevirdim.

Başımı tekrar kaldırdığımda tavandan yere kadar uzanan pencerelerin ardında hava çoktan kararmıştı. Kaç rapor kaldığını kontrol ettim ve dört tane olduğunu görünce biraz rahatladım.

Birden sandalyenin arkasında bir ağırlık hissettim, sonra Finn dizüstü bilgisayarın ekranına bakmak için üzerime doğru eğildi. Kokusu etrafımı sarmıştı ve hesap çizelgesini kontrol etmesini beklerken kıpırdamadan oturdum.

Elini yine omzuma koydu ama bu sefer dokunuşu uygunsuz denebilecek yerlere kadar uzanıyordu. Geri çekilme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Hâlâ yakınımda dururken başını çevirip gülümsedi. "Neredeyse bitti." Başparmağını bluzumun yakasının açıkta bıraktığı tenimin üzerinde gezdirdikten sonra nihayet geri çekildi.

Kanepeye geri dönmek yerine masadaki tamamlanmış rapor yığınının bulunduğu tarafa yaslandı.

Elimden geldiğince rakamlara odaklanmaya çalışsam da zorlanıyordum, sonunda işi üç kez kontrol etmek zorunda kaldım. Ofisteki atmosfer giderek gerginleşiyordu ve son rakamları girdiğimde omuzlarım ve boynum tüm bu stres yüzünden ağrıyordu.

Finn'in kişisel alanına girmemeye çalışarak son dört raporu yeni bir yığının üzerine yerleştirdim. Sandalyeyi geriye itip masanın diğer tarafına geçerek, "Hepsi bu kadar mı, Bay Byrne?" diye sordum.

Bir kahkaha attı. "Benim yapabileceğimden çok daha hızlı yaptın. Teşekkür ederim."

Bakışlarımı kaldırıp yüzüne bakarak kendimi gülümsemeye zorladım. "Sadece işimi yapıyorum ama yine de rica ederim. Eve gitsem sorun olur mu?"

"Eğer gitmen gerekiyorsa." Sesinde alaycı bir ton vardı ve artık işimiz bittiği için Finn'in çizgiyi aştığından endişelenmeye başlamıştım.

"İyi geceler efendim," derken hissettiğim tedirginlik sesime yansımıştı.

Sadece omzuna dokundu, Kiara. Bu olayı farklı bir yere çekme.

"Sana da," diyerek gülümsedi ve ben ofisinden çıkana kadar gözleriyle her adımımı takip etti.

Resepsiyona indiğimde diğer ofisler sessizdi ve çantamı aldıktan sonra binadan çıkarken gece bekçisine gülümsedim.

Biraz zaman kazanmam gerektiğinden bir taksi çağırdım ve şoföre babamın adresini verdim. Sadece birkaç dakikalığına uğrayacaktım.

Şehirden banliyöye giderken günün yorgunluğu iliklerime kadar işlemişti.

Tanrım, bu gece ölü gibi uyuyacağım.

Düşüncelerim Finn'e ve onun bu gece bana hissettirdiği huzursuzluğa geri döndü. Bu, bir patrondan korktuğunuzda hissettiğiniz türden bir şey değildi, daha çok duygularına karşılık vermediğiniz hâlde sizinle ilgilenen bir adamla uğraşmak gibiydi.

Finn'in fiziksel olarak hiçbir sorunu yoktu. Çekici ve belli ki varlıklı biriydi ve eminim onunla çıkmak isteyecek pek çok kadın vardı ama ben onlardan biri değildim. O benim tipim değildi.

Aslında, tipimin ne olduğunu bilmiyordum.

Finn'de, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şeyler vardı.

Belki de bu iş benim için çok önemliydi ve bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordum.

Evet, muhtemelen öyle.

Taksi durduğunda hızlıca ücreti ödeyip arabadan indim. Akşam havasında derin bir nefes alıp eve girdiğimde babamı televizyonun karşısında buldum.

İş kıyafetlerimi incelerken anında kaşlarını çattı, sonra da başını iki yana salladı. "Beni sınıyorsun, küçük hanım. Sana o yerde çalışmayı bırakmanı söylemiştim."

Yapmak istediğim son şey kavga etmekti ve babamın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"İyiyim!" diye tersledi, öfkeden gözleri kararmıştı. "Ne zaman beni dinleyip Byrne Holding'de çalışmayı bırakacaksın?"

Babamla kavga etmemek için ona yalvaran bir bakış atarken, "Bu gece bu konuya girmesek olur mu? Sadece seni kontrol etmek istedim," dedim.

Gözleri endişeyle açıldı. "Bir şey mi oldu?"

Hemen başımı iki yana salladım. "Hayır." Babam zaten Byrne Holding'de çalışmama karşıydı, bu yüzden ona asla olumsuz bir şey söylemeyecektim. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. "Aslına bakarsan işler iyi gidiyor."

Babam iç çekti. "Her zaman inatçıydın."

Gülümsedim. "Tıpkı senin gibi."

Yorumum babamın yüzüne nadir rastlanan türden bir gülümseme yayılmasına neden oldu ve sonra başıyla ön kapıyı işaret etti. "Geç oldu, kızım. Hadi git."

Babamın rengini incelemek için bir an durdum. Daha iyi görünüyordu, teni artık o kadar da solgun değildi. "Hoşça kal baba."

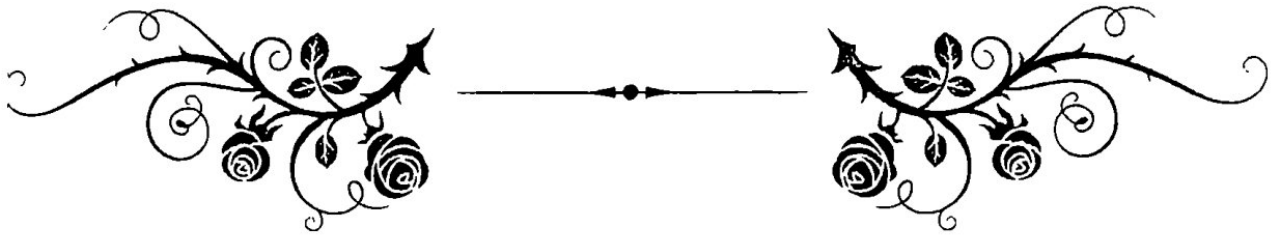
"Eve döndüğünde bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim," diye seslendi arkamdan.

"Atarım."

Kapıyı arkamdan kapatıp taksi çağırmak için çantamdan telefonumu çıkardım.

Eve döndüğümde duş alıp doğruca yatağa girmeyi planlıyordum. Bugün gerçekten çok yorucu geçmişti.

Bölüm 5

Kiara

Beş gün. İlk maaşımı almama sadece beş gün kalmıştı.

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Bunu her düşündüğümde, içim heyecanla doluyordu. Elbette ki bu benim ilk maaşım değildi ama bu seferki farklı hissettiriyordu. Yarı zamanlı değil de kalıcı bir işte çalışıyordum ve bu da büyük fark yaratıyordu.

Üç ay boyunca para biriktirip daha büyük bir daireye çıkabilecektim. Taşınma işinden sonra da tasarruf hesabımı yeniden doldurmayı planlıyordum.

"Bu gülümsemenin sebebi nedir?" diye sordu Denise resepsiyon bankosunun arkasına oturduğunda.

"İlk maaşımın hayalini kuruyorum," diye sırıttım.

Kulaklığını takarken o da benimle birlikte gülümsedi. "Kendiminkini hâlâ hatırlıyorum. Hepsini kıyafetlere ve makyaja harcamıştım."

"Çok eğlenceli olmalı."

Liam Byrne'nün asistanı olduğunu düşündüğüm Will Gillen ellerini tezgâhın üzerine koyup öne doğru eğilerek, "Eğlenceli olan neydi?" diye sordu.

Aslında mütevazı olan tek yönetici oydu ve yüzündeki gülümseme her zaman samimiydi. "Söyleyemeyiz," diye takıldı Denise koyu renk gözleri her zamankinden fazla ışıldarken.

Hımm...

"Yine benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı Will ona doğru daha da yaklaşarak. "Bir gün..." Denise'e göz kırparak bankodan uzaklaştı.

Gözlerimi ona dikerken yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemedim. "Bu da ne demek oluyor?"

Denise omuz silkti ama yüzü mutlulukla parlıyordu. "Bir anlamı olabilir de olmayabilir de," diye belli belirsiz bir cevap verdi.

"Ah, bunun kesinlikle baya bir anlamı vardı," diye takıldım. Dâhilî hat çalınca hemen cevap verdim. "Ben Kiara."

"Ofisime gel. Hemen," diye emretti Finn.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Peki, efendim."

Telefonu kapatıp kulaklığımı çıkarınca Denise, "Yine mi çağrıldın?" diye sordu. Başımla onayladığımda kaşlarını çattı. "Bunu gerçekten alışkanlık hâline getirmeye başladı. Umarım sana yaptırdığı ekstra işler için para öder."

Onu rahatlatmak için, "Saatleri not alıyorum," dedikten sonra hızla yönetici katına çıktım.

Asansörün kapıları açıldığında, Will'in Devon'la konuştuğunu gördüm. Devon anında kaşlarını çatarak, "Yine mi?" diye sordu.

Gösterişli resepsiyon alanına girerken başımı evet der gibi salladım.

"Yine mi, ne?" diye sordu Will.

"Finn, işlerini Kiara'ya yaptırıyor," diye mırıldandı Devon temkinli bir şekilde Finn'in ofisine doğru bakarak.

Will kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bana dikti. "Öyle mi?"

"Benim için sorun değil," diye cevap verdim hemen. "Çok şey öğreniyorum."

Will yavaşça başını onaylar gibi salladıktan sonra telefonunu çıkardı ve diğer koridordan CEO'nun ofisine doğru yürürken bir yandan da bir arama yaptı.

Ben de sağa doğru hızla ilerleyip kapıyı çaldıktan sonra içeri girdim.

Finn kapının yanında asılı duran siyah bir giysi kılıfını işaret etti. "Elbiseyi giy. Geç kalacağız."

Ne?

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra, "Neye geç kalacağız?" diye sordum.

Başını masadan kaldırdığında gözlerinde sabırsız bir ifade belirdi. "Pearson binasının inşaatını tamamladık. Katılmamız gereken bir kutlama var."

Ama ben sadece resepsiyon bankosunda duran bir çalışandım ve neredeyse çıkma vaktim gelmişti.

Tereddüt ettiğimde Finn'in yüz hatları gerildi ve gözlerini kıstı. "Bir yöneticiyle iş davetine katılmakla ilgili bir sorunun mu var?"

Tanrım, o böyle söyleyince kendimi aptal gibi hissetmiştim. "Hayır, tabii ki yok."

"İyi, çünkü bir daha böyle bir şansın olmayacak," diye uyardı.

Giysi kılıfını elime alıp kapıyı tekrar açmak için hamle yapmıştım ki, "Şurada üstünü değiştirebilirsin," diyerek özel banyoyu işaret etti.

Kendimi rahatsız hissetsem de onu dinleyip banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapatırken etrafımdaki şatafata aldırış bile etmedim. Kılıfın fermuarını açarken bunun sadece bir iş etkinliği olduğuna ve endişelenecek bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Muhtemelen aşırı tepki veriyordum. Byrne Holding'deki kariyerimde başarılı olmak istiyorsam, her alanda ne kadar yetenekli olduğumu göstermem gerekecekti. Bu hayatımın fırsatıydı.

Gözlerim ipeksi koyu yakut rengi elbisenin üzerinde gezindi.

Vay canına, hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Kumaş pantolonumu ve bluzumu çıkarıp elbiseyi giyerken dikkatli olmaya çalıştım. Elbisenin kumaşını düzeltirken lavabonun yanındaki boy aynasının önünde durdum.

Vay canına.

Gözlerimi yansımamda gezdirerek elbisenin üzerimde ne kadar büyüleyici durduğuna baktım. Finn kesinlikle zevkli biriydi.

Topukluları torbadan çıkardım ve ancak ayağıma geçirdikten sonra Finn'in bedenimi tam tutturduğunu fark ettim.

Pekâlâ, bu çok garipti.

"Hazır mısın?" diye seslendi Finn sabırsız bir ses tonuyla.

Kahretsin, üzerimde bu kadar güzel bir elbise var ve ben saçımı ya da makyajımı yapamıyorum bile.

Aceleyle kıyafetlerimi katladım ve burada bırakmak istemediğim için onları göğsüme bastırıp banyodan çıktım.

Finn'in gözleri bana kilitlenmişti ve eliyle etrafımda dönmemi işaret etti. "Şunları bırak da sana iyice bakabileyim," diye emretti.

İş kıyafetlerimi kanepenin üzerine koyup tam tur dönerken Finn'in bana bakmasından duyduğum huzursuzlukla tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Tam düşündüğüm gibi. Enfes," diye iltifat etti.

Kıyafetlerimi toplarken yanaklarımın kızardığını hissettim ve ofisinden çıkan Finn'i takip ettim. Resepsiyona yaklaştığımızda Devon'ın gözleri üzerimde gezindikten sonra bir kaşını kaldırdı.

"Bugünlük çıkıyorum," dedi Finn ona, sesini gereksiz bir otoriteyle sertleştirerek. Finn arkasını döndüğü anda Devon bana endişeli bir bakış attı.

Omuz silkip asansör kapıları açıldığında yetişmek için hızlandım. Finn'in bodrum katın düğmesine bastığını fark edince resepsiyonun düğmesine basıp, "Çantamı alıp Denise'e gideceğimi söylemem gerekiyor," dedim.

Kapılar açıldığında Finn dışarı çıkmak yerine kapıların tekrar kapanmasını engelledi.

Asansörü tuttuğunu bildiğim için aceleyle resepsiyona yöneldim.

Denise giydiğim elbiseyi fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay be, kızım. Çok güzel görünüyorsun da neler oluyor?"

"Bay Byrne'e bir iş etkinliğinde eşlik etmem gerekiyormuş," diye açıkladım çantamı sakladığım çekmeceden çıkarırken. Kıyafetlerimi içine koyduktan sonra Denise'e özür dileyen bir ifadeyle gülümsedim. "Burada yalnız oturmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim."

Yürümeye başladığımda Denise, "Dikkatli ol," dedi.

Uyarısı, göğsümde zaten büyümekte olan endişenin kalbimi daha da sıkıştırmasına neden olmuştu.

Finn, "Geç kalacağız," diye seslenince Denise'e cevap veremeden aceleyle asansöre geri döndüm.

Bodrum kata indiğimizde içime bir şüphe düştü. Fazla mesai yapmak sorun değildi ama bir yöneticiyle ofisten ayrılmak doğru

gelmiyordu. Her zaman kullandığı kırmızı Ferrari'ye yaklaşırken endişeyle Finn'e baktım. "Bu etkinlikte benden ne bekleniyor?"

Finn yolcu kapısını açtıktan sonra bana gülümsedi. "Sadece yanımda güzel görün."

Ne?

Ben tereddüt edince, "Kariyerini değiştirebilecek ya da bitirebilecek birçok nüfuzlu insanla tanışacaksın. Beni etkilediğin gibi onları da etkilemeye çalış," diye ekledi.

Bunu gerçekten profesyonel anlamda söylediğini umuyordum.

Arabaya binip çantamı ayaklarımın yanına bıraktım ve emniyet kemerimi taktım.

Ne yapıyorsun, Kiara? Eğer doğru gelmiyorsa, yanlış olduğu içindir. Ait olduğun yere, resepsiyona dönmek için hâlâ vaktin var.

Finn direksiyonun başına geçip bana gülümsedi. Bakışlarında profesyonelliğe dair hiçbir iz yoktu ve ilk kez endişeden tüylerim diken diken olmuştu.

Mekâna doğru giderken rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi ve ben ancak arabadan indiğimde derin bir nefes alabildim.

Finn anahtarları valeye verirken ben de tamamı çelik ve camla kaplı etkileyici binaya baktım.

"Bir sanat eseri gibi, değil mi?" dedi Finn koluma girerken.

"Evet." Bana dokunmamasını dileyerek onu lobiye kadar takip ettim.

Sonraki bir saati çeşitli insanlarla selamlaşarak geçirdik ve ben tüm isimleri ezberlemekte zorlanıyordum.

Etrafım pahalı kıyafetler giymiş çiftler ve su gibi akan şampanyayla çevriliyken kendimi tamamen buraya yabancı hissediyordum.

Finn ya elini belime koyuyor ya da kolunu bana doluyordu ve her dokunduğunda vücudum geriliyordu. Benimle olan

etkileşiminin profesyonellikle hiçbir alakası yoktu ve bana olan ilgisinin kişisel olduğuna adım gibi emindim.

Bayan Pearson aniden, "Çok hoş bir çift olmuşsunuz," dedi. Finn'in yanında sessizce durmuş, binanın sahibi olan Bay Pearson'la bir sözleşme hakkında konuşmasını dinliyordum.

"Ah," diye acemice gülümsedim ama onu düzeltemeden Finn araya girdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Pearson." Bana baktı ve bu kez gözlerinde gerçek bir arzu vardı. Ben daha yüzündeki ifadeyi anlayamadan kolunu tekrar bana dolayıp beni sıkıca kendine doğru çekti ve kıkırdayarak, "Şansım yaver gitti," dedi.

Bu da ne demek oluyor? Hayır, şansın yaver falan gitmedi.

Bu gibi durumlarda tamamen deneyimsiz olduğum ve şirketin önemli müşterilerinin önünde olay çıkarmak istemediğim için kendimi aptal gibi hissederek Finn'in yanında öylece kalakaldım.

Davet biter bitmez ona bunun uygunsuz olduğunu ve bir daha olmasına izin vermemesini söyleyecektim.

Ne yazık ki gece uzadıkça uzuyordu, Finn bana her dokunduğunda kaslarım gerginlikten ağrıyordu.

Bu çok saçma. Buraya gelmemeliydim.

Biraz temiz havaya ve Finn'den uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için müsaade isteyip binadan çıktım. Yolun ortasında durmamak için kenara çekildim ve cuma gecesi olduğu için kalabalık olan yola bakarak derin nefesler aldım.

En azından yarın uyuyabilirim.

"İçeri gel," dedi Finn içtiği şampanya ve viskinin etkisiyle rahatlamış bir ses tonuyla.

Eve taksiyle dönmeyi unutma. Onunla bir daha arabaya binmeyeceksin.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Gelip önümde durdu ve başını yana eğerek, "Herkes sana bayıldı," dedi.

İçimdeki tedirginlik çok ağır bastığından gülümsemeyi bile beceremedim. "Ne zaman gidebilirim?"

Tek yapmak istediğim buydu. Sadece eve gitmek ve bu hatayı nasıl düzelteceğimi düşünmek istiyordum.

Finn elini kaldırıp tokadan kurtulan saçlarımın bir kısmını geriye doğru itti. Geri çekildiğimde çok geç kalmıştım, o fark etmemişti bile. Adamın benim yaşadığım huzursuzluktan haberi yok gibiydi.

"Beni etkilemek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hayır dersem kariyerimin aniden sona ereceği hissine kapıldım.

Zihnim cevap vermek için doğru ifadeyi ararken ben daha en iyi cevabı bulamadan Finn eğildi, elini enseme koydu ve beni kendine doğru çekti. Dudakları benimkilere yapıştığında darbeyi dişlerime kadar hissettim.

Finn benimle kişisel düzeyde ilgilendiğini açıkça belli etmiş olsa da öpücük yine de beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdaydım ve dili ağzıma girdiğinde bile öylece kalakaldım.

Diğer kolunu sırtıma dolayıp beni sertçe göğsüne bastırdığında öpücük daha da aç bir hâl aldı.

Ancak o zaman damarlarımda akan tiksintiyi hissettim. Zihnim hayır diye bağırdı ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle geri çekilip dudaklarımı onunkilerden kurtardım. Sanki yüzlerce kilometre koşmuşum gibi dudaklarımdan hızlı nefesler dökülürken gözlerim şokla açıldı.

"Hayır," diye fısıldadım. Hızlı düşünerek aramıza biraz mesafe koymak için birkaç adım geriledim. "Bu hiç doğru değil."

Finn başını yana eğerken dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Bütün gece benim yanımda durmaktan rahatsız olmamış gibiydin."

Ciddi olamazsın?

"Eğer zekiysen şirket basamaklarını hızla tırmanırsın. Sana açabileceğim kapıları düşün. Ayrıca, ilgilenmeseydin benim için o elbiseyi giymezdin."

Finn'e bakarken gururum çenemi kaldırmama neden oldu. "Zirveye giden yolda birileriyle yatarak ilerlemeye hiç niyetim yok, Bay Byrne." Bunun şirketteki geleceğim için ne ifade edeceğinden korksam da gururumu feda etmeyi reddediyordum. "Sizinle ilgilenmiyorum ve özel hayatımı işimden ayrı tutmak istiyorum." Bir saniye bile kaybetmeden valeye doğru yürüyüp arabayı getirmesini rica ettim çünkü çantamı almam gerekiyordu.

Finn'e dönerek, "İşle ilgili olmadığı sürece birbirimizle bir daha etkileşime girmememizin en iyisi olacağını düşünüyorum," dedim.

"Hata yapıyorsun," diye uyardı sert bir tonla.

Onunla geç saate kadar çalıştığım ilk gece içgüdülerimi görmezden gelerek hata yapmıştım ve bu gece kesinlikle buraya gelmemeliydim.

Kahretsin, bu bir rezalet.

Sadece bu rahatsız edici konuşmayı sonlandırmak isteyerek, "Umarım etkinliğin tadını çıkarırsınız, Bay Byrne. İyi akşamlar dilerim."

Ferrari yanaşır yanaşmaz yolcu kapısını açıp çantamı aldım. Taksi çağırmak için yola doğru yürürken Finn'in gözleri üzerimde olduğu için sırtımın kaskatı kesildiğini hissettim.

Tanrım, bunun bir sorun hâline gelmemesini umuyordum.

Sadece sakin ol. İş yerinde böyle bir şeyle karşılaşan ilk kadın sen değilsin. Sadece işini yap ve seni kovmak için bir sebepleri kalmasın.

Az önce olanları idrak etmek çok zordu.

Yanlış bir şey mi yaptım? Finn'in onunla ilgilendiğimi düşünmesine neden olacak bir şey mi yaptım?

Tam kaldırıma ulaşmıştım ki Finn kolumdan tutup beni durdurdu. Tehditkâr bir şekilde kişisel alanıma doğru eğilerek, "Dikkatli ol Kiara. Gidersen pişman olursun," dedi.

Kolumu çekip kurtardım. "Size yanlış bir izlenim verdiysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Şimdi eve gidiyorum ve umarım bu olanları unutabiliriz."

Kaldırım kenarına yanaşan bir taksiye doğru aceleyle ilerlerken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ve dönüp Finn'e bakmadan araca bindim.

Ancak arabaya binip uzaklaştığımızda aklım olanları idrak etmeye başladı. Kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve korku göğsümde kaotik bir karmaşaya dönüşmüştü.

Kahretsin, bunun olduğuna inanamıyorum.

Ve şimdi Finn onu reddettiğim için kızgındı.

Lanet olsun! Neden böyle bir şey oldu ki? İşimi etkileyecek mi?

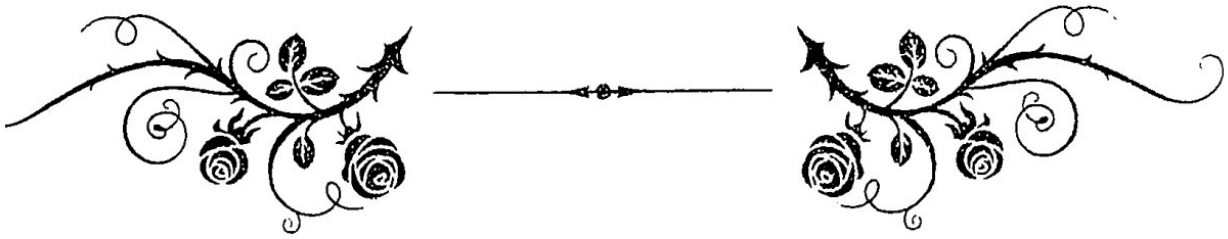
Muhtemelen etkileyecek. Kahretsin.

Taksi apartmanıma yanaştığında kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Aceleyle içeri girdim ve nihayet kapımı arkamdan kilitleyebildiğimde kanepeye yığıldım.

Tanrım, ne yapacağım ben?

Bu olaydan bir şey çıkmamasını ve Finn'in beni görmezden gelmesini umdum.

Bölüm 6

Kiara

Gerginlikten midem yanıyordu. Tüm bu endişe yüzünden neredeyse hiç uyuyamamıştım ve bu sabah her şey iyice kafama dank etmişti. Tüm hafta sonunu bir çözüm bulmaya çalışarak geçirmiştim ama hiçbir şey bulamamıştım.

İşe gitmek için hazırlanırken içimi kemiren tek şey lanet olası endişeydi.

Finn'in ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Görmezden mi geleyim?

Finn'den uzak dursam işe yarar mı? Rapor etmeli miyim?

İş yerinde cinsel taciz konusunu araştırmıştım ancak elimde herhangi bir kanıt olmaması ve benim sözüme karşılık onun sözünün olması beni, bu sorunu insan kaynaklarına iletme konusunda tereddütte bırakıyordu. Ne de olsa Finn'in ağabeyine ait olan bu şirkette sadece bir aydır çalışıyordum.

Tanrım.

İşe gitmekten ve en iyisini ummaktan başka bir seçeneğim olmadığı için evimden çıktım. Finn cuma gecesi çok içmişti. Belki olanları hatırlamayacaktı bile.

Ah, o kadar şanslı olsan keşke.

Lobiye girdiğimde ellerimin titremesine engel olamıyordum ve midem bulanıyordu.

"Günaydın," diye karşıladı Denise beni her zamanki sıcak gülümsemesiyle. "Etkinlik nasıldı?"

"Günaydın." Çantamı alt çekmeceye yerleştirdim. "İyiydi. Tanıştığım insanların yarısının adını hatırlayamıyorum." Denise'e sırrımı açmak dilimin ucuna gelse de vazgeçerek, "Bize kahve yapayım," dedim.

Sanki Finn birdenbire ortaya çıkacakmış gibi endişeli bir şekilde etrafıma bakıp duruyordum. Kahveyi hazırladıktan sonra bankonun arkasındaki yerime geçip programları kontrol etmeye odaklandım.

"Bugün çok sessizsin," dedi Denise. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"İyiydi. Evde kalıp biraz dinlendim," diye cevap verdim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Seninki nasıldı?"

"Sıkıcı," diye kıkırdadı. "Maaş günü için sabırsızlanıyorum."

"Sadece iki gün kaldı."

Denise'in gözleri kocaman oldu ve sonra, "Sadece gülümse. CEO geldi," dedi.

Denise, gülümsememi söylemiş olsa da başımı kaldırıp CEO'yu gördüğümde yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. Birkaç kez göz kırpmam gerekmişti çünkü adam tıpkı *Charlie Hunnam*'a benziyordu.

Vay be.

Üç parçadan oluşan takım elbisesi kaslı vücuduna âdeta teni gibi oturmuştu, kendinden emin adımlarla yürüyordu. Her

zaman koyu renk saçlı erkekleri tercih ettiğimi düşünürdüm ama Liam'ın koyu sarı saçlarına baktığımda onun şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek olduğunu kabul etmek zorundaydım.

O bize doğru yürürken hassas midem sinirle ve bilmediğim başka bir nedenle sıkışmıştı.

Gülümse.

Gülümse, lanet olsun!

Dudaklarım titrek bir gülümsemeyle kıvrılırken tüm vücudum sinirle ve daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla dolmaya başladı.

Liam bankonun diğer tarafında durup Denise'e başıyla selam verdi. "Burada her şey yolunda mı?" diye sorarken sesi pürüzlü bir kadife gibiydi.

Yüce Tanrım.

Kalbim hızla çarparken güçlükle yutkundum.

"Evet efendim," diye yanıtladı Denise. "Tekrar hoş geldiniz."

Denise eliyle beni işaret edince ayağa fırladım. Liam'ın kristal gibi berrak, mavi gözleri benimkilere kilitlenince sanki karnıma gerçek anlamda bir yumruk yemiş gibi oldum.

Dengemi tamamen kaybederek titreyen elimi uzattım. "Kiara Murphy. Sizinle tanışmak bir zevk, efendim. Bana burada çalışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Liam elimi sıkmak yerine gözlerini önce elime, sonra tekrar yüzüme dikti. Yüz hatları taştan oyulmuş gibi görünüyordu ve bakışları sertti.

Kahretsin.

Biliyor mu?

"Byrne Holding'e hoş geldiniz," dedi rahatsız edici derecede soğuk bir ses tonuyla.

Ah, Tanrım.

Elimi havada asılı bırakıp arkasını döndü ve asansörlere doğru yürüdü. Sandalyeme geri çöktüğümde vücudumu şiddetli bir titreme sardı.

Finn ona farklı bir hikâye mi anlatmıştı ve o da şimdi bana açıklama fırsatı vermeden beni yargılıyor muydu?

"Hey," dedi Denise elini rahatlatıcı bir tavırla koluma koyarak. "Sorun yok. Liam hep böyledir ve dokunulmaktan nefret ettiği konusunda seni uyarmalıydım. Bu yüzden elini sıkmadı."

Başımı kaldırdığımda göğsümde bir umut ışığı belirdi. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi yumuşak ve güven vericiydi. "Evet, merak etme."

Denise, Finn'le aramızda neler olduğunu bilseydi, farklı düşünebilirdi.

Tanrım, bugün işkence gibi uzun olacak.

Dâhilî hat çalınca yerimden sıçradım.

"Ben Denise." Gözlerimi onun yüzüne diktim. "Evet hanımefendi, cuma günü teslim aldık. Kiara bugün dağıtacak." Telefonu kapattıktan sonra, "Giriş kartlarını programlamamız ve dağıtmamız gerekiyor," dedi.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve beni meşgul edecek bir şey bulduğuma sevinerek işe koyuldum.

Gün sona erdiğinde ve Finn'den hiçbir ses çıkmadığında ne yapacağımı bilemiyordum. Bu beni daha iyi hissettirmiyordu. Telefon her çaldığında yönetim katına çağrılmayı bekliyordum.

Son giriş kartlarını da dağıttıktan ve personele imzalattırdıktan sonra asansörün düğmesine bastım. Kapılar açıldığında Finn ve Liam'ı görünce midem ağzıma geldi.

Her iki adam da birini öldürecekmiş gibi duruyordu.

Yukarı çıktıklarını fark edince, "Lobi için bir sonrakine bineceğim," dedim.

Liam bana bakma zahmetine bile girmezken Finn gözlerini bana dikti. Finn'in bana bakışından olanları unutmadığı ve çok kızgın olduğu anlaşılıyordu.

Kapılar kayarak kapandığında kalbim göğsümde hızla çarparken bir nefes aldım.

Bu hızla giderse kalp krizi geçireceğim.

Asansörü çağırmadan önce güvenli olduğundan emin olana kadar bekledim ve sonunda tekrar sandalyeme oturduğumda vücudum kaskatı kesilmişti.

Kalbim göğsümde şiddetle atarken ve alnımdan terler süzülürken bir şekilde telefonda konuşan Denise'e gülümsemeyi başardım.

Ne yapacağım ben şimdi?

Çekmecemden bir mendil alıp alnımdaki teri silerken bir yandan da hızla atan kalbimi sakinleştirmeye odaklandım.

Her şey yoluna girecek. Sadece işini yap ve Finn'den uzak dur.

Neyse ki lobi kalabalık değildi ve soğukkanlılığımı yeniden takınmayı başardım. Sorunu düşünmek istemediğim için kendimi işime verdim ve hata yapmadığımdan emin olmak için her şeyi üç kez kontrol ettim.

Midem fena hâlde yanıyordu.

Denise'in bakışları yüzümde gezindi. "İyi misin?"

"Evet." Gülümsemeye çalıştım.

Dâhilî hat çalınca bir korkak gibi Denise'in açmasını bekledim. Cevap verdikten sonra burnunu kıvırdı. Telefonu kapattıktan sonra da, "Finn seni görmek istiyor." diye mırıldandı.

Ah, Tanrım.

Ben tereddüt edince, "Yukarı çıksan iyi olur. Sesi huysuz gündeymiş gibi geliyordu," diye ekledi.

İsteksizce ayağa kalktım. Terli avuçlarımı iki yanıma silerken olacaklardan korkuyordum.

Belki de bu tatsızlığı geride bırakmak istiyordur?

Bu hayalperest bir düşünce, Kiara.

Asansöre doğru yürürken ayaklarım geri geri gidiyordu. Yukarı çıkarken kalbim gittikçe daha da hızlanıyordu ve sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Kapılar açıldığında kendimi dağılmış hissediyordum ve sonra sanki evrenin benim için hazırladığı bir planı varmış gibi aniden kastan bir duvara çarptım.

Nefesim kesildi ve aniden asansörün kapanmakta olan kapılarına doğru geriledim. Liam omuzlarımdan yakaladı ve beni öne doğru çekince tekrar göğsüne çarptım. Bu kez burnuma odunsu ve erkeksi bir koku gelmişti.

Sinirlerim daha fazlasını kaldıramadı ve titremem giderek artarak şiddetli sarsıntılara dönüştü.

Yoğun bir gerilim yüküyle sarsıldım ve Liam tek kelime etmeden beni kenara iterek asansörü geri çağırmak için düğmeye bastı.

O kadar sarsılmıştım ki azar işitmemek için ortadan kaybolmayı tercih ettiğim için özür dilemeyi unutmuştum. Korkak bir geyik gibi koridorda hızla ilerlerken kapıyı çalıp kendimi Finn'in ofisine atmadan önce toparlanacak vaktim olmadı.

Bitir şu işi.

Gözlerimi Finn'e çevirdiğimde kendi kendime bu sözleri tekrarlayıp duruyordum. Masasına rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde muzaffer bir küçümseme ifadesi vardı ve bu da beni kovacağını düşünmeme neden oluyor.

Lanet olsun. Yeni daireme elveda diyeceğim.

Her saniye artan korku, konuşmaya başlamak için bir yol düşünme yeteneğimi yok etmişti.

Dizüstü bilgisayarını işaret ederek, "Gel otur," dedi.

Ne?

Benden tekrar veri dosyalamamı mı istiyor?

Temkinli bir şekilde sandalyeye doğru yürüyüp otururken gözlerimi ondan ayırmadım. Finn masanın etrafından dolaşıp arkamda durduğu anda vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Ağzım kurudu ve göğsümde bir panik duygusu alevlendi.

Kahretsin. Yine mi? Kapının yanında kalmalıydım.

Finn üzerime doğru eğilip dizüstü bilgisayarındaki bir düğmeye bastı. Ekran aydınlandı ve bir hesap tablosu yerine bir video oynamaya başladı.

Korkunun damarlarımda dolaşmaya başlaması tam on saniye sürdü. Kalbim tekleyerek durdu. Dudaklarımdan titrek nefesler dökülmeye başladı.

Aman Tanrım.

Annemin yatağında uyurken çekilmiş görüntülerini izliyordum, hafifçe aralanmış dudaklarında yumuşak horultular süzülüyordu. Başında dikilen biri vardı, sonra eldivenli bir elin silah tuttuğunu gördüm.

Ah, Tanrım. Olamaz!

Tüm tenim karıncalanırken gözlerim kocaman açıldı.

Finn, nefesini kulağımda hissedene kadar eğildi. "Annen ölü gibi uyuyor. Onu kolayca öldürebilirdim."

Hayır.

Şok, depremler gibi içimi titretmeye tüm hayatımı delik deşik etmeye başladı.

Tanrım, hayır.

Görüntüler durduktan sonra Finn yeniden konuşmaya başladı. "Tekrar izlemek ister misin?"

Şaşkınlık içinde başımı iki yana salladım.

Sandalye döndü, böylece Finn'le yüz yüze geldim. Bir elini kaldırıp parmaklarını yanağımda gezdirirken tüylerim diken diken olmuştu, sonra çenemi tuttu. "Bundan sonra her şey böyle olacak."

Korku dolu gözlerle onun muzaffer bir edayla parıldayan gözlerine baktım.

"Benim emrimde olacak, çağırdığımda geleceksin. Sana söylediğim her şeyi yapacaksın ve bunu severek yapacaksın, yoksa anneni öldürürüm."

Sözleri, beni gömeceği tabuta çakılan çiviler gibi sertti. "Anladığını göstermek için başını salla," dedi.

Her nasılsa başım birden aşağı yukarı sallandı.

"Eğer polise gidersen haberim olur. Her hareketin izlenecek, bu yüzden yardım istemeye kalkma. Sadece sana söyleneni yap ki annen o boktan hayatını yaşamaya devam etsin."

Tanrım.

Zihnim nihayet yaşadığı büyük şoku atlatmıştı ve sonra, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sormayı başarabildim.

Finn'in dudaklarının köşesi kibirle yukarı kıvrıldı. "Çünkü kimse bana hayır diyemez. Seni uyarmıştım, hata yapıyordun ve şimdi beni sıra dışı adımlar atmaya zorladın."

Sanki benim hatammış gibi konuşuyor. Kafayı yemiş.

Bunun farkına vardığımda damarlarıma yeni bir panik dalgası yayıldı. "Benden ne bekliyorsun?" diye sormayı nasıl başardığımı sadece Tanrı biliyordu. Yaklaşırken dudakları daha da kıvrıldı. "Her şeyi, Kiara."

Kelimelerinin şeytani bir şekilde çıkması içimi korkuyla doldurmuştu.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra gözlerini dudaklarıma indirdi. "Ne istersem yapacağım ve sen de her saniyesinden zevk alacaksın. Bu kadar basit."

Basit mi?

Bu lanet olası bir kabus!

Başımı iki yana sallamaya başladım ama bu yalnızca onun tehlikeli bir ses tonuyla gülmesine neden oldu. Finn omuz silkerek, "Ya da itaatsizlik edersin ve annen ölür." Bir kahkaha daha attı. "Seçim senin."

Ne seçimi? Ya bana istediğini yapmasına izin veririm ya da annem ölür, bu mu yani? Bu delilik. Kesinlikle delilik.

Finn gözlerini gözlerimden ayırmadan aramızdaki mesafeyi yavaşça kapattı. Taş bir sütun gibi öylece oturdum ve dudaklarını dudaklarıma dayadığı anda varlığımın her zerresi dayanılmaz bir tiksintiyle doldu.

İğrenerek dudaklarımı birbirine bastırsam da bu sadece Finn'in tekrar kahkaha atmasına neden oldu. "Annenin ölümünden sorumlu olmak mı istiyorsun?" Kelimeler sanki tenime yapışıp kalmıştı.

Bu sefer beni öptüğünde onu durdurmadım. Dili dudaklarımdan içeri girerek midemin bulanmasına neden oldu. Tadı berbattı, dilinin dudaklarıma değdiği her an midem bulanıyordu. Başını kaldırana kadar hiç bitmeyecekmiş gibi gelen korku ve tiksintiyle dolu bir süre geçti. Bana keyifli bir ifadeyle gülümseyerek, "Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Tanrım, bana yardım et.

Doğrulurken beni tekrar uyardı. "Birine söylersen annen ölür. O kadar aptal olmayacağına inanıyorum." Kapıya doğru başını sallayarak gidebileceğimi işaret etti.

Bacaklarımda derman kalmamıştı ama ayağa kalkarken ağırlığımı taşımaları için onları zorladım. Hâlâ dehşet dolu bir trans

hâlinde, kapıya doğru yürürken vücudum otomatik bir şekilde hareket ediyordu.

"Kiara."

Vücudum kasıldı ama durdum ve içine atıldığım bu kâbusun canavarı hâline gelen adama bakmak için hissiz bir şekilde arkamı döndüm.

"Gülümse," dedi.

Kalbim göğsümde sıkışırken, karanlık etrafımı sararken ve kariyerimde başarılı olma hayallerim yok olurken dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Yaşadığım kâbus, nefes almamı zorlaştırıp ciğerlerimdeki havayı emerken, "Bu daha iyi," diye övdü beni ağzının etrafında oluşan memnun bir gülümsemeyle.

Ofisten çıkarak kapıyı arkamdan kapattıktan sonra ayaklarımın altındaki pırıl pırıl döşemelere baktım.

Kusacağım.

Ağzımı bir elimle kapatarak kimsenin yönetici tuvaletini kullanmam hakkında ne düşüneceğini umursamadan aceleyle tuvalete yöneldim.

Tam zamanında yetişmiştim ve aceleyle bir kabine girerek dizlerimin üzerine çöktüm ve boş midemdeki safrayı boşalttım.

Tuvalet kapısının açıldığını duydum ve Devon, "Kiara, iyi misin?" diye seslendi. Kustuğumu duymuş olmalıydı ki, "Kahretsin," diye sövdü.

Devon'ın içeri girdiğini duyabiliyordum ve midemi boşalttıktan sonra ağzımı silmek için biraz tuvalet kâğıdı aldım ve Devon'a doğru bakmadan önce sifonu çektim.

Yanıma çömeldiğinde yüz hatlarında endişeli bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

"Öğle yemeğinde bozuk bir şeyler yemiş olmalıyım." Bu yalan ağzımdan çok kolay çıkınca kendimi daha kötü hissettim.

Devon kolumu tutup ayağa kalkmama yardım etti. Lavaboya doğru yürüdüm ve ellerimi yıkamadan önce ağzımı çalkaladım. İşim bittiğinde Devon'a yalvaran bir bakış attım.

"Sence eve gidebilir miyim? Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum."

Annemi kontrol etmem gerek.

"Kızım, bağırsaklarına kadar çıkardığını duydum. İnsan kaynaklarına haber vereyim. Eve giderken birkaç ilaç al, tamam mı?"

İçime bir duygu dalgası yayılırken çenem titredi. Devon'a, Finn'in ofisinde neler olduğunu anlatmak dilimin ucuna kadar gelse de aklıma uyuyan annemin görüntüsü geldi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verirken içine atıldığım kaos yüzünden sesim boğuk çıkıyordu. Bu cehennemden kaçmak için aceleyle tuvaletten çıktım.

Denise'e de Devon'a söylediğim bahaneyi söyledim ve çantamı kaptığım gibi şok geçirmiş bir hâlde Byrne Holding'den ayrıldım.

Binadan güvenli sayılabilecek kadar uzaklaşır uzaklaşmaz telefonumu çıkarıp annemin numarasını tuşladım.

"Selam, tatlım. Mesai saatleri içinde araman başını belaya sokmasın?" Sadece sesini duymak bile az önce yaşadığım travmaya karşı yatıştırıcı bir merhem etkisi yaratmıştı.

Boğazımı temizleyerek, "Öğle yemeğinde kötü bir şey yedim. Eve erken gitmeme izin verdiler. Orada her şey yolunda mı?"

"Ah, canım. Bol bol sıvı aldığından emin ol ki susuz kalmayasın," dedi annem.

"İçeceğim. Her şey yolunda mı?" diye sordum bir kez daha.

"Her şey yolunda. Cumartesi günü oturma odasının penceresi bir türlü kapanmıyordu. Ne olduğuna inanamayacaksın!"

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

"Bay Rodgers benim için tamir etmeye geldi. Buna inanabiliyor musun? Şaşkınlıktan öldüm."

"Başka bir şey olmadı mı?" diye sordum kısık sesle.

"Bay Rodgers'ın tavrındaki ani değişim dışında başka bir şey olmadı. Kiara, adam bana gülümsedi bile. Garipti... Ama hoştu. Yani öyle sayılır."

Genelde annemle şakalaşırdım. Bay Rodgers'ın ona âşık olduğunu söylerdim. Ama bugün öyle olmadı.

Endişe ve korkunun içimde açtığı çatlaklardan içeri bir rahatlama duygusu sızdı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"İyi olmana sevindim. Her zaman pencerelerini ve kapılarını kilitlediğinden emin ol."

"Sesin iyi gelmiyor tatlım. Eve varmak üzere misin?" diye sordu annem endişeli bir ses tonuyla.

"Evet, sadece uyuyacağım. Benim için endişelenme."

"Kötüleşirsen bana haber ver."

"Haber veririm." Dilimle dudaklarımı ıslatırken gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. "Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu çantama geri koyduktan sonra otobüs durağına doğru yürümeye devam ettim.

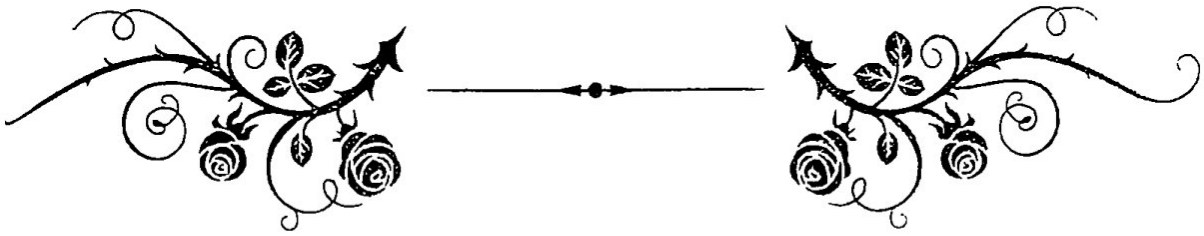
Ona söylemeli miydim?

Polise gitmeli miydim?

Elimde hiçbir kanıt yoktu. Benim sözüme karşı onunki.

Tanrım, bunun başıma geldiğine inanamıyorum.

Bölüm 7

Liam

Ne boktan bir gün.

Koridorda yürürken Devon'ın masasına oturduğunu ve asansör kapılarının yeni resepsiyon görevlisi Kiara'nın arkasından kapandığını gördüm.

Bir anda aklıma bana çarptıktan sonra kapanan asansör kapısına doğru gerilediği an geldi. Sadece tepki verip onu kendime doğru çekmiştim.

Ancak asansörde yalnız kaldığımda ona dokunmanın beni iğrendirmediğini fark etmiştim. Garipti ama ben bunu doğal bir tepki vermiş olmama bağlıyordum. Sadece onun incinmesini istememiştim. Başka bir nedeni yoktu.

"Liam," dedi Devon, masasının önünden geçmek üzereyken. "Kiara öğle yemeğinde bozuk bir şeyler yemiş. Eve gitmesine izin verdim. Umarım senin için sorun olmaz?"

Finn'in ofisine doğru ilerlerken, "Elbette," diye mırıldandım. "İnsan kaynaklarına haber ver."

Kapıyı çalma zahmetine girmeden Finn'in kapısını iterek açtım ve içeri daldım. Herif masasının arkasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturuyordu.

"Her zamanki gibi boş boş oturuyorsun," diye mırıldandım. Masanın diğer tarafında durup kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sözde üvey kardeşime dik dik baktım. "Duyduğuma göre tüm işlerini Kiara'ya veriyormuşsun."

Finn bir kahkaha atıp ayağa kalkarak ceketini düzeltti.

"Mutlu olmalısın, *abi*. Kadını eğitiyorum. Böylece beni kovduğunda bu işi yapabilecek birine sahip olacaksın." Sesindeki alaycı ton sinirlerimi bozarak öfkelenmeme neden olmuştu.

"Lanet olası bir çocuk bile senin işini yapabilir!" Derin bir nefes alarak öfke patlamasını dizginledikten sonra daha sakin bir sesle devam ettim. "Kiara lobide resepsiyon görevlisi. Lanet olası işini yap ve kadını rahat bırak." Bir adım daha yaklaşarak gözlerimi onunkilere diktim. "Ve kurduğun seks çetesinden haberim yok sanma. Bu pisliğe son vereceksin."

"Yoksa ne olur?" diye alay etti benimle küstahça. "Babama mı söyleyeceksin? Ne yaptığım onun umurunda bile değil." Finn masanın etrafından dolanarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Dokunulmaktan nefret ettiğimi biliyordu ve omzuma uzandığı anda bileğini tutup onu geriye doğru ittim. "Çek o lanet ellerini üzerimden. Seks çetesini dağıt ve kendi lanet işini yapmaya başla," derken sahip olduğum gücün her zerresi sesimden anlaşılıyordu. Bu sefer tehditkâr bir adım atarak ona yaklaşan ben oldum. "Yapmazsan seni bitiririm. Kurtulmak için sabırsızlandığım bir baş belasısın sen."

Finn sanki ben mantıksız davranıyormuşum gibi bir kahkaha patlattı. "Emredersiniz, efendim," derken ses tonunda hiçbir saygı ifadesi yoktu.

Bir süre daha gözlerimi ondan ayırmadan bakarken bu heriften hemen kurtulmam gerektiğini düşündüm.

Finn tehdidimin ciddiyetini anlamış olacak ki yüzündeki kibir silindi. "Tamam. Endişelenmeyi bırak. Seks çetesini sonlandıracağım. Ekstra para kazanmaya çalıştığım için beni suçlayamazsın. Burada bana neredeyse çerez parası veriyorsun."

"Sana hak ettiğinden fazlasını ödüyorum." Her şeyi söyledikten sonra arkamı dönüp kapıyı kapatma zahmetine girmeden ofisten çıktım.

Finn'in hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni, sırf beni kızdırdığı için onu öldüremiyor olmamdı. Ama bu sadece an meselesiydi.

Devon'ın masasına ulaştığımda durdum. Devon'ı işe almamın sebebi Finn'di ve dürüst olmak gerekirse bu kararımdan bir kez bile pişman olmamıştım. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistandı.

"Finn ofisine bir personel çağırdığında bana haber ver," diye talimat verdim.

"Peki efendim." Devon ofisime doğru başını salladı. "Will sizi bekliyor."

Will'in burada olduğunu duyunca dudaklarımda nadir bir gülümseme belirdi. Ofisime doğru yöneldim ve kapıyı açtığımda en iyi arkadaşımı masamın üzerinde ayaklarını uzatmış otururken buldum.

"Belanı arıyorsun," diyerek takıldım ona uyarır gibi.

"Beni çok seviyorsun," diye takıldı Will. Yerime oturmamı bekledikten sonra nihayet ayaklarını masamdan indirdi. "Finn'le konuştun mu?"

"Evet." Başımı iki yana sallarken gözlerim arkadaşımınkilerle buluştu. "Bu sadece an meselesi."

"İki kaşının arasına seve seve bir kurşun sıkarım." Will'in yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Silah sevkiyatı yarın sabah burada olur."

"Güzel." Luca'nın zamanında teslimat yapacağına her zaman güvenirdim. Adam asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Güncellemelere devam eden Will, "Sicilyalılardan iz yok. Burada ve Vancouver'da her şey yolunda."

"Çoğunluğu yok ettik," diye mırıldandım. Nikolas ve Teşkilat'ın geri kalanının o piçleri ortadan kaldırmasına yardım ettiğim güzel bir gündü.

"Jimmy kalp krizi geçirdi."

Başımı aniden kaldırdım ve yaşadığım şokla ürperdim. "Ne zaman? O iyi mi?" Sandalyemden kalktım.

"Bir ay önce." Will, bana mahcup bir bakış attı. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı, Liam. İşler ters gitseydi sana daha önce söylerdim ama Jimmy evde ve iyileşiyor. Yardım etmesi için bir hemşire bile ayarladı."

"Bana söylemeliydin," diye bağırdım. Jimmy Flanagan en iyi adamlarımdan biriydi. "Şimdi adamlarımdan birinin ölmesi umurumda değilmiş gibi gözükecek!"

"Sen yorgunluktan bitmek üzereydin ve benim gözüm de zaten onun üzerindeydi." Will ayağa kalkıp başını yana eğerek bu konuda benimle mücadele edebileceğini açıkça belirten bir bakış attı.

"Bir dahaki sefere bana hemen haber ver," diye talimat verdim.

Will başıyla onayladıktan sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hadi ama sakin ol. Senin için en iyisini yaptığımı biliyorsun." Masanın etrafından dolaşmaya başladığımda, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Jimmy'yi kontrol etmeye," diye mırıldandım hâlâ kızgın bir hâlde.

Bana yetişmek için aceleyle harekete geçti. Will, Devon'ın masasının önünden geçerken ona, "Bugünlük gidiyoruz," dedi. Will'e kaşlarımı çatarak bakarken asansörün düğmesine bastım.

Pislik herif alçak sesle, "Beni hâlâ seviyorsun," diye mırıldandı.

"Sevdiğim için şanslısın," diye söylendim asansöre binerken.

Aşağı inerken Will mafyayla ilgili her konuda beni bilgilendirmeye devam etti.

Tüm yönetim kadrosu benim İrlanda mafyasının lideri olduğumu bilirdi ama alt düzey çalışanlar bilmiyordu. Byrne Holding, mafyaya para aklamak için kullandığım bir inşaat şirketiydi. Son birkaç yıldır müthiş bir kâr getiriyordu. Para aklama operasyonlarını yavaş yavaş yeni bir girişime taşıyordum, böylece bu şirket yasal olabilecekti.

Jimmy'nin evine giderken, "Bir daha tatile çıkmayacağım," diye mırıldandım.

"İşte şimdi aşırı tepki veriyorsun," diye güldü Will.

"En iyi adamlarımdan biri kalp krizi geçirdi. Byrne Holding'de üç çalışanımı kaybettim ve ikisi de sevkiyat sırasında öldürüldü. Ortalık birbirine girmiş."

Arkadaşım, "Sen burada da olsan, tatilde de olsan bunlar olacaktı," dedi. Ona cevap verme zahmetine girmedim.

Cipi Jimmy'nin evinin önünde durdurup evin hâline baktım. "Ev bok gibi görünüyor. Adamlara söyle yeni bir kat boya yapsınlar ve su oluklarını temizlesinler."

"Tamam."

Yolda yürürken perişan hâldeki küçük bahçeyi işaret ettim. "Bu pisliği de temizlesinler."

Will kapıyı çalmadan önce, "Anladım," diye cevap verdi.

Kapıyı, kırklı yaşlarının sonunda bir kadın açtı. Will'i görür görmez yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Vay canına, şimdi de haftada iki kez mi ziyarete geliyorsun?"

"Şanslısın," diye flört etmeye başladı onunla utanmadan. Benim aksime Will'in, insanların onu sevmesini sağlayan bir tarzı vardı.

Bu saçmalığa ayıracak vaktim olmadığı için onları iterek oturma odasına girdim. Jimmy'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ayağa kalkmaya yeltendi.

Ona elimi sallayarak, "Otur, ihtiyar," dedim. Ona bakıp ne kadar kilo verdiğini görünce başımı iki yana salladım. "Seni altı hafta yalnız bıraktım ve sen ölüp beni yüzüstü bırakmaya kalkıştın. Ne oluyor, Jimmy?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Küçük bir kasise denk geldim. Önemli bir şey değil."

Tek kişilik koltuğa oturup bir süre daha Jimmy'ye baktım. "Bok gibi görünüyorsun."

Hemşire peşinde Will'le birlikte içeri girdi. Gözlerimi kadına dikerek, "Yemek yemiyor mu? Doktor ne dedi?" diye sordum.

Bakışlarını temkinli bir şekilde bana çevirdi. "Jimmy'nin dinlenmesi ve üzülmemesi gerekiyor, o zaman kısa sürede iyileşir. Yemek yiyor ama sebzelerden yakınıyor."

Bakışlarımı tekrar Jimmy'ye çevirip ona konunun tartışmaya açık olmadığını gösteren bir bakış attım. "Ye şu lanet sebzelerini."

İçinden bir şeyler homurdandıktan sonra başıyla beni onayladı.

Artık onu kendi gözlerimle gördüğüm için rahat bir nefes alarak, "Beni endişelendirme. Daha iyi ol, duydun mu?"

"Baş üstüne."

Hemşire kibarca, "Herkes çay içer mi?" diye sordu.

Will, "Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi. "Fazla kalamayız."

Will'e, "Yapacak işin varsa gidebilirsin," dedim. "Bir saat sonra beni almak için uğra."

"Emin misin?" diye sordu Will.

Başımı sallayınca ön kapıya doğru yöneldi. Dikkatimi tekrar Jimmy'ye verdim ve o da, "Git bize çay yap, Kristine," dedi.

Hemşire oturma odasından çıktığında Jimmy bana özür dileyen bir bakış attı. "Sakın kalp krizi geçirdiğin için özür dilemeye kalkma," diye uyardım.

"Bütün gün kıçımın üstünde oturmaktan bir halta yaramadığımı hissediyorum."

Bir süre birbirimize baktıktan sonra, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. Mutfağı işaret ettim. "Bana ne kadar tuttuğunu ve tedavi masraflarının ne kadar olduğunu söyle. Ben hallederim."

Duyguları yüzüne yansıdı ve her zamanki huysuz hâliyle tartışmaya başladı. "Sizden bunu bekleyemem."

"Kapa çeneni ve seninle ilgilenmeme izin ver. Sen yıllarca ailemize sadık kaldıktan sonra en azından bunu yapabilirim."

Jimmy kireçlenme belirtileri göstermeye başlayan ellerine baktı. Adamın rahatsız olduğu açıkça belliydi ama sonra, "Teşekkürler patron," diye mırıldandı. Gözlerini benimkilere dikerek başka bir şey söylemek ister gibi oldu ama o sırada Kristine elinde iki bardak çayla içeri girdi.

Fincanı ondan aldıktan sonra içmeye hiç niyetim olmadığı için sehpaya bıraktım. Kendi hazırlamadığım bir şeyi tüketmekle ilgili sorunlarım vardı. Bu, kimseye dokunamama durumuyla bağlantılıydı.

Neyse ki Kristine etrafta dolaşmadı ve özel konuşabilmemiz için bizi yalnız bıraktı. "Çay gelmeden önce ne söylemek istemiştin?" diye sordum.

Jimmy hızla başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" İnatçı herifin ağzından laf almaya çalışıyordum.

"Hayır." Bana yarım ağız gülümserken çok yorgun görünüyordu.

"Yeterince dinleniyor musun?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı.

"Yani bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" diyerek ona bir şans daha verdim. Jimmy sabredebildiğim ender insanlardan biriydi. İrlanda'dan babasıyla birlikte gelmişti ve ilk günden beri mafyaya sadık kalmıştı. Geriye kalan birkaç iyi adamdan biriydi. "Biz bir aileyiz, Jimmy. Benimle her şeyi konuşabilirsin."

Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Biliyorum."

Konuşmayacağını anlayınca iç çektim. "İnatçı herif."

Bu sefer bir kahkaha attı. "İşe döneceği—"

Hemen başımı iki yana salladım. "Ben hazır olduğuna karar verdiğimde işe geri döneceksin."

Jimmy saate baktı ve bir an için yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama sonra, "Eğer biraz kestirmezsem Kristine küplere binecek," dedi.

Ayağa kalkıp onun gözlerine baktım. "Kendine iyi bak, Jimmy. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, patron."

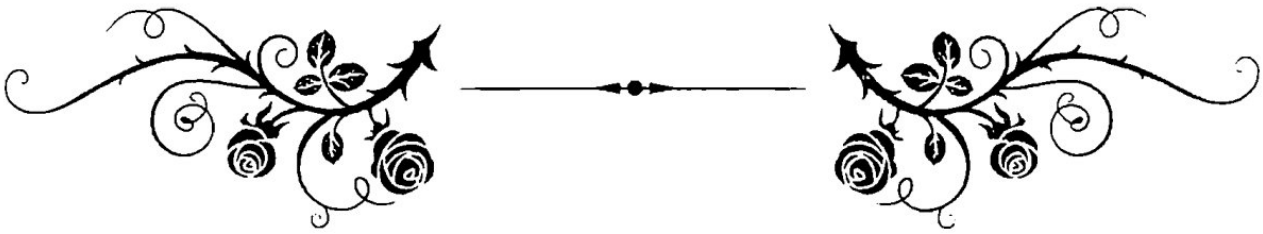
Evden çıkarken Will'i aramak için cebimden telefonumu çıkardım. Jimmy içki içip kumar oynamasaydı çok daha iyi bir mahallede yaşayabilirdi diye düşünerek sokakta bir aşağı bir yukarı bakındım.

"Köşedeyim," diye cevap verdi Will.

"Güzel." Telefonu kapattığımda yolun yukarısında bir otobüsün durduğunu gördüm. Birkaç kişi indikten sonra Will yanıma yanaştı.

Arabaya binerken, "Depoya sür," dedim.

Bölüm 8

Kiara

Byrne Holding'in bulunduğu yolun karşısında dururken midemde daimi bir yanma hissi oluşuyordu.

Başımı kaldırıp hayallerimin gerçekleşeceğini düşündüğüm etkileyici binaya baktım. Bakışlarım en üst kata kilitlenmişti ve pencerelerin arkasındaki herhangi bir hareketi seçmeye çalışsam da çok yüksekti.

Ben şimdi ne yapacağım?

Dün öğleden sonra neredeyse kaç kez polisi aramaya yeltendiğimi hatırlamıyordum.

Annemin hayatını riske atamam. Finn'in neler yapabileceğini ancak Tanrı bilir.

Yardım isteyebileceğim kimsenin olmadığının farkına varmam gece yarısını bulmuştu. Sarsıcıydı. Bu kâbusun içinde yapayalnızdım.

Gözlerimi indirerek yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama bu gülümseme gözyaşlarına dönüşmek üzereydi.

Göğsümde dolaşan umutsuzluk ve korku karşısında güçlükle yutkundum.

Daha önce hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim, sanki içimdeki tüm yaşam sevinci tükenmişti. Finn bana her şeyi yapabilirdi ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve ben de bundan hoşlanıyormuşum gibi davranmak zorundaydım.

Tanrım.

O adamın bana dokunmasını ve benim buna izin vermemi aklım almadığı için başımı iki yana salladım. Dün bir öpücüktü. Bugün ne olacaktı?

Gözlerimi kapatarak caddenin karşısına geçmeden önce kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Finn'in annemi öldürebileceği ihtimali, girişe doğru attığım her adımda kalbimi daha da sıkıştırıyordu.

Bu beladan nasıl kurtulacağım?

İstifa etmek Finn'den kurtulmak için yeterli olacak mı?

Muhtemelen hayır.

Annemle kaçacak kadar param yoktu ve babamı bırakamazdım.

Kahretsin.

Girişe ulaştığımda nefes alış verişlerim hızlandı. Sanki peşimde biri varmış gibi gözlerim etrafta gezindi.

Nefes al, Kiara.

Binaya girerken gülümsemeye zerre kadar gücüm yoktu. Ben daha resepsiyon bankosuna ulaşamadan Denise endişeyle kaşlarını çattı. "Hey, hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?"

Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutarak başımla onayladım. "Ama iyi olacağım." *Umarım.*

"Bugün izin almalıydın. Tek başıma idare edebilirim."

Hasta olduğumu söylemeyi düşündüm ama Finn'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Evime gelmesini istemiyordum.

"Merak etme. Kahve ister misin?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Sen otur. Ben ikimize de yaparım."

"Teşekkür ederim." Yerime oturup çantamı alt çekmeceye yerleştirdim. Denise lobi katına doğru ilerlerken Liam ve Will içeri girdiler. Denise duraksadı, dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi. "Günaydın Bay Byrne." Sonra gülümsemesini Will'e çevirdi. "Bay Gillen."

Will ona, "Liam beni kovmayacak olsaydı, bugün ne kadar güzel göründüğünü söylerdim," diye iltifat etti.

Onların şakalaşmalarını izlemek, üzerimde dolaşan kara bulutları dağıtmaya yetmemişti.

Denise'ten gözümü ayırdığımda Liam'la göz göze geldim. Kaşlarını çatarak yaklaştı ama bankoya güvenli bir mesafede durdu.

O zaman Denise'in bana onun dokunulmaktan hoşlanmadığını söylediğini hatırladım.

Ve dün ona çarpıp özür dilememiştim.

"Dün size çarptığım için özür dilerim," diyerek özrü çabucak aradan çıkardım.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu beni dikkatle inceleyen bakışlarıyla.

Dudaklarıma duygusuz bir gülümseme yerleştirdim. "Evet. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Liam bir süre daha bana baktıktan sonra, "Buradaki ilk ayın nasıl geçti?" diye sordu.

Cuma gününe kadar harikaydı.

Kardeşinin ne yaptığını biliyor musun?

"İyi," diye mırıldandım heyecandan eser olmayan bir ses tonuyla. "Çok şey öğrendim."

Başını onaylar gibi sallarken gözlerini kıstı. "İyi görünmüyorsun. Hastaysan eve gitsen daha iyi olur."

Daha dik oturarak başımı iki yana salladım. "Çok daha iyiyim. Sadece yediğim bir şey dokundu."

Liam, Will ve Denise'e bakarken dâhilî hat çalınca irkildim ve Liam başını yine aniden bana çevirdi. Bana gözlerini dikip bakarken titreyen parmağımı cevaplama düğmesine bastığımda sanki yer ayağımın altından kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum.

"Ben Kiara."

"Ofisime. Hemen."

Ah, Tanrım.

"Peki, efendim," diye fısıldadım içim korkuyla titrerken.

Telefonu kapattığım anda Liam, "Kimdi o?" diye sordu.

"Kardeşiniz."

Sol kaşı havaya kalktı. "Ne istiyormuş?"

"Ofisine gitmemi istiyor."

Liam benimle göz göze geldiğinde tüm sırlarımı benden almaya çalışıyormuş gibi hissetmiştim. "Burada kal ve işini yap."

Ama...

Temkinli bir şekilde başımı onaylar gibi salladım ve Liam'ın asansöre doğru yürümesini izledim.

Kahretsin. Kimi dinleyeceğim ben?

Finn'i arayıp ofisine gelemeyeceğimi söylemeli miyim?

Denise elinde dumanı tüten iki fincan kahveyle geri döndüğünde içebilecek durumda değildim.

Soğuk terler döküyor ve yaşadığım endişeden dolayı kendimi güçsüz hissediyordum.

"Sormayacak mısın?" Denise'in sesi beni sürekli içine daldığım korku yüklü trans hâlinden çekip çıkardı.

"Neyi sormayacak mıyım?" Duymadığım bir şey mi söylemişti?

"Will ile neler olduğunu," diye kıkırdadı neşeli ve öz güvenli bir ses tonuyla.

"Ah. Tabii ya." Elimle alnımı sildim. "Sana çıkma teklif etti mi?"

Denise onaylar gibi başını sallamaya başladığında heyecanı yüzünden okunuyordu. "Cumartesi akşamı yemeğe çıkacağız, bu da yeni bir elbise almam gerektiği anlamına geliyor." Uzanıp bir zarf aldı ve zarfı açınca yüzü yeniden ışıldadı. "İlk maaş günün kutlu olsun."

Doğru ya. Banka hesabımı bile kontrol etmemiştim.

"Teşekkürler." Gülümsemek için elimden geleni yapıyordum. "Randevun için tebrikler."

Denise yine gülümsedi, sonra Will'i ve onda hoşuna giden her detayı anlatmaya başladı. İşlerimi halletmeye çalışırken ve bir yandan Finn konusunda kendim için endişelenirken onu sadece yarım yamalak dinleyebiliyordum.

Bölüm 9

Liam

Finn'in kapısını iterek açtım ve ofisine girdim. "Beni beklemiyordun sanırım?" diye homurdandım.

Kaşlarını kaldırarak, "Sabahın bu erken saatinde bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu.

"Kiara lobide resepsiyon görevlisi olarak çalışıyor. Onu ofisine çağırmayı kes ve lanet işini kendin yap. Bu sana son uyarım."

Finn bir an bana baktı, sonra küçümseyen bir ifadeyle, "Evet efendim," diye cevap verdi. Tam arkamı dönecekken, "Beni mafyaya ne zaman alacaksın?" diye sordu.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. "Asla." Mafya onu çiğneyip tükürecekti.

"Önüme koyduğun kırıntıların beni sonsuza dek mutlu etmesini mi bekliyorsun?"

Dudaklarımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Evet." Ofisi işaret ederek, "Benden alacağın tek şey bu," dedim.

Finn bir anda ayağa fırladı ama kendini kaybetmeden hemen önce durabildi. "Ben daha fazlasını hak ediyorum."

Bir adım daha yaklaşarak onunla göz göze geldim. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Annenin babamla evlenmiş olması benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Soyadın aynı olabilir ama sen bir Byrne değilsin."

Finn boğulacak gibi oldu, sonra da, "Babamıza söylerim," diye beni tehdit etti.

Bu adamın aptallığı karşısında başımı iki yana salladım. "Finn, onların benim üzerimde hiçbir güçleri olmadığını ne zaman anlayacaksın? Bu şirket bana ait. Mafya bana ait. Her şeyin sahibi benim."

Yüzündeki ifade hayal kırıklığıyla gerildi. "Bu hiç âdil değil."

Gözlerimi kısarken tepem atmaya başlamıştı. "Senin öfke nöbetlerin için zamanım yok. Eğer daha iyi bir gelir istiyorsan, işte kapı."

Bu konuşmayı bitirip ofisten çıktım ve kendi ofisime yöneldim. Kapımı arkamdan kapattığım anda, Will masamın köşesine tünediği yerden bana sırıttı. "Denise evet dedi."

Başımı iki yana salladım ve gerginliğimi üzerimden atarak arkadaşıma, "Sırf sen yalvardığın için," diye takıldım.

"Onu bir randevuya çıkarmamın sakıncası yok, değil mi?" diyerek beni bir kez daha yokladı.

"O bir yetişkin ve kendi kararlarını verebilir," diye söylenirken masamın arkasına geçip oturdum.

Will'e bakarak, "Ona gerçekte ne iş yaptığını söyleyecek misin?" diye sordum.

"Senin kıçını nasıl öptüğümü duyunca etkileneceğini sanmıyorum," diye dalga geçtikten sonra başını iki yana salladı. "Aramızdaki şeyler ciddileşene kadar olmaz."

"Ona güvenebileceğinden emin ol," dedim. Dizüstü bilgisayarımı açıp o günkü programımı kontrol ettim. "Sadece iki toplantı." Tam o sırada sayfa güncellendi ve ben ekrana ters ters baktım. "Altı oldu."

"Bir CEO'nun hayatı. Ben almayayım, teşekkürler."

"Kıçını kaldır ve gidip depoyu kontrol et. Sevkiyatın gelmesine iki saatten az kaldı."

"Emredersiniz patron." Serseri herif beni selamlayarak ofisten çıktı.

Sandalyede arkama yaslanıp dirseğimi kolçağa yasladım, başparmağımı çenemin üzerinde gezdirdim.

Birden aklıma Kiara'nın solgun yüzü gelince kaşlarımı çattım.

Kadın çalışacak kadar iyi görünmüyordu. Ama iyi olduğunu söyledi.

Sandalyemde kıpırdanarak üzerinde çalıştığım teklifleri açtım. Bir cümleyi üçüncü kez tekrar okumak zorunda kalınca kaşlarımı çattım.

Kiara Murphy'de beni rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum.

Çok güzeldi, gür ve ipeksi kumral saçları vardı ve açık renk irislerinin etrafını çevreleyen koyu halkalı kehribar rengi gözleri kesinlikle etkileyiciydi.

Ama dikkatimi çekmesinin nedeni bu değildi. Ürkek görünüyordu.

Hadi ama Liam. Çoğu insan senden korkuyor. Seni bu kadar rahatsız ediyorsa, kadını gönder gitsin.

Finn'in bu kadına duyduğu ilgiden hoşlanmıyordum.

Parmaklarımı hafifçe masaya vururken gözlerimi kıstım. Dürüst olmak gerekirse Finn'in herhangi bir kadına ilgi duymasından hoşlanmıyordum.

Hele ki yasa dışı bir seks çetesi kurduğunu öğrendikten sonra.

Kiara genç ve büyüleyiciydi. Seks tacirleri için mükemmel bir hedef olabilirdi. O şerefsiz çalışanlarımın herhangi birisine göz dikmese iyi olurdu.

Devon'ın dâhilî telefonunun düğmesine basıp, "Evet efendim?" diye cevap vermesini bekledim.

"Ofisime gel."

Saniyeler sonra kapım açıldı ve Devon bana sorgulayan bir bakış attı.

"İçeri gel." Kapıyı arkasından kapattıktan sonra, "Finn'in herhangi bir kadın personele ilgisi var mı?" diye sordum.

Devon bir an düşündükten sonra, "Julia'yı sık sık arardı," diye cevap verdi.

"Julia mı?"

"Kiara bize katılmadan önce lobide resepsiyon görevlisiydi. Siz tatile çıktıktan hemen sonra istifa etti."

"Neden istifa ettiğini biliyor musun?"

Devon başını iki yana salladı. "Onunla pek sık konuşmazdım."

"İnsan kaynakları bana onun dosyasını göndersin."

"Peki, efendim," dedikten sonra, "Kiara'yı da sık sık arıyor ve geçen hafta bir davette ona eşlik etmesini istedi," diye ekledi.

Ne? Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Onu tekrar ararsa bana haber ver."

"Peki efendim."

Devon'ın ofisimden çıkışını izledikten sonra toplantılardan önce bitirebilmek için dikkatimi tekliflere verdim.

İnsan kaynaklarından beklediğim e-posta geldiğinde tıklayıp gerekli bilgileri gözden geçirdim. İstifa nedeni bölümünde Julia'nın Miami'de daha iyi bir teklif aldığı için ayrıldığı yazıyordu.

Bunda garip bir şey yoktu. E-postayı kapatıp ilk toplantıma birkaç dakika kalana kadar tekliflere baktım. Bayan Crowe'un

ilgiyi sevdiğini bildiğimden, onunla lobide buluşmak için aşağıya indim.

Asansörden çıktığımda Kiara'nın resepsiyonda yalnız olduğunu gördüm. Alnını ovuşturdu, sonra başını bana doğru çevirdi ve neredeyse sandalyesinden sıçradı.

İnsanların benden korkmasına alışkındım, özellikle de işin mafya tarafında ama Kiara'nın tepkisini biraz aşırı buluyordum. Bankonun yanında durup, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordum.

Hızlıca başını aşağı yukarı sallarken yüzü hâlâ çok solgundu. "Evet, efendim. Denise az önce giriş kartı dağıtmak için muhasebe bölümüne gitti."

Gözlerim Kiara'nın yüzünde gezindi. "Hâlâ iyi hissediyor musun? Yerine bakması için başka birini bulabilirim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve her zaman bu kadar gergin olup olmadığını merak ettim. "Gerçekten daha iyi hissediyorum, efendim."

Bayan Crowe lobiye girerken cilveli bir sesle, "Liam," diye seslendi. "Sakın beni beklediğini söyleme." Derin bir nefes alarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Elbette sizi bekliyorum. Nasılsınız?"

"Muhteşem." Gözleri yana doğru kaydı, sonra resepsiyona doğru bir adım attı. "Aman Tanrım, saçlarını kimin boyadığını bana söylemelisin. O kumral tonu için cinayet bile işleyebilirim."

Kiara gözlerini kırpıştırarak Bayan Crowe'a baktı. İlk başta bunaltıcı olabiliyordu ama aslında zararsız bir kadındı. "Ah... Bu benim doğal rengim," diye yanıtladı.

"Bir fotoğraf çekmemin sakıncası var mı? Kuaförüme gösterebilmek için."

"Elbette."

Kiara ayağa kalkınca Bayan Crowe, "Tokayı çıkarabilir misin canım?" diye sordu. Kiara bana gergin bir bakış attıktan sonra Bayan Crowe'un dediğini yaptı.

Müşterim kolunun altındaki kocaman çantasından telefonunu çıkarırken dikkatini bana çevirdi. "Tatlım, fotoğrafı çekmeme yardım et."

Yanlışlıkla Bayan Crowe'a dokunmamaya dikkat ederek telefonu ondan aldım ve kamerasını açtıktan sonra parmaklarını uzun ipek tellerinin arasından geçiren Kiara'ya baktım.

Bir an duraksadım ve Kiara'nın omzunun üzerinden bana baktığını görünce kalbim sıkıştı.

Kahretsin, çok güzel. Bu kadın başka bir dünyadan gelmiş.

Gözlerimiz kilitlendiği anda başını hızla başka yöne çevirdi. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için kamerayı Kiara'ya yaklaştırıp fotoğrafını çektim.

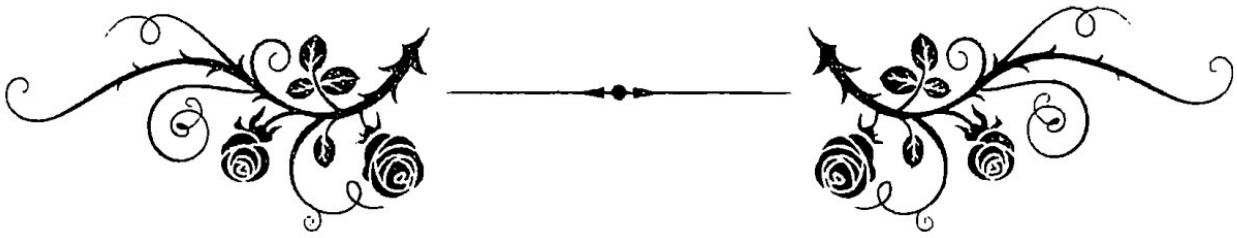
Telefonu neşeyle gülümseyen Bayan Crowe'a geri verirken Kiara'nın saçlarını nasıl çabucak topladığını fark ettim. Hiç düşünmeden, "Saçlarını daha sık açık bırakmalısın," dedim.

"Ha?" Kiara sanki onu tehdit etmişim gibi donup kalmıştı.

"O haklı canım. Saçlarını açık bırakmalısın," diye ekledi Bayan Crowe.

Bayan Crowe'a yürümesi için asansörleri işaret ederken dikkatimi müşterime vermeden önce kendimi Kiara'ya bir kez daha bakarken buldum.

Bölüm 10

Kiara

Eve döndüğümde koltuğuma yığılıp rahat bir nefes aldım.

Bu sabahki telefon görüşmesinden sonra Finn benimle iletişim kurmak için hiçbir çaba sarf etmemişti ve şimdi gün bittiği için gerginliğim azalmaya başlamıştı.

Belki de şansım yaver gider ve Finn benimle uğraşamayacak kadar yoğun olurdu.

Cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bankacılık uygulamama girdim ve hesabıma yatan miktarı görünce dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bu güzel ânın tadını çıkardım çünkü ruhumun buna çok ihtiyacı vardı. Artık iş için birkaç kıyafet alabilirdim.

Kaslarım daha da gevşemişti, hatta kesilen iştahım bile geri geldi. Kalkıp küçük mutfağa giderek akşam yemeği için peynirli makarna hazırlamaya koyuldum.

İlk lokmayı aldığımda midem, bütün gün aç kalmasına izin verdiğim için beni protesto edercesine guruldadı. Dayanamayıp tekrar banka hesabıma girdim ve yemek yerken bakiyeye baktım.

Telefon elimde titreşince bankacılık uygulamasını kapatıp mesajlarıma tıkladım. Numarayı tanıyamayınca mesajı açtım.

Bugün seni özledim.

Anında ağzımın tadı kaçmıştı. Sonra başka bir mesaj daha geldi.

Benden saklanabileceğini sanma. Artık senin sahibin benim.

Yarın sabah yedide gel.

Ve sakın kimseye bundan bahsetme, yoksa annen ölür.

Telefon elimden tezgâhın üzerine düştü ve ekran kararana kadar sanki bir yılan görmüş gibi baktım. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Maaşımı almanın verdiği azıcık mutluluk da içinde sıkışıp kaldığım kâbusu hatırladığımda kaybolup gitmişti.

Dakikalar boyunca tek bir kasımı bile oynatamadan öylece durdum. Artan peynirli makarnayı buzdolabına koydum ve temizlenmem gerektiğini hissederek banyoya doğru yürüyüp muslukları açtım.

Kendimi bitkin hissediyordum. Kıyafetlerimi çıkardım ve küvete girerek suya daldım.

Arkama yaslanıp başımı suya daldırdım ve nefesimi tutarak Finn'i hayatımdan çıkarabilmeyi diledim.

Ne yapacağım ben?

Başka seçeneğim olmadığı için Finn'in istediği gibi saat yedide işe gittim. Asansörle yönetici katına çıkarken bina bomboş görünüyordu.

Çığlık atarsam kimse duymayacak.

Çığlık atmaya cesaret edebilir miyim ki?

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım, dişlerimi acımasızca alt dudağıma geçirdim.

Tanrım, bu delilik.

Mesajlarla birlikte polise gidersem annemi koruyabilirler miydi? Bu yeterli bir kanıt olur muydu?

Kendimi idam odasına giden bir mahkûm gibi hissederken gözlerim Finn'in ofis kapısına kilitlendi. İçeri girdiğimde iyi bir şey olmayacağından emin olduğum için nefeslerim giderek sığlaşıyordu.

Koridorun ortasında durdum, göğsümdeki umutsuzluk ve korku artarak kalbimi boğucu bir şekilde sıkıştırıyordu.

Birden kapı açıldı ve Finn'in yüzüne yırtıcı bir gülümseme yayıldı. "Ben de beni bekleteceğini düşünmüştüm." İçeri gelmemi işaret ederek bekledi.

Hayatımı cehenneme çeviren adama bakarken onun çekici olduğunu nasıl düşünmüş olduğumu merak ettim.

Aşağılık biriydi.

"Bugün, Kiara."

Dudaklarım çaresiz bir nefesle titrerken cehenneme doğru yürümeye başladım. Ofisin ortasında durduğumda kapıyı kapattığını duydum.

Hareket ettiğini hissedince avlanmak üzere olduğum hissi boğazımı sıkıştırdı.

Parmaklarının omzuma ve oradan da koluma dokunmasıyla bedenim içgüdüsel bir hareketle irkildi. Dudaklarımdan, "Lütfen bunu yapmayın," diye bir yakarış döküldü.

Kolumu sıkıca kavrayıp beni göğsüne doğru çekti. Nefesi kulağımın üzerinde dolaştı. "Bu işler böyle yürümüyor. Eğer yalvaracak ve ağlayacaksan..." Görüş alanımda bir silah belirince ödüm koptu. Kalbim şiddetli bir şekilde çarparken aniden geri çekildim.

Finn namluyu boynuma dayayıp soğuk çeliği boğazımda gezdirdi. O kadar korkmuştum ki nefes bile alamıyordum.

"Annene bir şey olmasını istemezsin, değil mi?"

Hemen başımı iki yana salladım.

"Ve seni incitmeyi hiç istemem," diye ekledi sinsice. Namluyu aşağı doğru indirerek göğüslerimin arasında durdu. "Yalvarıp ağlayacak mısın?"

Başımı iki yana salladım.

"Sana yaptığım her şeyden zevk alacaksın, değil mi?"

Gözlerimi kapatıp her zerremi dolduran dehşet karşısında güçlükle yutkunup başımı onaylarcasına salladım.

"Aferin kızıma," diye soludu.

Silah görüş alanımdan çıkınca Finn parmaklarını kolumda gezdirmeye devam etti. "Arkanı dön."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde nefesim sığ ve hızlı çıkıyor, hızlı nefesler başımı döndürüyordu. Gözlerimiz buluşana kadar başımı yavaşça kaldırdım.

Bunu bana nasıl yaparsın?

Gözlerindeki edepsiz şehveti görünce sorumun cevabını almış oldum. Finn bir şeytandı.

"Annenin hayatını bağışladığım için bana ne kadar minnettar olduğunu göster," dedi, yüzündeki zalim küçümseme ifadesiyle. "Öp beni."

Hissettiğim tiksintinin yüzüme yansımaması için mücadele ediyordum. Boğazımda bir yumru oluştu. "E-Eğilebilir misin?"

Tanrım. Bana yardım et.

Finn eğilirken gülümsemesi genişledi.

Anneni düşün. Yaptığın şeyden başka bir şey düşün ve bitir şu işi.

Çenemi kaldırıp gözlerimi sıkıca kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Sakın kusma.

Sakın kusma.

Finn dudaklarımda, "Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye homurdandı.

Göğsümden yükselmekte olan hıçkırığı bastırmak için güçlükle yutkundum. Dudaklarımı aralayıp dilimin ağzına girmesine izin verdiğimde içim yoğun bir tiksintiyle ürperdi.

Finn kollarını bedenime dolayıp beni göğsüne bastırdı. Başını eğerek beni iştahla öptü ve zevkle inledi.

Sakın kusma.

Bir elini kalçama doğru kaydırıp beni sıkıca kavradı.

Şimdiye kadar içimde, Finn'in anneme ne yapacağına dair genel bir korku vardı. Benden faydalanacağını biliyordum ama kendime bunun ne anlama geldiğini düşünme izni vermemiştim.

Bana tecavüz edecekti ve ben onu durduramayacaktım. Bu adam beni soyacak ve mahvedecekti.

Kendimi geri çekerek titreyen elimle ağzımı kapatırken nefes nefese kalmıştım. Finn bir elini kaldırıp başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken gözlerinde uyarı dolu bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

"Ben..." Zihnim bir bahane bulmaya çabaladı. "Bir şey duyduğumu sandım."

Başını çevirip dinledi. Evren bir kez olsun beni dinlemişti ve koridorda bir telefon çalmaya başladı.

Finn ebeveyn banyosunu işaret etti. "Git. Saklan!" diye tısladı.

Aceleyle tuvalete girip kapıyı arkamdan kapattım. Alnımı ahşaba bastırarak nefeslerim dudaklarımın arasından dökülürken şükrettim.

"Neden bu kadar erken geldin?" diyen Liam'ın sesini duydum. Sesi son derece acımasızdı ve benimle konuşurkenki ses tonuna hiç benzemiyordu.

"Gün başlamadan önce biraz iş yaparım diye düşündüm," diye cevap verdi Finn rahat bir tavırla.

Liam kulağa hiç de neşeli olmayan bir kahkaha attı. "Hangi dağda kurt öldü? Şimdiye kadar çalışmak için parmağını bile kıpırdatmadın." Ayak sesleri duydum ve bir an için Liam beni burada bulursa ne olur diye merak ettim.

Kendi özgür irademle burada olduğumu düşünür müydü? Finn'e mi yoksa bana mı inanırdı?

"Bana ne üzerinde çalıştığını göster," diye üsteledi Liam.

"Siktir git, Liam," diye hırladı Finn, ama bir an sonra inlediğini duydum.

Ardından Liam ölümcül bir sesle, "Bugün ölmek mi istiyorsun?" dedi.

Ne?

Gözlerim kocaman açılmıştı ve olabildiğince sessiz nefes almaya çalıştım.

Finn, "Üzgünüm," diye çabucak özür dilerken ses tonu birdenbire tüm kibrinden arınmış gibiydi. "Özür dilerim, tamam mı?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Liam homurdandı, "Sana karşı sabrım tükendi, Finn. Ya çalışmaya başlarsın ya da o tembel kıçını şirketimden atarım."

Finn çabucak, "Çalışacağım," diye cevap verdi, Liam'a duyduğu korku ses tonundan açıkça belli oluyordu. Kalbime dolan umutla başımı kaldırdım.

Finn, Liam'dan korkuyordu ve pek de iyi anlaşıyor gibi görünmüyorlardı. Finn'in bana ne yaptığını ona anlatırsam belki Liam bana inanırdı.

Yine de bu Finn'in annemi öldürmesini engellemez.

Bir şeyin düştüğünü duydum ve sonra Liam, "Lanet olası asalak," dedi. Ardından bir süre daha hareket ettiklerini duydum ve sonra ofis sessizleşti.

Kapıdan bir adım uzaklaşarak herhangi bir ses duymak için kendimi zorladım.

"Siktiğimin piçi," dedi Finn tükürür gibi, sonra kapı açıldı. Yüzünde alev alev yanan bir öfkeyle kolumu tuttu ve beni ofisin içine doğru çekerken sendeledim. "Defol git ve Liam'a görünmediğinden emin ol!"

Hiç vakit kaybetmeden kapıya doğru koştum. Gizlice koridora çıktım, asansörden kaçınarak acil durum merdivenlerine doğru koşarken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

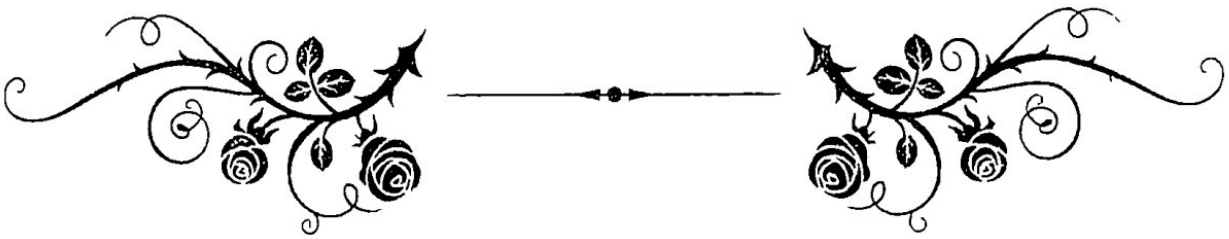
Merdivenlerden aşağı hıza koşmaya başladım ve lobiye ulaştığımda en alttaki basamağa çöktüm.

Yüzümü kapatarak çaresizce nefes almaya çalıştım.

Bu delilik! Bu nasıl bir şey böyle?

Bir şeyler yapmak zorundaydım.

Bölüm 11

Liam

Teklifler, sözleşmeler ve yönetim kadrosuyla üç ayda bir yapılan toplantı için her şeyi hazırlama telaşıyla Devon'ın masasına doğru yürüdüm.

Tam ona ulaştığımda Devon sandalyesinden kalktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Önünde durup, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Kız kardeşim az önce nişanlısıyla ayrıldı. Görünüşe göre işler gerçekten kötüye gitmiş. Los Angeles'ta." Devon bana özür dileyen bir ifadeyle baktı. "Onu Şikago'ya getirmek için birkaç gün izin alsam sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz." Masasına bir göz attım. "Yerine bakacak birini bulurum."

Yüz hatları rahatladı. "Teşekkür ederim." Anahtarlarını ve telefonunu toplamasını izledim ve sonra, "Muhtemelen sadece üç güne ihtiyacım olacak," dedi.

Başımı onaylar gibi salladım. "Haftanın geri kalanında izinlisin."

"Gerçekten minnettarım."

Devon'ın gidişini izledikten sonra telefonunu alıp insan kaynaklarının dâhilî numarasını çevirdim.

"Ben Gina."

"Devon birkaç gün izin almak zorunda kaldı. Haftanın geri kalanında onun yerine bakması için birini gönderin."

"Peki, efendim."

Telefonu kapattım ve ofisime geri dönerken cuma sabahki toplantıdan önce her şeyi halletmek için işe koyulmam gerektiğini düşündüm.

Dakikalar sonra kapım çalındı. Bir sözleşmenin son sayfasını tararken, "İçeri gel," diye mırıldandım.

Kapı açıldı ve ancak işim bittikten sonra başımı kaldırıp baktım. Kiara'nın bana baktığını görünce şaşırarak tek kaşımı kaldırdım. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Gina beni Devon'ın yerine bakmam için gönderdi," diye açıklarken çok endişeli görünüyordu.

"Doğru ya." Ayağa kalkarak, "Cuma sabahı tüm yönetim kadrosuyla bir toplantı yapılacak. Üç aylık finansal tahminler için veri paketlerini bir araya getirebilir misin?" diye sordum.

Kiara kapının yanında öylece dururken gözlerinde titreşen korku dikkatimden kaçmadı. "Daha önce hiç yapmadım ama bir örnek varsa çabucak öğrenebilirim."

Devon'ın masasının olduğu yönü işaret ettim. "Devon'ın bilgisayarında son toplantının sunumu olacak."

Kiara benim ofisten çıkabilmem için koridora doğru ilerledi ve hemen arkamdan geldi. Devon'ın masasına oturup kayıtlı belgeleri tarayarak doğru belgeyi bulup açtım.

"İşte burada." E-postalarını açıp ona gönderdiğim e-postaya tıkladım ve Kiara'nın ihtiyaç duyacağı bilgileri içeren belgeyi açtım. Sandalyeden kalkarak ona oturmasını işaret ettim. "Ne düşünüyorsun? Yapabilir misin?" diye sorarken profesyonel mesafemi korumaya özen gösterdim.

İki belgeye bakıp başıyla onayladı. "Elbette yapabilirim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yardıma ihtiyacın olursa ofisimdeyim."

Kiara başını sallayıp hemen işe koyuldu. Son toplantının belgesini kopyalayıp üzerinde çalışmak için yeni bir belge oluşturmasını izledim, sonra parmakları klavyenin üzerinde hızla gezinmeye başladı.

Genelde başkalarının çalışmasını izlemekten rahatsız olur, bir an önce işimi kendim halletmek isterdim ama gözlerim Kiara'ya takılıp kalmıştı, ellerinin hareketi neredeyse huzur vericiydi.

Büyüleyiciydi.

Finn aniden, "Devon'ın yerine geçmenin zamanı gelmişti," diye yorum yaptı.

Kiara öyle bir irkildi ki rengi soldu. Gözlerim hızla Finn'e kaydı. Oldukça sert bir ses tonuyla, "Kiara Devon'ın yerine bakıyor ve yapacak işleri var, o yüzden sen işine bakabilirsin," dedim.

Finn asansörün düğmesine bastıktan sonra Kiara'ya uygunsuz bir ifadeyle sırıttı. "Sadece manzarayı sevdiğimi söylüyorum."

Tetiği bu sabah çekmeliydim.

Küstah herif asansöre adımını attı ve hâlâ sırıtırken kapılar kapandı.

Dikkatimi tekrar Kiara'ya çevirdiğimde onu sandalyede donup kalmış, gözlerini kapalı kapılara dikmiş bir hâlde buldum.

"Bunun için özür dilerim," dedikten sonra, "Eğer uygunsuz bir yorumda bulunursa bana haber ver, onunla ilgileneyim," diye eklemeyi akıl edebildim.

Kiara bana baktı, diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra başını sallayarak onayladı.

Bilgisayarı işaret ettim. "Hadi işimize dönelim." Birkaç saniye yazmasını izledikten sonra arkamı dönüp ofisime geri döndüm.

Artık sözleşmeleri tamamlamaya odaklanabilirdim. Telefonum çalana kadar kendimi kaybetmiş bir hâlde çalıştım. Telefonu cebimden çıkarıp cevapladım.

"Depolardan birine saldırı düzenlendi," diye mırıldandı Will sinirli bir ses tonuyla. "Silahların ve para basım makinelerinin bulunduğu depoya."

"Lanet olsun." Ayağa kalkarak pencereden dışarı baktım ama etrafımda uzanan şehri görmüyordum. "Kimse yaralandı mı?"

"Collin omzuna bir kurşun yedi. Onu tedavi ettiriyoruz." Will iç geçirdi. "Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ne oldu?"

"Adamlar, bunu Sicilyalıların yaptığını söylüyor."

Ne saçmalıyor bu?

"Emin misin?"

"Araştıracağım. Sicilya mafyasını yeniden yapılandırmaya çalışan asker kalıntıları olabilir. Depoyu boşaltalım mı?"

"Evet." Kol saatime baktığımda saatin akşam altıyı çoktan geçtiğini fark ettim. "Bir saat içinde orada olurum."

"Tamam."

Görüşmeyi sonlandırıp dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ceketimi asılı olduğu yerden alıp omuzuma geçirerek ofisimden çıktım.

Kiara'yı hâlâ harıl harıl çalışırken bulmak yeni bir sürpriz oldu. "Hâlâ burada mısın?" Kafasını kaldırdı. "Evet, bugün bitirmem gerekmiyor muydu?"

"Tanrım, hayır." Saate tekrar baktıktan sonra, "Her şeyi kapat. Seni eve bırakayım mı?" diye sordum.

"Ah... Hayır, ama teklifiniz için teşekkürler."

Çantasını toplamasını bekledikten sonra asansörün düğmesine bastım. Kapılar açıldığında içeri girdik.

Kiara yan tarafa geçip aramıza mesafe koydu ve fark ettiğimi görünce garip bir şekilde gülümsedi. "Sadece size çarpmayacağımdan emin olmaya çalışıyorum..." yüzünde sevimli bir ifade belirmişti. "Yine."

Doğru ya. "Dokunulmaktan hoşlanmadığımı mı duydun?"

Cevap verirken neredeyse üzgün görünüyordu. "Nedenini anlayabiliyorum. Şimdilerde insanlar ellerini çok fazla kullanıyor."

"Görünüşe göre ellerini kendine saklamayı bilmeyen biriyle karşılaşmışsın?" Cevap vermesini beklemiyordum ama vermesini umuyordum.

Onunla bu küçük alanda kendimi gerçekten rahat hissediyordum.

Bu yeni bir şey.

Kapılar açılırken neredeyse umutsuz bir şekilde omuz silkti. "Evet."

Göğsüme garip bir duygunun çarptığını hissettim ve lobiye geldiğimizde, "O kişi hâlâ sorun yaratmaya devam ediyor mu?" diye sordum.

Kiara tereddüt ettikten sonra başını iki yana salladı.

Çıkış kapısını açıp geçmesini beklerken ondan hafif bir çiçek kokusu yayıldı.

Hatta çok güzel kokuyor.

Karakterime tamamen aykırı bir şekilde, "Eğer o kişi sana yine sorun çıkarırsa ve yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım," dedim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda renklerinin çarpıcılığı beni yine hazırlıksız yakalamıştı.

Başını onaylar gibi sallarken, "İyi geceler," dedi.

"Sana da."

Köşeye doğru yürüyüşünü izledim. Depoya gitmem ve Jimmy'nin evine uğrayıp onu kontrol etmem gerekiyordu ancak Kiara güvenli bir şekilde otobüse binene kadar durup onu izledim.

Düşüncelerim Kiara ve onun hakkında öğrendiklerimle doluydu. Belli ki geçmişinde ona zor zamanlar yaşatan bir pislik vardı ve bunun beni çileden çıkardığını fark etmiştim.

Ayrıca Kiara'nın beni daha önce hiç kimsenin etkilemediği kadar etkilediği de dikkatimden kaçmamıştı. Arabamı park ettiğim bodrum katına doğru ilerlerken bir kaşımı kaldırdım.

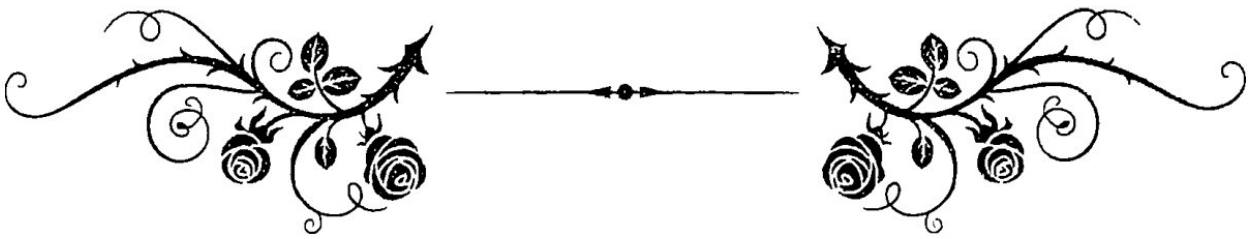
Bu kadına ilgi duyuyorsun.

Daha önce hiçbir kadına karşı bir şey hissetmediğim için bu farkındalık beni tamamen şaşkına çevirmişti.

Bodrum katın orta yerinde durup bunu derinlemesine düşündüm ama beni ona çeken şeyin ne olduğunu bulamamıştım.

Tanrım, bu çok garip.

Bölüm 12

Kiara

İşten sonra babamın yaşadığı mahalleye giden otobüse binmeden önce birkaç kıyafet almaya gittim.

Saat neredeyse dokuzdu ama eve gitmeden önce babamı kontrol etmem gerekiyordu.

Eve girdiğimde babamı televizyonun karşısında buldum. "Selam baba," dedim alnına bir öpücük kondurarak. "Kristine eve mi gitti?"

"Evet ama senin bu kadar geç saatte dışarıda ne işin var? Evde olmalıydın," diye azarladı beni.

Poşetleri kanepenin yanına bırakıp oturdum. "Sadece uğrayıp seni kontrol etmek istedim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, kızım." Babamın gözleri yüzümü taradı. "Yorgun görünüyorsun. Hâlâ o lanet yerde mi çalışıyorsun?"

Omuzlarım biraz çöktü. "Başka şirketlere de başvurdum. Başka bir iş bulur bulmaz istifa edeceğim."

Babamın gözlerinde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Güzel."

Kapı çalınınca babam aniden başını kapıya doğru çevirdi, sonra ayağa kalktı, yüzünde sert bir ifade belirdi. "Git saklan, kızım," diye fısıldadı. "Acele et!"

"Ne?" Babamın tepkisi karşısında kafam karışmış bir hâlde ayağa kalktım.

Hızlıca mutfağı işaret etti. "Git saklan! Git, git. Git. Git. Git."

Aceleyle mutfağa doğru giderken neden saklanmam gerektiğini anlamadan başımı iki yana salladım. Sonra babamın ön kapıyı açtığını duydum. "Liam? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece seni kontrol etmek istedim." Liam'ın sesini duyunca şaşkınlıkla irkildim ve ardından asansördeki konuşmamızdan beri görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım göğsümdeki sıcaklık hissi geri geldi.

Liam ve babam birbirlerini nereden tanıyorlar?

"Geç oldu," dedi babam gergin bir sesle.

"Bana gitmemi mi söylüyorsun, ihtiyar?" Ses tonunda sadece yakın arkadaşlarla konuşurken kullanılan bir samimiyet vardı.

Kaşlarımı çatarak kapının yanındaki duvara yaslanıp dikkatle dinlemeye başladım. "Tabii ki hayır."

Oturma odasına geçtiklerini duydum, sonra Liam, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyiyim. Doktorun artık işe gitmeme izin vermesi gerek."

"Parayı aldın mı?"

"Evet, ama çok fazla."

Liam bir kahkaha attı. "Kapa çeneni ve paranı al. Ve sakın içip kumarda kaybetme."

"Tamam."

Para mı?

Neler oluyor burada?

Liam boğazını temizleyip, "Sicilyalılar depoya saldırdı," dedi.

"Ne?" Babamın nefesi kesildi. "Vancouver'da onların icabına baktığımızı sanıyordum."

"Hepsinin değil. Geri kalanlar Sicilya mafyasını yeniden kurmaya çalışıyor."

Mafya mı?

"Tanrım," diye homurdandı babam.

"Hâlâ o kişiyle bağlantın var mı?" diye sordu Liam.

"Tony mi? Evet. Ona sormamı ister misiniz?"

"Evet. Bak bakalım Sicilyalılar hakkında ne bulabilecek. İşler kontrolden çıkmadan önce bu sorunu halletmem gerekiyor."

"Peki, patron."

Patron mu?

"Teşekkürler." Bir hareketlenme olduğunu duydum, sonra Liam, "Kadın kıyafetleri mi alıyorsun?" diye sordu.

" Ah... Kahretsin." Oturma odasında bıraktığım poşetlerin hışırdadığını duydum. "Onları Kristine unutmuş olmalı." İşte o zaman anlamıştım, babam beni Liam'dan saklıyordu.

"Ben çıkıyorum. Sen biraz dinlen ve iyileş. Sana işte ihtiyacım var."

"Hay hay," diye mırıldandı babam.

Babam Liam'ı yolcu ederken dinlemeye devam ettim ve kapı kapandığında saklandığım yerden çıktım. Babam oturma odasının diğer tarafında duruyordu, gözleri kapalıydı ve başını iki yana sallıyordu.

Tereddüt ederek, "Baba?" diye fısıldadım.

Gözlerini açtı ama bana bakması biraz zaman aldı. Bitkin görünüyordu, sanki tüm yaşam enerjisi çekilmiş gibiydi. "İşte bu yüzden gelmeni istemedim. Yüce Tanrım."

Birkaç adım ilerleyerek, "Liam'ı tanıyor musun? Neden beni ondan saklıyorsun? Ne hakkında konuşuyordunuz? Mafyanın ne alakası var?"

Babam en yakındaki sandalyeye yığıldı ve ben de ona yaklaşıp kanepeye oturdum.

Endişeli ve şaşkın bakışlarımla onu süzdüm.

Babam tekrar başını iki yana salladıktan sonra gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Ahh kızım, bunu asla öğrenmemen gerekiyordu."

Kaşlarımı iyice çattım. "Neyi öğrenmem gerekiyordu?"

Babamın omuzları çöktü ve elini kaldırıp alnını ovuşturdu. Sonunda, "Ben Liam Byrne için çalışıyorum."

"Bu yüzden mi beni Byrne Holding'de istemedin? İkimiz de orada çalışıyor olacağımız için mi?"

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Derin bir nefes verdi. "Ben İrlanda mafyası için çalışıyorum."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, sözcükleri tam olarak anlayamamıştım. "Sen ne?" Sonra anlamaya başlayınca gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "İrlanda mafyası için mi çalışıyorsun? Liam için mi?" Bir şok dalgası daha içimi titretti. "Aman Tanrım."

Mafya diye bir şey hâlâ var mı?

"Senin baban bir suçlu," diye itiraf etti babam. Çenesini kaldırdı, bakışları gururla karardı. "Ama bunun için özür dilemeyeceğim. Mafya olmak benim kanımda var."

Babamın bana söylediklerini sindirmek için bir an bekledikten sonra, "Bunu benden neden sakladın?" diye sordum.

Ağır ağır bir nefes daha verdi. "Mafyanın senden haberdar olmasını istemedim. Seni güvende tutmak ve hayatımın o kısmından uzak tutmak istedim."

Başımla onaylayarak bu cevabı sindirdikten sonra babama başka bir gözle bakmaya başlamıştım. Tüm o seyahatler. Onu aylarca görememek. Evine gelmemi istememesi. Byrne Holding'de işe girdiğimi öğrendiğinde duyduğu öfke...

"Byrne Holding mafya tarafından mı yönetiliyor?" diye sormayı akıl ettim. Liam ve Finn de onlar için mi çalışıyor?" Babam başını iki yana sallayıp, "Liam mafyanın lideri. Ben onun için çalışıyorum," dedi.

Ah. Aman. Tanrım.

Yaşadığım şokla irkilerek, "Ben de mi mafya için çalışıyorum?" diye sordum.

"Hayır, kızım. Byrne Holding gerçek bir şirket. Sadece Liam'ın ve mafyanın yakınında olmanı istemedim."

Ellerimi kaldırıp ağzımı kapatırken aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu. "Sadece istifa et ve Liam'ın kim olduğunu öğrenmesine izin verme," diye mırıldandı babam.

"Neden?" Gözlerim babamınkilere kilitlendi. "Sence bana zarar verir mi?"

Bana karşı nazik ve sabırlı olan, hatta bana yardım etmeyi teklif eden adamın kötü bir adam olabileceğini aklım almıyordu.

Tanrım, babam Finn'in bana yaptıklarını öğrenirse çok üzülür.

Babam başını iki yana sallarken dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Liam sana asla zarar vermez." Derin bir nefes alıp sandalyede kıpırdandı. "Ama bir kızım olduğunu öğrenirse... Kızım, sen çok güzelsin ve ben de onun en iyi adamlarından biriyim. Seni sahiplenmeye kalkışabilir."

"Beni sahiplenmeye mi?" diye tekrarladım aptal gibi.

"Liam her şeyin sahibidir. Şikago'nun. Onun için çalışan herkesin. Ailelerimizin." Endişe babamın gözlerini daha da kararttı. "Sen mafyaya ait olacaksın. Seni almaya karar verirse

yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Kimse Liam Byrne'e karşı gelmeye cesaret edemez. Evet, kızım, Byrne Holding'den hemen uzaklaşmalısın. Yarın oraya geri dönme. Duydun mu beni?"

Liam beni almaya karar verirse mi?

Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemez.

Babama bakarken düşünceler kafamda dönüp duruyordu. "Peki ya Finn?"

Babamın yüzü tiksintiyle gerildi. "O bir solucandan başka bir şey değil. Asla mafyanın bir parçası olmadı. Owen'ın o düzenbaz kadınla neden evlendiğini ancak Tanrı bilir. Finn, Byrne adını hak etmiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Onlar üvey kardeş mi?"

"Daha çok ezeli düşmanlar," diye homurdandı babam. Finn'e duyduğu nefret sesinden belli oluyordu. Bana uyarıcı bir bakış attı. "Finn'den uzak dur. O iyi biri değil."

Göğsümde bir umut yeşermeye başlamıştı. "Ama Liam iyi, öyle mi?"

Babam derin bir nefes aldı. "Liam'a hayatım pahasına güvenirim. O bana karşı hep iyi olmuştur." Elini havada salladı. "Kristine'in ve hastane masraflarının parasını bile ödedi." Babam bana bir bakış attı. "Paranın bir kısmını senin hesabına yatıracağım, Kristine için endişelenmeyi bırak."

Belki Liam bana yardım edebilirdi? Belki Finn'i durdurabilirdi?

Dualarımın cevabı o olabilir miydi?

Babam sandalyeden kalktı, yorgun eliyle ön kapıyı işaret etti. "Gitme zamanı, genç kız. Biri seni burada görmeden önce git."

Ayağa kalkıp, "Annemin mafyadan haberi var mı?" diye sordum.

Babam başıyla onayladı. "Evet."

Bir adım daha yaklaşıp babamın yanağına bir öpücük kondurdum. Geri çekilip gözlerine baktığımda kafamda hâlâ bir sürü soru dönüp duruyordu.

"Benden nefret etme, kızım. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Dudaklarım sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Baba, senden asla nefret edemem. Bunu benden neden sakladığını anlıyorum." Şimdi babamın davranışının gerçek nedenini bildiğime göre beni ne kadar sevdiğini anlıyordum. Beni ne kadar korumuş olduğunu. "Beni güvende tutmak istediğin için teşekkür ederim."

Duyguları yüzüne yansıdı. "Her zaman, kızım."

Torbalarımı toplarken, "Endişelenmeyi bırak ve biraz dinlen," dedim.

"Orada çalışmayı bırakacaksın, değil mi?"

"Evet. Sadece bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

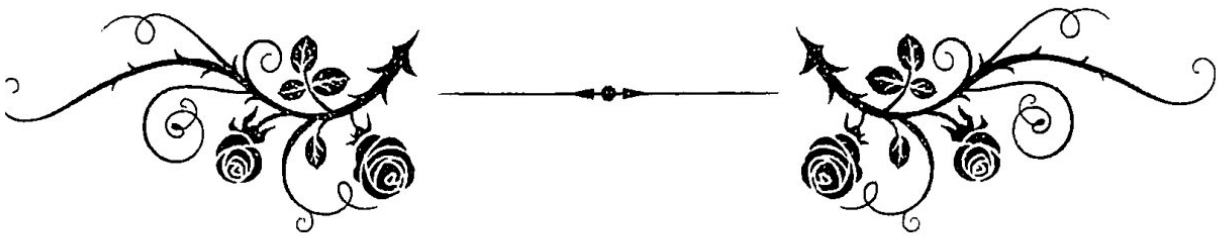
Ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtığımda babam bana, "Kim olduğunu kimseye söyleme," diye hatırlattı.

"Tamam." Evden çıkıp kapıyı kapatmadan önce babama gülümsedim.

Derin bir nefes aldığımda, bu gece öğrendiğim her şey yüzünden dünyam hâlâ allak bullaktı. Liam, İrlanda mafyasının lideriydi.

Bu Finn'den daha güçlü olduğu anlamına geliyor, değil mi?

Bölüm 13

Liam

Asansörden çıktığımda Kiara'nın Devon'ın masasında oturduğunu görmenin çok hoşuma gittiğini itiraf etmeliydim.

Başını kaldırıp baktıktan sonra yüzüne çarpıcı bir gülümseme yayıldı. Omuzlarına dökülen yumuşak buklelere baktım.

Saçlarını açmış.

Kalbim sıkışmıştı ve içimde garip bir his oluştu.

Tanrım, bu kadından hoşlanıyorum. Lanet bir ergen gibi.

Lanet Sicilyalılar hakkındaki endişem ikinci planda kalınca neredeyse kahkaha atacaktım. Sonra, "Günaydın, şimdiden işe mi koyuldun?" diye sordum.

Başıyla onayladı, yüzünde alışmaya başladığım tuhaflıktan eser yoktu. "Öğle yemeğine kadar bitirmiş olurum. Kaç tane basmamı istersiniz?"

"Sekiz tane." Bir adım daha yaklaşıp gözlerimi güzel yüz hatlarına diktikten sonra giydiği ipek bluza indirdim. Onunla

konuşmaya devam etmek için bir neden ararken, "Burada çalışmaya başladığın için hâlâ mutlu musun?" diye sordum.

"İşimden gerçekten keyif alıyorum."

Bu iyi bir şey.

"Şikago'da mı doğup büyüdün?"

Kişisel sorulara mı başladın, Liam?

Kiara'nın gülümsemesi giderek büyürken dikkatimi içimde ısırma isteği uyandıran parlak dudaklarına çevirmeme neden oldu. "Evet. Palos Hills'te yaşıyorum."

Ne?

Kaşlarımı çatınca Kiara aceleyle, "Ama daha iyi bir daireye taşınmak için para biriktiriyorum," dedi.

"Güzel." Aniden içimde bu kadını koruma isteği uyanırken, "Peki ya ailen?" diye sordum.

Bir an için bana bakınca sorunun çok kişisel olduğunu hissettim ama sonra, "Annem bir huzurevinde temizlikçi, babam da... Satış işinde," dedi.

"Hâlâ onlarla mı yaşıyorsun?"

Liam, neden ondan kişisel bilgilerini yazmasını istemiyorsun? Sınırı aşıyorsun.

Kiara başını iki yana salladı. "Annemle babam hiç evlenmedi. Ama annemin bana yakın bir stüdyo dairesi var."

Kendimi tutamayıp, "Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyleyebilirsin," dedim.

"Peki, efendim. Teşekkür ederim."

Efendim.

İşine bak Liam.

Koridorda yürümeye başladığımda Kiara, " Size kahve getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

Düşünmek için duraksadım ve sonra kendimi başımı sallarken buldum. "Tek şekerli, kremasız."

"Peki efendim."

Tanrım.

Ofisime girip takım elbisemin ceketini çıkardım ve astıktan sonra masama oturdum. Dizüstü bilgisayarımı açar açmaz kendimi insan kaynaklarına Kiara'nın personel dosyasını talep eden bir e-posta gönderirken buldum.

Bir ton iş beni beklerken sandalyemde arkama yaslandım çünkü düşüncelerimi kafamı kurcalayan kadından ayıramıyordum.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Otuz dokuz yaşımda, bekâr olarak yaşamayı kabullenmiştim.

E-posta gelir gelmez hemen atılıp ekteki dosyayı açtım. Kiara Murphy. Yirmi dört yaşında.

Hassiktir.

Aramızda çok büyük bir yaş farkı vardı.

Kapım çalınınca belgeyi kapattım. "Gir."

Kiara ofisime adımını attığı anda gözlerim ona kilitlendi. Kahveyi bırakıp bana beklenti içinde baktı.

Ne düşündüğümü duymayı bekliyor.

Bakışlarım içeceğe kaydı ve her zamanki tiksinti hissinin gelmesini bekledim. Ama gelmedi.

Bardağı elime alıp siyah içeceğe bir süre daha baktıktan sonra dikkatlice bir yudum aldım. Tadının tam istediğim gibi olduğunu anlayınca dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kahveyi bırakıp Kiara'nın gözlerine bakarak, "İyi yapılmış bir iş daha. Ama sen yine de dikkatli ol. Her sabah kahve bekleyebilirim."

Yüzüne mutlu bir gülümseme yerleşince nefes alma yetimi kaybetmiş gibi hissettim.

Tanrım.

"Hiç önemli değil. Beğenmenize sevindim." Çok geçmeden arkasını dönüp ofisimden çıktı.

Dikkatimi tekrar içeceğe verip bir yudum daha içtim. Gülümsemem daha da büyüdü ve sonra kendi kendime başımı iki yana salladım.

İşe koyul, pislik.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak bir sözleşme çıkardım. Ofis telefonum çalana kadar zaman akıp gitmişti. Kiara'nın hattı olduğunu görünce, "Evet?" diye cevap verdim.

"Bay Gordon hatta."

"Şu anda bir işin ortasındayım. Benim için mesajını not et."

"Peki, efendim."

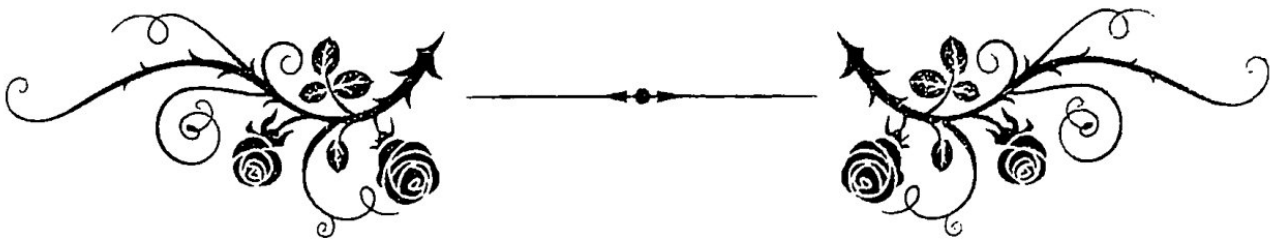
Efendim.

Zihnimde, Kiara'nın yatağımda inleyerek bu kelimeyi söylediği bir görüntü belirdi.

Bir arzu dalgası çarpıp beni ışık hızıyla sertleştirdiğinde gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Kahretsin, bu gidişle fazla iş yapamayacağım.

Bölüm 14

Kiara

Liam'la çalışmanın Finn'i benden uzak tuttuğunu fark etmiştim.

Liam'ı sevmem için bir neden daha.

Babamın ondan uzak durmam gerektiğini söylediğini biliyordum ama... Nedeni neydi? Liam'ın mafya lideri olduğunu anlıyordum ve Google'da araştırdıktan sonra bunun ne anlama geldiğini anladığımı sanıyordum. Ama mafya bir yana, Liam bana insan gibi davranıyordu. Finn'in tam zıttıydı.

Dürüst olmak gerekirse Finn beni iğrendirirken Liam ilgimi çekiyordu. İki adamı karşılaştırmak mümkün değildi.

Ayrıca babam Liam'a güvendiğini söylemişti, benim güvenmemem için bir sebep var mıydı?

Finn aniden, "Not alabilirsin, değil mi?" diye sorunca oturduğum sandalyeden sıçradım.

Piç kurusu.

Çenemi kaldırıp gözlerine bakarken kaşlarımı çattığımı gizleme zahmetine girmedim. "Evet."

Dudaklarının kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Dikkatli ol. Liam'ın sana yüz veriyor olması bir bok ifade etmiyor. Görünüşe göre annenin zamanı azalıyor."

Tehdidini hatırlattığında mideme asit dökülmüş gibi hissettim.

Toplantının yapıldığı ofisi işaret etti. "Yönetim kurulu odasında bir toplantımız var. Gel."

Bir not defteri ve kalem alarak isteksizce Finn'i takip ettim. Toplantı odasına girdiğimde her departmandan yöneticilerin çoktan dikdörtgen masanın etrafına oturmuş olduklarını gördüm.

Ne yazık ki Finn'in yanına oturmak zorundaydım çünkü Liam gelip masanın diğer tarafındaki tek boş koltuğa oturdu.

Sorun değil. Etrafın insanlarla çevrili. Finn bir şey yapamaz.

Liam, "Herkese günaydın," diyerek toplantıyı başlattı. Not defterini açıp önemli noktaları yazmaya hazırlandım. "Zamanında geldiğiniz için teşekkür ederim." Liam'ın telefonunda bir zamanlayıcı kurduğunu gördüm.

Kendimi onun ellerine bakarken buldum ve içim kıpır kıpırdı.

"Birkaç gün izin almak zorunda kalan Devon dışında herkes burada. Kiara onun yerine bakıyor." Bana sıcak bir ifadeyle gülümseyince ben de tebessüm ettim.

"Üç aylık tekliflerin bir kopyası herkeste var mı?"

Tüm yöneticiler daha önce masaya koyduğum dosyalara göz atarken bir el güçlü bir şekilde kalçama yerleşti. Başımı aniden Finn'e çevirip hızla masanın altından onu ittim.

Yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı, umutsuzluk ve korku tüm şiddetiyle geri dönerken güçlükle yutkundum. Kimsenin fark etmemesini umarak etrafıma bakındım.

Liam, "Birinci maddeyle başlayalım," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Yakışıklı yüz hatlarına, gözlerindeki kudrete baktım.

Finn'i durdurabilir misin?

Liam'ın bakışları benimkilerle buluşunca kendi bakışlarımı hızla not defterine çevirdim. Kalemi kâğıda bastırdım ama Finn tekrar kalçamı tuttuğunda irkilerek sayfaya bir çizgi çekmiş oldum. Sonra elini yukarı doğru hareket ettirdi ve bacaklarımın arasını sertçe kavradığında neredeyse boğuluyordum.

Yaşadığım şok içimi ürpertti ve daha ne yapacağımı düşünemeden Finn'den uzaklaşmak için sandalyeden fırladım.

Liam'ın gözleri bana dikildi. "Kiara, iyi misin?"

Bir kolumu belime dolarken içimde korkunç duygular belirdi. "Kramplar," diye fısıldadım ve özür dilemeden telaşla ofisten çıktım.

Tuvalete koştum ve kendimi kabinlerden birine kapattım. Elimi kapıya dayayarak nefes almaya çalışırken olanların şokunu bir kez daha yaşadım.

Aşağılanmışlık duygusu gözlerimin dolmasına neden oldu.

Finn'in bana öyle dokunduğuna inanamıyorum. Hem de insanlarla dolu bir ofiste.

Kendimi toparlamakta güçlük çekerek çömelip kollarımı belime sardım.

Daha önce hiç böyle taciz edilmemiştim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Çenem titremeye başlamıştı ve içinde çalkalanan safra yüzünden midem alev alev yanıyordu sanki.

Bu iğrenç bir şey.

Sanki tüm vücudum buzun içine batıyormuş gibi hissediyordum.

Zihnimi kapatmaya çalışsam da Finn'in bacaklarımın arasındaki elinin verdiği o rahatsız edici hissi engelleyemiyordum.

Nefes nefese kalmıştım, ciğerlerim yanıyor ve boğazım ağrıyordu. Midem ağzıma geldi ve şok içinde tuvalete yönelerek midemi boşalttım.

Kusacak bir şey kalmadığında tekrar kıçımın üzerine çöküp duvara yaslandım ve Finn'in bana yaptıklarının yarattığı travmayla nefes almaya çalıştım.

Etrafım insanlarla çevriliyken beni taciz etmişti, yani yalnız kalırsam bana tecavüz edecekti.

Bu sadece an meselesi.

Tabii. Liam.

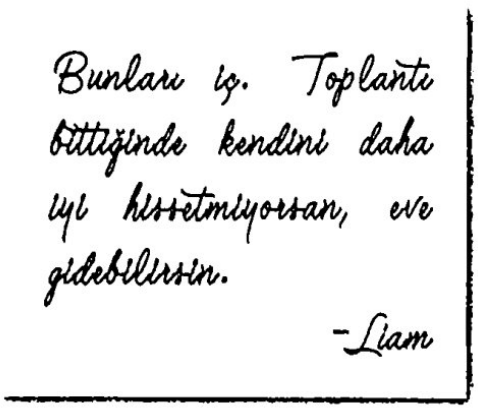
Sonsuza kadar tuvalet kabininde saklanamayacağımı bildiğim için uyuşmuş parmaklarla kapıyı açtım. Lavaboya doğru yürüdüm ve aynadaki yansımama bakamadan ellerimi yıkayıp yüzüme biraz su çarptım.

Gitmekte tereddüt ediyordum gerçi burada da güvende olduğum söylenemezdi.

Sakin ol. İş yerinde olay çıkaramazsın. Sakin ol ve düşün.

Tuvaletten çıkmak için sahip olduğumdan daha fazla bir güç gerekmişti. Masama oturup toplantı odasına baktım. Toplantı devam ederken seslerin yumuşak uğultusunu duyabiliyordum.

Bakışlarımı masaya çevirdiğimde üzerinde iki ağrı kesici olan bir not gördüm.

O anda ellerimle yüzümü kapattım, duygularım kontrolden çıkmıştı. Hıçkırıklarımın dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyordum ve tüm vücudum titriyordu.

Telefon çalmaya başlayınca zaten allak bullak olan zihnim bir anda irkildi. Gözyaşlarımı yutarak hızlıca derin bir nefes aldım ve telefonu açtım. "Ben Kiara."

"Kızım, sesin hasta gibi geliyor," dedi Denise.

"Regl," diye yalan söyledim. "Kramplar beni öldürüyor."

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Liam'ın bıraktığı nota bakınca neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktım. "Hayır. İçtim. Bir şey mi istedin?"

"Ah, tabii ya. Liam'a telefon var. Bayan Crowe arıyor."

"Tamam." Denise telefonu bağladı. "Günaydın, Bayan Crowe. Ben Kiara, Liam'ın geçici asistanı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Devon nerede?" diye sordu.

"Tatilde."

"Ah. Liam ile konuşabilir miyim?"

"Şu anda bir toplantıda. Sizi geri aramasını söyleyebilirim." Vücudum hâlâ titriyordu. Şu anda bu konuşmayı nasıl yaptığımı bile bilmiyordum.

"Evet, lütfen canım. Numaram onda var."

"Pekâlâ. İyi günler."

Telefonu kapatıp başımı eğerek göğsümde dönüp duran karmakarışık duyguları yeniden kontrol altına almaya çalıştım.

Finn'in bacaklarımın arasını avuçladığına inanamıyordum.

Üzerime yoğun bir tiksinti dalgası çökmüştü ve tüylerim diken diken oldu. Bugün lehime olan tek şey birkaç saat sürecek olan toplantıydı.

Yavaşça başımı kaldırıp tekrar nota baktım.

Bunun devam etmesine izin veremem. Yardıma ihtiyacım var.

Babam kimsenin Liam'a karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini söylemişti. Buna Finn de dâhil miydi? Asansörün kapıları açılınca içeriden Will çıktı.

Hızla doğrulup sandalyeyi öne çekerek yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Will bana bir kez baktı, sonra kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Başımla onaylayarak, "Bay Byrne toplantıda," dedim.

"Ona bir şey söylemem gerekiyor." Will ofise doğru yürürken gözlerimle onu takip ettim ve kapıyı çaldıktan sonra açtı.

"Liam." Liam'ın koridora çıkması için başıyla bir işaret yaptı.

Gözlerimi kapıdan ayıramıyordum ve Liam ofisten çıktığı anda duygularım yeniden göğsüme dolarak gözlerimin yanmasına neden oldu.

Ne dediklerini duyamıyordum ama konuşmaları bittiğinde Liam bana doğru baktı. Kaşlarını çattı ve sonra bana doğru yürüdü. "Ağrı kesicileri içtin mi?"

"Ah..." Masada duran iki hapa baktım. "Henüz değil."

Arkasını dönüp ofisine doğru yürüdü ve birkaç saniye sonra elinde bir şişe suyla geri döndü. Suyu önüme koyarken, "Al şunları," diye talimat verdi.

Ben hapları ağzıma atıp suyla yutarken Liam dikkatini Will'e çevirdi.

"Hadi git."

"Peki patron," diye güldü Will.

Yine tüylerim diken diken olmuştu.

Will de mi mafya için çalışıyor? Denise biliyor mu?

Liam tekrar bana baktı ve sonra gözlerini kıstı. "Sadece kramp mı?"

Hayır. Çok daha kötü.

Her şeyi anlatmak dilimin ucuna kadar gelse de bunun yerine başımı onaylar gibi salladım. Mavi gözlerindeki ifade yumuşadı. "Daha da kötüleşirse bana haber ver. Tamam mı?"

Notu gösterdim. "Teşekkür ederim."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Bir şey değil."

Toplantı için ofise geri dönmesini izledikten sonra omuzlarım çöktü.

Birine anlatmalısın, Kiara.

Bölüm 15

Liam

Toplantı beklenenden uzun sürmüştü ve öğleden sonrayı telefonlara geri dönerek geçirmiştim.

Başımı kaldırıp baktığımda kaşlarımı çattım. Havada garip bir gerginlik vardı ve bunun nedenini anlayamıyordum.

Kişisel telefonum çalmaya başladığında elime alıp cevap verdim.

"Ben Luca. Ödemeyi alıp almadığını kontrol etmek istedim."

Yıllardır İtalyan mafya lideri için para aklıyordum ve karşılığında bana ihtiyacım olan silahları sağlıyordu.

"Evet, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için şimdi aşağı iniyorum."

"Güzel." Nefes aldığını duydum. "Şikago'da işler nasıl?"

"Bazı Sicilyalılar yine ortaya çıktı ama sorunla ilgileniyorum."

"Aptal herifler derslerini almamışlar mı?"

"Görünüşe göre almamışlar," diye mırıldandım. "Viktor'dan bulabildiği her türlü bilgiyi kontrol etmesini isteyebilir misin? Belki bir dolaplar dönüyordur."

"Duruma bakmasını söylerim."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra Jimmy'yi aradım. "Evet patron, ben de tam seni aramak üzereydim."

"Tony'den bir şey öğrenebildin mi?"

"Evet. Küçük bir grup olduğunu söylüyor. Yirmi otuz kişiden fazla değillermiş. Manno yerin yedi kat altında olduğu için ondan yeni liderin kim olduğunu öğrenmesini istedim."

"Yirmi bir şey değil. Onlarla başa çıkabiliriz. Teşekkürler, Jimmy."

"Ne demek, patron."

Telefon görüşmesinden sonra saatin beşi çoktan geçtiğini fark ettim. Kalkıp ofisimden çıkarken telefonu cebime koydum.

Devon'ın masasına geldiğimde Kiara düşüncelere dalmış bir hâlde bilgisayar ekranına bakıyordu. "Eve gitme vakti geldi," dedim.

Yerinden sıçrayıp ürkek bir ses çıkardı. "Ah. Doğru ya." Her şeyi kapatışını izledim ve asansöre doğru yürüyüp düğmeye basmadan önce ayağa kalkmasını bekledim.

Ona dönüp, "Daha iyi misin?" diye sordum.

Yanıma doğru gelirken başını aşağı yukarı salladı. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Her zaman kibar.

Yüzüne dikkatlice baktım ve şimdi yakınımda durduğu için gözlerinin altında oluşan koyu halkaları fark edebilmiştim.

Ters giden bir şeyler var.

"Bu hafta sonu biraz dinlen," dedim. Asansörün kapıları açıldı ve içeri adım atmadan önce onun girmesini bekledim.

Lobi katının düğmesine bastıktan sonra geri çekilirken kollarımız kazara birbirine değdi. Aramıza hemen mesafe koyma ihtiyacı hissetmedim ama Kiara hızla yana çekildi.

"Özür dilerim," dedi her ne kadar onun hatası olmasa da.

"Sorun değil," diye mırıldandım. Ona baktığımda kollarını beline sıkıca sardığını, omuzlarını kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi eğdiğini fark ettim.

Göğsüme korumacı bir his yayıldı ve hayatımda ilk kez başka birine sarılma ihtiyacı hissettim.

Ona uzanmamak için ellerimi ceplerime soktum.

Kapılar açıldığında Kiara etrafımdan dolanmaya dikkat ederek dışarı fırladı.

Çıkışa doğru yürürken kapıyı onun için açtım ve peşinden dışarı çıktım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum yüzünü incelerken.

Bakışlarını bana doğru kaldırdı ama sadece bir an için, sonra otobüs durağına doğru baktı. "Evet. İyi hafta sonları dilerim, efendim," derken sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir gerginlik vardı.

"Sana da." Otobüs durağına doğru yürüyüp bekleyen kalabalığa katılmasını izledim.

Başımı iki yana sallayarak binaya geri döndüm ve para aklama işlerinin yapıldığı üçüncü kata çıktım.

Ofise girdiğimde Will çoktan gelmiş, işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol ediyordu. "Beni bilgilendir."

Charles'ın arkasına geçip bilgisayar ekranını işaret etti. "Paranın dörtte birini hizmetlerin ödemesi, geri kalanı ise bir mülkün satışı olarak işleme koyuyoruz."

"Fonlar Luca'nın hesabına ne zaman geri dönecek?"

"Her zamanki gibi kırk gün içinde, yani aynı ayda görünmeyecek."

"Güzel."

Telefonumu çıkarıp Luca'ya neler olduğunu bildiren bir mesaj attım. "Jimmy'yle konuştum," dedim Will'e.

"Öyle mi, ne dedi?"

"Muhbiri Tony, Sicilyalıların yirmi otuz kişilik bir grup olduğunu söylüyor."

Will kollarını göğsünde kavuşturarak bir kahkaha attı. "Yirmi otuz adamla ne halt edeceklerini sanıyorlar?"

"Aynen öyle," diye başımı iki yana sallayarak bir kahkaha attım. "Lanet olası aptallar."

"Jimmy başlarındaki herifin kim olduğunu bulabilir mi?"

Başımla onayladım. "İlgileniyor."

"Güzel."

Charles'ın masasına yaklaşarak, "Miktarları yirmi beş binin altında tut," dedim.

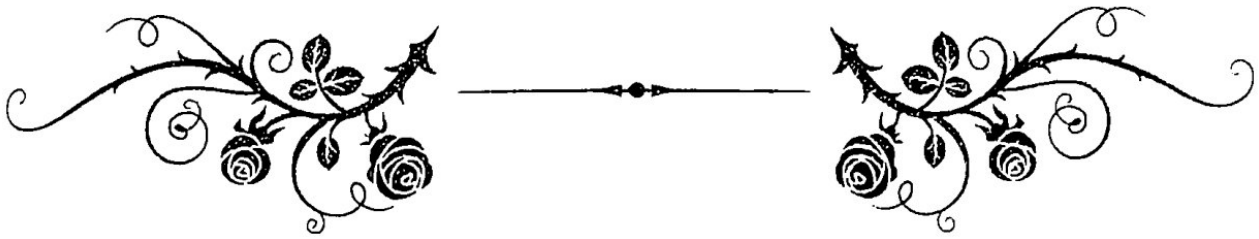
"Peki patron."

Dikkatimi tekrar Will'e vermeden önce diğer tüm ödemelerin doğru yapılıp yapılmadığını kontrol etmek için bir otuz dakika daha harcadım. "Ceketimi alacağım, sonra ana depoya gidebiliriz."

"Ben arabada bekliyorum."

Yönetim katına geri dönerken düşüncelerim Sicilyalıların yarattığı soruna dönmüştü. Tek yapmam gereken yeni liderin kim olduğunu ve nerede saklandığını bulmaktı, sonra da bu piçleri yeryüzünden sonsuza dek silecektim.

Bölüm 16

Kiara

Tam otobüs yaklaşırken telefonum çalmaya başladı. Çantamdan çıkarıp, "Alo," diye cevap verdim.

Karşı taraftan Finn'in, "Neredesin lan sen?" diyen sesini duydum.

Anında kaslarım gerildi ve kalbim çılgınca atmaya başladı. "Eve gidiyorum."

Neden ona cevap veriyorsun ki?

"Eğer kıçını kaldırıp ofise dönmezsen yemin ederim bir saat içinde annenin işini bitiririm. On dakikan var."

Sözleri hâlâ içime işlerken arama sona erdi. Arkamı dönüp koşmaya başladığımda nefes nefese kalmıştım bile. Aceleyle binaya girip tekrar tekrar asansörün düğmesine bastım. Yukarı çıkarken Finn'in ofisine girdiğimde neler olacağını düşünecek fırsatım olunca bir elimi karnıma koydum.

Herkes çıkmıştı ve güvenliğin beni lobiden duymasına imkân yoktu. Gözlerimi kapattığımda yoğun bir korkunun her zerreme dolduğunu hissettim.

Gerekirse öldür onu, Kiara. Nefsi müdafaa olacak ve öyle olmasa bile hapse girmek, tecavüze uğramaktan ve sonsuza kadar böyle yaşamaktan iyidir.

Asansörden çıkıp hızla Devon'ın masasının etrafından dolaştım ve çantamı yere bırakarak çekmeceden bir mektup açacağı çıkardım. Açacağı pantolonumun arkasına sokup koridorda yavaşça yürümeye başladım.

Kendini savun. Gerekirse savaş.

Titreyen elimle kapıyı açtım. Doğru düzgün düşünemiyordum, soluk soluğaydım ve kalp atışlarım bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Masasına yaslandığı yerde muzaffer bir edayla sırıtan Finn'le karşı karşıya gelmekten çok korkuyordum. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken bacaklarım kurşun gibiydi. Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Bu artık bitmeli." Sesim zayıf çıkmış, korkum ağzımdan çıkan her sözcüğe sinmişti.

Finn masadan uzaklaşıp yavaşça bana doğru yaklaşırken sadistçe bir kahkaha attı.

Mektup açacağını kavrama dürtüsü içimde kabarırken parmaklarım kıvrıldı.

"Bu artık bitmeli," diye alay ettikten sonra başını iki yana sallayarak. "Ben söyleyince bitecek," dedi. Bir kolunu kaldırarak işaret etti. "O kıyafetlerin altında ne sakladığını görme zamanı geldi. Soyun."

"Hayır." Yavaşça elimi arkama götürüp mektup açacağının sapını kavradım. Silahımı belimden çekip çıkardıktan sonra kıpırdamadan durdum. "Artık bana işkence edemeyeceksiniz."

Finn kaşlarını kaldırırken yüzündeki sırıtışı büyüdü ve sonra ileri doğru atıldı. Bunu beklememe rağmen beni yakaladığında yine de bir çığlık attım. Mektup açacağı elimden kayıp yere düşerken ben de yana savrulup kanepenin üzerine düştüm.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Finn kahkahayı bastı.

Hadi, Kiara!

Hızla açacağa doğru sürünmeye yeltendim ama yan tarafıma isabet eden bir tekmeyle yere yuvarlandım. Ciğerlerimdeki hava aniden boşalırken mideme ve göğsüme inanılmaz bir acı yayıldı.

Ah, Tanrım. Nefes al. Hareket et!

Vazgeçmeyerek silahıma doğru uzandım ama Finn tüm ağırlığıyla üzerime çöktü. Sırt üstü dönerek tüm gücümle ona çılgınca vurmaya başladım.

Yüzümün sol tarafına gelen bir yumrukla başım yana savruldu. Gözlerimin önünde noktalar uçuşmaya ve çenem alev alev yanmaya başlayınca gözlerim yaşardı. Kulaklarımdaki çınlamadan başka hiçbir şey duymuyordum.

Finn ellerimi kavrayıp kemerini bileklerime dolamaya başladığında onu üzerimden atmak için kalçalarımı yukarı doğru ittim. Kulağa dehşet verici gelen bir çığlıkla, "Hayır!" diye bağırdım.

"Karşı koyarak beni daha da sertleştiriyorsun," diye güldü Finn sanki komikmiş gibi. Sanki hayatımın en korkunç ânı onun için bir eğlenceymiş gibi...

O kadar fazla çırpınınca bileklerimi birbirine bağlamaktan vazgeçip onun yerine bluzumun önünden kavrayarak ön tarafını yırttı.

Dudaklarımdan öfkeli ve dehşet dolu bir hıçkırık döküldü. Ardından Finn göğüslerimi avuçladı. Daha da yaklaştığında onu itmeye, omuzlarına, boynuna ve yüzüne vurmaya başladım.

Aldığım tek uyarı bir hırıltıydı, sonra yüzüme attığı yumrukla şiddetli bir acı zihnimi allak bullak etti. Dünyam kararda ve gücüm anında tükendi. Bilincim gidip gelirken Finn'in kıyafetlerimi parçaladığını hissettim. Bunaltıcı hava tenimi yalarken yerini onun dudaklarının ve dişlerinin dokunuşuna bıraktı.

İç acıtıcı bir sesle bağırdım.

Kendini bırak.

Buradan uzaklaş, Kiara.

"Seni becermek çok zevkli olacak." Acımasız dokunuşlarıyla göğüslerimi sıkarken elleri tenimde iz bırakıyordu ve sonra dişleri sağ meme ucuma kenetlendi.

Şoka girdiğimi hissedebiliyordum, vücudum titriyor, nefeslerim sığlaşıyordu.

Mücadele et!

Kendimi zorlayarak kollarımı kaldırdım ve ellerimle yüzünü göğsümden ittim. Sağ kolumu kavrayarak yere sabitledi.

Gücümü biraz daha toplayarak vücudumu onunkinin altından kurtarmaya çalıştım. Bir noktada, ereksiyonunun bacağımın üst kısmına temas ettiğini hissedince içim öyle bir tiksintiyle doldu ki onu üzerimden itmeyi başardım.

Kapıya doğru emekleyerek ayağa kalkmaya çalıştım ancak Finn üzerime çullanınca büyük bir kuvvetle yere yıkıldım.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle haykırarak ona tekrar vurmaya ve onu tekmelemeye başladım. Sanki vahşi bir hayvana dönüşüyordum, beni ayakta tutan tek şey hayatta kalma içgüdümdü.

Tırnaklarım yanağında ve boynunda uzun yarıklar açarken kanını görmek kendimi vahşileşmiş hissetmeme neden olmuştu. Dizimi kaldırıp karnına vurdum ve nefesinin kesildiğini duymak bana savaşmaya devam etmem için güç verdi.

Finn sağ kolunu geri çektiğinde bir sonraki darbenin beni tamamen etkisiz hâle getirebileceğini biliyordum. Sadece birkaç saniyem vardı ama her şeyimle mücadele ettim ve yumruğu kulağıma çarpmadan hemen önce bir çığlık attım.

Bir anda dünya dönmeye ve midem bulanmaya başladı ama bir şekilde bilincimi kaybetmemeyi başardım, kollarım uyuşmuş bir şekilde göğsüne vuruyordu.

Bacaklarımı tekmeleyerek araladı.

Gözlerimi kapatarak zihnimin etrafında dönüp duran karanlığa beni alması için yalvarmaya başladım.

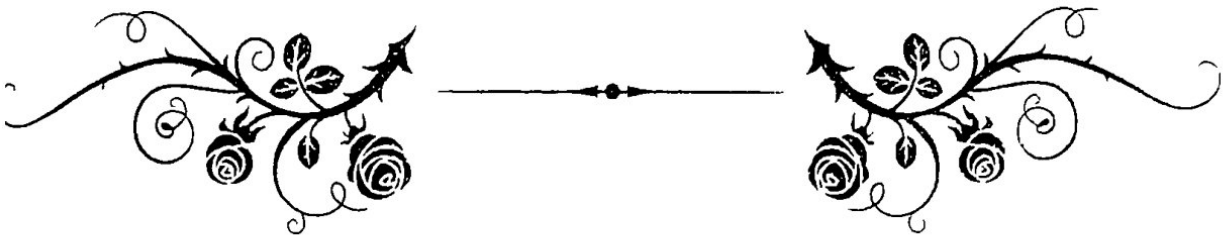
Savaş.

Savaşmak zorundayım.

Avucunun içiyle bacaklarımın arasına vuruyor. "İşte... Böyle. Aç... Benim için... Aç."

Cehenneme gidip gelmeye devam ederken başım yana düştü, kulağım hâlâ çınlıyor ve ağrıyordu... Her bir yanım acı içerisindeydi.

Bölüm 17

Liam

Asansörden çıktığımda Devon'ın masasına baktım ve Kiara'nın çantasını görünce kaşlarımı çattım.

Onu aldığını hatırladığıma yemin edebilirdim.

Yaklaşıp siyah çantasını elime aldım ve ona bakarken buradan çantasıyla çıkıp gittiği ânı hatırladım.

Başımı kaldırıp koridorda sağa sola bakındım.

Bir şey mi unutmuştu?

Dehşete kapılmış bir kadın çığlığı başımı aniden sağa doğru çevirmeme neden oldu ve çantayı atarak koşmaya başladım. Finn'in kapısını iterek açtım ve gördüğüm manzara karşısımda vücuduma şok dalgaları yayıldı.

Finn Kiara'nın üstünde.

Kan.

Kiara çıplak.

Sadece bir saniye içinde Finn başını kaldırıp beni gördü. İleri doğru atılarak ona öyle bir tekme attım ki Kiara'nın üzerinden uçup savruldu.

Öfkeden gözlerime kırmızı, puslu bir perde inmişti. Kiara'nın üzerinden atlarken belimden, yeleğimin altından silahımı çektim.

Finn başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve ben namluyu ona doğrulturken üzerime atladı. Atış havada yankılanırken omzu göğsüme çarptı ve eliyle sağ bileğimi kavradı.

Dengemi kaybetmemiştim, şerefsiz beni yere serememişti çünkü ben ondan daha iriydim.

Tutuşuna karşı koyarak namluyu tekrar ona çevirdim. Tetiği çektiğimde mermi bacağına isabet etti ve pislik herif acı dolu bir sesle inledi.

Beni bırakıp etrafımdan dolanan Finn, kapıdan çıkmadan önce neredeyse Kiara'ya takılıp düşüyordu. Kollarımı kaldırıp ateş ettim ve bu kez onu sağ omuzundan vurdum, sonra da acil durum merdivenlerinden aşağı kaçtı.

Tam o şerefsizin peşinden gidecektim ki Kiara'dan gelen bir sesle gözlerimi yattığı yere çevirdim.

Tam ayaklarımın dibindeydi.

Aman Tanrım.

Yanına çömelip silahı bir kenara bıraktım ve Will'in numarasını çevirmek için cebimden telefonumu çıkardım.

"Gelmiyor musun?"

"Finn, Kiara'ya saldırmış. Doktoru çağır. Onu ofisime getir."

"Tanrım. Hemen geliyorum."

Telefonu kapattım ve cebime geri koyduktan sonra kollarımı dikkatlice Kiara'nın vücudunun altından geçirip onu kucağıma aldım.

İnledi ve başı omuzuma düştü, sonra gözlerini kırpıştırarak açtı. "Liam?" O kırılgan sesini duyunca kalbim parçalandı.

"Yanındayım," diye mırıldandım usulca. Kiara'yı ofisime taşıyarak onu kanepeye yatırdıktan sonra üzerini örtmek için hemen ceketimi aldım. Üzerine eğilip gözlerine baktım. "Seni hastaneye götüreyim mi?"

Başını iki yana sallarken şakağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Hayır. B-Babamın bilmemesi gerek."

Doğrulmaya çalıştı. Hiç düşünmeden elimi omuzuna bastırarak, "Kıpırdama," dedim. "Doktor geliyor." Tekrar kanepeye uzandığında ben de doğruldum. "Bir ilk yardım çantası almaya gidiyorum."

Ofisten aceleyle çıkıp Devon'ın masasına koştum ve altından ilk yardım çantasını aldım. Ofisime döndüğümde Kiara oturmuş, kolunu ceketin kolundan geçirmekle meşguldü.

Şerefsizin üzerinde bıraktığı ısırık izlerini fark ettiğim an mideme bir yumruk daha yemiş gibi oldum ve sonra üzerini örttü.

İlk yardım çantasını ayaklarının dibine bıraktığımda Kiara yüzünü kapattı ve az önce o şerefsizin ellerinde yaşadığı travmanın etkisiyle omuzları sarsılmaya başladı.

Onu böyle bir şey olmadan önce öldürmeliydim. Lanet olsun.

Onu öldürmeliydim.

Birden başını kaldırdı ve bana öyle bir korkuyla baktı ki göğsümün tam ortasına bir darbe almış gibi hissettim. "Annem!" Ayağa kalkmaya yeltendi ama elimi omzuna uzatıp onu durdurdum. "Annemi öldürecek," diye bağırdı.

Yıllarca bıçak sırtında yaşamış olmak sakin kalmamı sağladığından yalnızca "Bana adresini ver," dedim. Telefonumu çıkarıp tekrar Will'i aradım.

"Beş dakika uzaklıktayız," diye cevap verdi.

"Adres," diye tekrarladım Kiara'ya bakarak ve o kekeleyerek adresi verdikten sonra Will'e, "Aldın mı?" diye sordum.

"Evet."

"Adamlar o daireyi korusun. Orası Kiara'nın annesinin evi."

"Tamamdır."

Telefonu kapattım ve elimi boynunun yanına götürerek doğruca gözlerine baktım. "Annene hiçbir şey olmayacak. Seni temizlememin mahsuru var mı?"

Kiara bir an bana baktı, sonra yüzünü ağlayacakmış gibi buruşturdu. İçimde dayanılmaz bir koruyuculuk duygusu kabarmaya başlamıştı. Hiç düşünmeden kanepeye oturdum ve onu göğsüme çektim.

Elini aramıza sokup yeleğime yapıştı ve yüzünü bedenime gömerek ağlamaya başladı. Kollarım bedenine kenetlendi ve sanki kollarımı ondan ayırmak imkânsızmış gibi hissediyordum. Başımı eğerek saçlarından öptüm. "Ben yanındayım. Tamam mı?"

Başını sallarken hıçkırıkları kalbimi parçalıyordu. "Bir daha incinmene izin vermeyeceğim," diye söz verdim.

Kiara boştaki kolunu belime dolayarak bana daha da sokuldu. Kollarımda güven aradığını bilmek, sahiplenme duygusunun damarlarıma dolmasına neden olmuştu.

"Neler olduğunu fark edemediğim için çok üzgünüm."

"Ben... Ben çok korkmuştum," diye kekeledi gözyaşları arasında.

Kalbim.

Will, hemen arkasında Dr. O'Sullivan'la birlikte aceleyle ofise girdi.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Doktorumun seni kontrol etmesinin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Kiara başını iki yana salladı ama benden uzaklaşmadı. Dr. Sullivan'a bakarak, "Onu benim kollarımda kontrol etmen gerekecek," dedim.

O istemediği sürece onu bırakmayacaktım.

"Eee..." Dr. Sullivan çantasını kanepenin yanına bıraktı. "Onu iyice görebilmem için biraz kenara çekilebilir misiniz?"

Bu sefer Kiara hafifçe geri çekildi. Başını aşağıda tutarken isteksizce gömleğimi bıraktı ama diğer kolunu belime doladı.

Ceketin hâlâ üzerini örttüğünden emin olduktan sonra Will'e baktım. "Bir battaniye bul."

"Peki patron."

Dr. Sullivan, Kiara'nın çenesine uzandı ve o irkilince dişlerimi sıkmaktan neredeyse azı dişlerim un ufak olacaktı.

Ona sorular sormaya başladı ve Kiara'nın kekeleyerek cevap verdiğini duymak tam bir işkenceydi.

Onu muayene etmeyi bitirdiğinde, "Sarsıntı geçireceği çok açık. Birinin birkaç gün boyunca ona göz kulak olması gerekiyor," dedi ve dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. "Yine de dayanıklı. Kırık kemiği yok." Vücudundaki çürükleri sıralarken bunların iki ya da üç hafta içinde geçeceğini söyledi.

Çantasından bir iğne çıkararak, "Bu iğne yaşadığınız şoka iyi gelecek," dedi.

Cildine batan iğneye ters ters baktım. Will elinde bir battaniyeyle gelince battaniyeyi ondan aldım.

Dr. O'Sullivan, Kiara'yı tedavi etmeyi bitirdiğinde battaniyeyi onun üzerine sardım.

Şişen yanağından sessiz bir gözyaşı süzüldü. Ayağa kalkıp kapıya doğru başımı salladım. "Teşekkürler doktor. Ödemeyi Will halledecek."

İki adam ofisten çıktığında vakit kaybetmeden eğilip Kiara'yı tekrar kollarıma aldım. Onu ofisten çıkarırken kollarını boynuma dolayıp yüzünü omzuma gizledi.

Asansörle aşağı inerken konuşmadık, lobi katında durduk ve bodruma inmeden önce Will de bize katıldı.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Finn'i yakalamaları için müsait olan herkesi topla. O pisliğin bulunmasını istiyorum." Gözlerim Will'e kilitlendi. "Sağ olarak. O benim."

"Tamamdır."

Asansörün kapıları bodrum katta açıldı ve dışarı çıkarken, "Omzuna bir kurşun yedi, bir diğeri de bacağını sıyırdı, hastanelere bakmaya başlayın," diye ekledim.

Will cipimin yolcu kapısını açtı ve ben de Kiara'yı dikkatlice koltuğa yerleştirdim. Ona doğru eğilerek emniyet kemerini taktım. Doğrulduğumda, "Kiara'nın annesini kontrol et. Her saat başı bilgi istiyorum," dedim Will'e.

Arkadaşım, "Annesinin evine uğrayacağım," diyerek beni temin etti.

Cipin arkasına doğru yürüyüp direksiyonun başına geçtim. Motoru çalıştırdığımda Kiara bana kendi dairesine ait olduğunu tahmin ettiğim bir adres verdi.

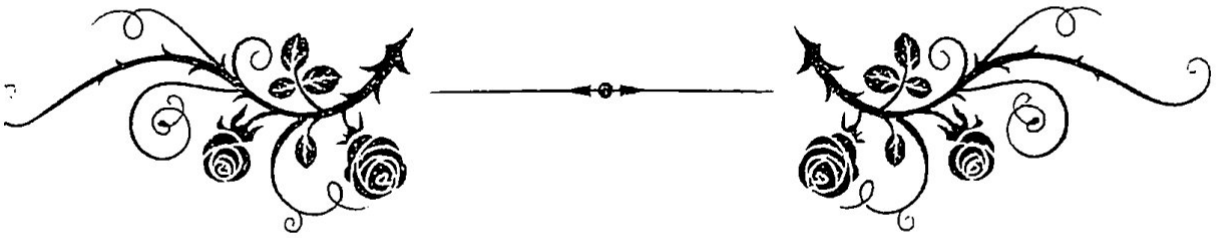
Park yerinden geri geri çıkarken çenemi Will'e doğru eğip Kiara'ya baktım. "Eve gitmiyorsun."

Bodrumdan arabaya giren ışıkta gözleri doldu. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Gitmeyeceksin."

Arabayı yola doğru sürdüm. "Seni kendi evime götürüyorum."

Bölüm 18

Kiara

Havada pis bir koku vardı.

Işıklar fazla parlaktı.

Pencereden dışarı bakarken sanki biri içimi oymuş gibi hissediyordum. İçim boş gibiydi.

Saldırıyı anlamlandıramıyordum. Bana olmuş gibi hissetmiyordum. Sanki bu bedende değildim.

Battaniyeyi üzerime biraz daha sıkı sararak bir kısmıyla ağzımı kapattım.

Finn sahip olduğum her şeyi benden almıştı. Eskiden sahip olduğum her şeyi...

Annem.

Liam'a baktım. "Annem güvende olacak mı?"

Gözlerini yoldan ayırıp bana çevirdi. "Evet. Adamlarım onu koruyor."

Boğazım düğümlendi ama zorlanarak da olsa, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Gözlerim pencere ile Liam arasında gidip geliyordu. Gözlerimi uzun süre kaçırırsam kaybolacağından korkuyordum. Bu aptalca olsa da elimde değildi. Şu anda yanımda benden daha güçlü birine ihtiyacım vardı.

Yalnızca iyileşene ve tekrar kendim için mücadele etmeye başlayana kadar...

Zihnimde, yaşadığım o işkenceye dair kareler canlanınca çabucak bastırmaya çalıştığım bir hıçkırık ağzımdan kaçıverdi.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı Liam cipi bir sokağa doğru sürerken.

Başımla onaylarken yüzümü battaniyeye daha da gömdüm.

Daha önce hiç böyle yaralanmamıştım.

Yüzüm, sanki yanağımda ikinci bir kalp atıyormuş gibi ağrıyordu.

Finn'in ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Beni avuçlayışını. Dişlerini göğüslerime geçirişini.

Aman Tanrım.

Kendimi travmatik görüntüden kurtarmak için başımı iki yana salladım.

"Geldik." Liam arabayı durdurduktan sonra battaniyeyi çekti. Battaniyeyi yüzümden indirerek gözlerimi onunkilere çevirdim. "Benim yanımda güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Ondan bir an bile şüphe etmeden başımla onayladım.

Kapıyı açmak için hamle yaptığımda, "Kıpırdamadan otur. Gelip seni alacağım," dedi.

Liam cipten inip arkadan dolaşarak kapımı açmaya gelirken gözlerimi ondan ayırmadım. "Yürüyebilirim," dedim kısık bir sesle.

"Biliyorum." Yine de kollarını altımdan geçirerek beni bir gelin edasıyla göğsüne doğru kaldırdı.

Bodrum katındaki asansörün yanında duran iki adam öne doğru çıktıklarında Liam, "Yerinizden ayrılmayın. Her şey yolunda," dedi.

Onların korumalar olduğunu varsayarak asansör kapısının kapandığını duyana kadar yüzümü Liam'ın omzuna gizledim. Sonra başımı kaldırıp, "Gerçekten, yürüyebilirim," diye fısıldadım.

Liam başını eğdiğinde yüzü bana daha da yakınlaştı. "Rahatsız mı oldun?"

"Hayır ama siz büyük ihtimalle oluyorsunuz." Bütün bu dokunuşlar onu rahatsız ediyor olmalıydı.

"Ben iyiyim."

Kapılar açılınca girdiğim alan çok lükstü. Gördüğüm ilk şey yağmur damlası şeklinde kristalleri olan bir avize oldu, ardından yarım daire şeklindeki krem rengi deri koltukları fark ettim. Koltuklar, tavandan yere kadan uzanan ve şehrin manzarasına bakan pencerelere dönüktü.

Nefes kesici.

Liam beni koltuklardan birinin üzerine bıraktığında solumdaki mutfağı fark ettim; beyaz mermer tezgâhları, tepeden vuran ışıklarla pırıl pırıl parlıyordu.

"Bir ilk yardım çantası alacağım," dedi ve sarmal bir merdivenden yukarı çıktı.

Evine göz gezdirirken Liam'ın beni çatı katına getirdiğini fark ettim. Beni kucaklamış ve taşımıştı. Beni kurtarmıştı.

Finn'i vurmuştu.

Finn'i.

Yaşadığım travma üzerime çökerek filizlenen her bir yaşam zerresini içimden söküp atmak geliyordu.

Battaniyeyi ve ceketi çekerek çıplak göğüslerime baktım. Kırmızı lekeleri ve ısırık izlerini görünce çenem titredi ve hemen tekrar üzerimi örttüm.

Liam'ın merdivenlerden indiğini duyunca hemen gözlerimin altında biriken yaşları sildim.

Yanıma oturup bir çantayı açtı ve içinden antiseptik mendiller çıkardı. Elini yüzüme götürdüğünde hızla, "Kendim temizleyebilirim. Sizi gerçekten huzursuz etmek istemiyorum," dedim.

Liam önce duraksadı, sonra benimle göz göze geldi. "Rahatsız değilim Kiara. Bunu yapmak istiyorum."

İstiyor mu?

Çenemi ve yanağımı silerken gözlerimi göğsüne indirdim. Gömleğindeki kan lekelerini görünce, "Gömleğinizi mahvettiğim için özür dilerim. Lekelerin çıkacağını sanmıyorum," diye mırıldandım.

Liam şöyle bir bakıp başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil. Canını yakarsam söyle." Yanıyor olmasına rağmen kıpırdamadan sessizce oturdum.

Liam kulağımı silerken biraz daha yaklaşıp, "Derinde kesik var ama kanama durdu," diye mırıldandı ve yaranın üzerine biraz merhem sürdü.

O bana bu kadar yakınken duygularım çalkalanmaya başlamıştı ve gözyaşlarımın akmasını engelleyemedim.

Ben hep böyleydim, biri bana şefkat gösterdiği anda gözyaşlarımı tutamaz hâle gelirdim.

Liam'ın kolları beni sardı ve göğsüne doğru çekti. Hıçkırıklarımı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Saldırının ardında bıraktığı karmaşanın kontrolünü yeniden ele geçirmek için savaşırken sakinleşmem dakikalar aldı.

Geri çekilip, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Gayet anlaşılabilir bir durum. Çok kötü şeyler yaşadın," dedi Liam sanki kızgınmış gibi sert bir ses tonuyla. Çenemi tutup yüzümü kaldırdıktan sonra parmaklarıyla yüzümdeki gözyaşı izlerini sildi.

Gözlerim onunkilere kayınca ikimiz de donup kaldık. Birkaç saniye sonra, "Tüm bu dokunuşlar gerçekten sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

Dudaklarının köşesi kıvrıldı ve yüz hatları yumuşadı. "Hayır. Üzerimde diğer insanlar gibi bir etkin yok."

Ne demek istiyorsun?

Bakışlarını battaniyeye indirdi. "Kıyafetlerim üzerine uymaz ama idare etmek zorundayız."

"Sizin kıyafetleriniz mi?"

Liam ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Sana banyoyu göstereyim, böylece duş alabilirsin."

Ayağa kalkıp elimi onun avucuna koydum. Sıcacık parmaklarıyla soğuk parmaklarımı sardı ve beni merdivenlerden yukarı çıkararak oturma odasının yarısı büyüklüğünde bir yatak odasına götürdü. Altın rengiyle süslü, beyaz deriyle dekore edilmişti ve yatak odasını, giyinme odasından cam bir duvar ayırıyordu.

Vay anasını.

"Çok güzel bir eviniz var," diye mırıldandım biraz büyülenmiş gibi.

"Teşekkürler." Liam beni dairemin yarısı büyüklüğündeki banyoya götürdü. Pencerelerin önünde oval şeklinde bir küvet duruyordu ve buradan şehri görebiliyordum.

Elimi bırakarak, "Sana giyecek bir şeyler getireceğim," dedi.

Kıpırdamadan durup mermer tezgâhlara ve büyük duşa baktım. Bir dakika sonra Liam elinde siyah bir tişört ve gri bir eşofmanla geri döndü.

Kıyafetleri tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra bana baktı. "Acele etme. Tamam mı?"

"Evet, efendim." *Efendim* kelimesi ağzımdan çıktığı anda kendimi çok garip hissetmiştim.

Patronumun banyosunda duruyordum.

"Sadece Liam de," diye düzeltti dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce.

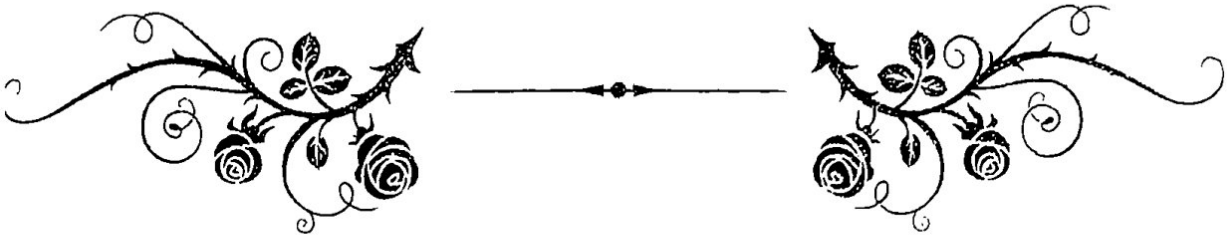
Battaniyenin yere düşmesine izin vererek ceketi tuttum ve yavaşça önünü açtım. Çıplak bedenimi gördüğüm anda utançtan gözümü kaçırmak zorunda kaldım.

Finn beni çıplak gördü. Bana dokundu.

Tanrım. Liam da beni çıplak gördü.

Çömelip yüzümü kollarımın arasına gömdüm.

Bölüm 19

Liam

Kiara'nın banyoda ağladığını duyunca oraya geri dönüp onu teselli etmemek için kendimi çok zor tuttum. Onun yerine telefonumu çıkarıp Will'i aradım.

"Anne güvende ve Finn'den eser yok... Henüz," diye cevap verdi.

"O pisliği aramaya devam et." Yatağımın ayak ucuna oturup banyonun kapalı kapısına baktım. "Ofise uğrayıp Kiara'nın çantasını getirebilir misin? Devon'ın masasında."

"Olur. Yarın sana bırakırım," diye cevap verdi.

"Ayrıca Finn'in ofisine git ve Kiara'nın kıyafetlerini topla. Diğer personelin onları bulmasını istemiyorum." Yorgun elimle alnımı ovalayarak, "Bu gece için teşekkürler," diye ekledim.

"Ben bunun için buradayım. Kiara nasıl?"

Emin olamayarak başımı iki yana salladım. "Elinden geleni yapıyor."

"Kadın için üzülüyorum." Bir iç çekti. "Yarın görüşürüz. Başka bir şey getirmemi istersen haber ver."

"Teşekkürler, Will."

Telefon konuşmasını bitirip kravatımı çözdüm ve gömleğimin en üstteki iki düğmesini açtım.

Suyun aktığını duyabiliyordum ve düşüncelerim o odadan içeri girdiğim sahneye geri döndü. Finn'in Kiara'nın üzerindeki görüntüsünü hatırlamamak için gözlerimi kapattım.

Hayatımda pek çok kötü şey yapmıştım ama bir kadını incitmek? Bu asla hazmedemeyeceğim bir şeydi.

O anda fark ettim ki o herifin ona tecavüz edip etmediğini bilmiyordum ve doktorun ona sorup sormadığını da hatırlamıyordum.

Gözlerimi birden açtım ve yerimde duramayarak ayağa fırladım. Banyo kapısının önünde bir aşağı bir yukarı volta atarken Kiara'nın yaşadıklarını düşündükçe tiksintiden tüylerim diken diken oldu.

Kapı açılır açılmaz volta atmayı bırakıp ona baktım. Saçlarını yıkamış ve vücudu kıyafetlerimin içinde kaybolmuştu. "Tırnak makasın var mı?" diye sorarken çenesi titriyordu. Tırnaklarımın arasındaki kanı çıkaramıyorum."

Tanrım.

Kendimi tutamayarak ileri atıldım ve kollarımı ona doladım. Elimi başının arkasına bastırıp vücudumla onu sarmaya çalıştım. Anında kendini bıraktı ve bu soruyu sormaktan her ne kadar nefret etsem de bilmem gerekiyordu.

"Sana tecavüz etti mi?"

"H-hayır," diye kekeledi gözyaşları arasında. "Siz g-gelene kadar o-ona karşı koymayı başardım."

Şükürler olsun.

Kiara sakinleşince geri çekildi ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Tam bana teşekkür etmeyi bırakmasını söyleyecektim ki, "Onu durdurduğunuz için," diye ekledi.

Ne cevap vereceğimi bilemeden elini tuttum ve onu banyoya geri çektim. Dolaptan bir tırnak fırçası çıkarıp musluğu açtım. Elini suyun altına çekip tırnaklarını fırçalamaya ve içlerindeki kanı temizlemeye başladım.

"Finn'in kanı mı?" diye sordum tek tek tırnaklarını temizlemeyi başarırken.

"Evet. Onu birkaç kez tırmaladım."

"Aferin sana. Onun o lanet olası gözlerini çıkarmalıydın." Damarlarımda yeni bir öfke dalgası dolaşmaya başlamıştı.

"Evet, yapmalıydım."

Kiara'ya baktığımda dudaklarının kenarının hafifçe kıvrıldığını gördüm. "Neden insanlar senin huysuz olduğunu söylüyor?" diye sorduğunda hazırlıksız yakalanmıştım.

"Çünkü öyleyim," diye dürüstçe cevap verdim. "İnsanları pek sevmem."

Sol eline odaklandığımda gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Ama bana iyi davrandın."

"Çünkü sen farklısın."

"Farklı derken?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Nefes alıp vermen beni rahatsız etmiyor."

Dudaklarının köşesi tekrar kıvrıldı ve bu da ona, "Biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sormama neden oldu.

Kiara derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Düşünmemeye çalışıyorum."

Tırnaklarını temizlemeyi bitirdiğimde suyu kapatıp raftan bir havlu aldım. Ellerini kuruladıktan sonra onunla göz göze geldik. "Bu konu hakkında konuşmamız gerek. Sadece birkaç soru, sonra konuyu kapatacağım."

Çenesini kaldırıp kendini hazırladı.

"Ne zaman başladı?"

Bir an düşündü, gözünden bir damla yaş akıp yanağından aşağı süzüldü. Uzanıp başparmağımın ucuyla sildim.

"Şirkette çalışmaya başladıktan yaklaşık üç hafta sonra." Ben ona bakmaya devam edince, "Beni kendisiyle bir etkinliğe gitmeye zorladı ve beni öptü. Ondan sonraki pazartesi günü, eğer istediğini yapmazsam annemi öldürmekle tehdit etti. Elinde annemin uyuduğu ve kendisinin silahla başında durduğu bir video vardı," diye ekledi.

Şerefsiz herif.

"O haftanın ilerleyen günlerinde beni tekrar öpmeye çalıştı ama sen ofise geldin ve ben de banyoya saklandım."

Sakin kalabilmek için derin bir nefes almam gerekti.

Kiara başını eğerek, "Ve bu sabah toplantı sırasında masanın altından bana dokundu," diye fısıldadı.

Tanrım.

"Yani kramp değildi?"

Başını iki yana sallarken dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı.

Şerefsiz herif benimle aynı odada onu taciz etmişti. Pencerelere ve dışarıda parıldayan şehir ışıklarına bakarken göğsümde biriken öfkeyle dişlerimi sıktım.

Onu yıllar önce öldürmeliydim. Hayatımın en büyük hatasıydı.

Bir kolumu kaldırarak elimi Kiara'nın başının arkasına koydum ve onu göğsüme doğru çektim. Dudaklarımı kulağına

yaklaştırarak, "Bir daha biri seninle uğraşırsa hemen bana söyle," dedim.

Başını aşağı yukarı sallarken kendini bırakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Ayrıca adamlarım seni yedi gün yirmi dört saat koruyacak." Neredeyse sadece Finn'i bulana kadar diye ekleyecektim ama o zaman yalan söylemiş olurdum.

Kiara kollarını belime dolayarak bana daha da yaklaşınca onu bedenimle sarıp sarmaladım, incitmeden olabildiğince sıkı sarıldım.

Bugünden sonra... Onu kollarımda tuttuktan sonra bunu inkâr etmek mümkün değildi. Kiara'ya âşık oluyordum.

Hayatımda ilk kez bir kadının kalbime girmesine izin veriyordum.

İzin vermiyorsun, salak. Başka şansın yoktu. Kalbine öylece girdi ve evindeymiş gibi rahat etti, artık onu oradan çıkarmanın bir yolu yok.

Hiç düşünmeden nemli saçlarına bir öpücük kondurdum. "Şimdi, bu gece kafanı dağıtacak herhangi bir şey hakkında konuşabiliriz."

Geri çekilip bana kararsız bir ifadeyle gülümsedi. "Ben stresli olduğumda yerim. Yiyecek bir şey var mı?"

"Bir buzdolabı dolusu." Elimi ona uzattım, o da hiç tereddüt etmeden elini avucuma koydu. "Ve eğer istediğin şey evde yoksa, sipariş verebiliriz."

Hiç tereddüt etmeden "*Donut*. Bana *donut* lazım."

Telefonumu çıkarıp alt kattaki korumalardan Paul'u aradım. "Evet, patron?"

"*Donut* lazım." Kiara'ya baktım. "Kaç tane?"

"Bir düzine."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bize bir düzine getir."

Dikkatimi çekmek için gözlerini kocaman açtı. "Karışık olsun. Lütfen."

"Her çeşitten bir tane al."

"Tamam, patron."

Telefonu kapatıp cebime geri koyarken merdivenlerden aşağı inmeye başladık.

Kiara bir kanepeye oturup oturma odasına göz gezdirdi. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet." Yüzünü görmek istediğim için karşısına oturdum. Kol düğmelerini açarak kollarımı sıvamaya başladım. Kiara gözlerini ellerime dikmiş, transa geçmiş gibi beni izliyordu.

İşim bittiğinde öne doğru eğilip kollarımı bacaklarıma dayayarak ellerimi kavuşturdum. Yüzündeki rengi gittikçe koyulaşan morluklara bakıp buzluktan bir biftek almak için ayağa kalktım. Donmuş etin etrafına bir mutfak havlusu sararak Kiara'ya doğru yürüdüm ve önünde durarak havluyu çenesine ve yanağına nazikçe bastırdım. "Birkaç dakika orada tut."

Dandik buz torbasını tutarken parmakları benimkilere dokundu. Tekrar oturduğumda, "Hangi konuda konuşmak istersin?" diye sordum.

Bir an düşündükten sonra, "Her zaman silah taşır mısın?" diye sordu.

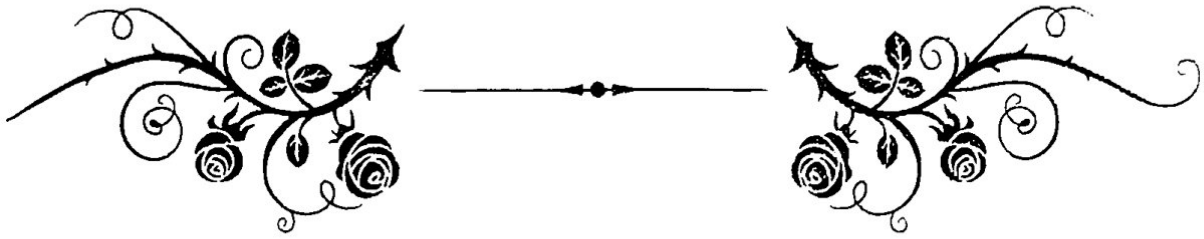
İrlanda mafyasının lideri olduğumu öğrenirse tepkisinin ne olacağını merak ederek başımı evet der gibi salladım. Muhtemelen arkasına bakmadan kaçardı.

Kiara konusunda hiç şansım olmayabileceği düşüncesi göğsüme bir korku yayılmasına neden olmuştu.

Biz farklı dünyaların insanlarıydık.

@ayisigikitap

Bölüm 20

Kiara

Bodrum katta gördüğüm korumalardan biri çatı katına girince kaslarım bir anda gerildi.

Liam ayağa kalkınca ben de ayağa fırlayıp cam sehpanın etrafından dolandım, böylece Liam korumayla benim aramda kaldı.

"Teşekkürler Paul," dedi Liam, ondan *donut* kutusunu alarak.

Paul tekrar asansöre binerken Liam başıyla kanepeyi işaret etti. "Burada güvendesin. Otur." Ben tekrar oturduktan sonra Liam kutuyu bana doğru uzattı. "Hepsi senin."

*Donut*ları ondan alırken nedense dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "*Donut* sevmez misin?"

"Kendi hazırlamadığım hiçbir şeyi tüketmem."

Kaşlarımı kaldırdım. "Birinin seni zehirlemesinden mi korkuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu da dokunmama meselesiyle ilgili. Sadece iğreniyorum."

Kendimi durduramadan, "Neden?" diye sordum.

Liam omuz silkti. "Nedeni yok. Ben hep böyleydim."

Kutuyu açıp pudra şekerli olanı çıkardım ve ısırdım. Dilimin üzerinde hissettiğim şekerli lezzet patlaması, saldırının acı tadını yok etmişti. Stresli olduğumda yediğimi söylerken yalan söylememiştim. Son erkek arkadaşımdan ayrıldıktan sonra koca bir pizza ve bir düzine *donut* yemiştim. Yemek beni rahatlatıyordu.

Yutkunduktan sonra, "O zaman senin için yaptığım kahvelere ne diyeceksin?" diye sordum.

Liam benimle aynı kanepeye oturup vücudunu benimkine doğru çevirerek kolunu arkaya yasladı ve elini başımdan birkaç santim uzağa koydu. "Hepsini içtim."

*Donut*ı ağzıma götürmek üzereyken duraksayıp, "Beni kırmak istemediğin için mi?" diye sordum.

"Hayır. Çünkü hoşuma gitti."

Bana karşı hiç huysuz davranmıyor.

Bana dokunmaktan çekinmiyor.

Yaptığım kahveyi içiyor.

Beni evine getirdi ve benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptı.

Yavaş yavaş farkına varmaya başlamıştım.

Sanırım Liam benden hoşlanıyor.

Gözleri elimdeki *donut*a kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü ve ben de, "Bir ısırık alır mısın? Söz veriyorum çok beğeneceksin," dedim.

Bir kahkaha attıktan sonra elini kaldırıp bileğimden tutarak *donut*ı ağzına götürdü. Az önce ısırdığım yerden ısırdıktan sonra beni bıraktı.

Yanaklarım kızarırken midem yerinden oynadı. Başparmağını dudaklarına götürerek, "Biraz fazla tatlı," dedi.

Hı-hı.

Ayağa kalkıp, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Lütfen." Dişlerimi *donut*a geçirip gözlerimle Liam'ı mutfağa kadar takip ettim. İkimize kahve hazırlamasını izledim ve fincanları oturma odasına getirdiğinde ikinci *donut*ımı yiyordum.

"Tanrım, görünüşe bakılırsa bu seni şeker hastası edecek," derken biraz solgun görünüyordu Liam.

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "*Donut* yüzünden öleceksem bununla yaşayabilirim." Bardağı ondan alıp ısırdığım lokmayı kahveyle yuttuktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bana teşekkür etmeyi bırak." Ayağa kalkmadan önceki yerine oturdu, sonra gözlerini bana dikti, irisleri bir yaz günündeki okyanuslar kadar maviydi.

Rahatsız etmek ya da omzunda daha fazla ağlamak istemediğimden, "Kahveden sonra beni eve bırakabilir misin?" dedim.

Liam bir süre bana baktıktan sonra, "Bir şartla," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ne şartı?"

"Ben de orada seninle kalacağım." Yeniden kaşlarımı çatmaya başlayınca başımı işaret etti.

"Beyin sarsıntısı. Doktor seni birkaç gün yalnız bırakmamamı söyledi. Hafta sonu benimle kalacaksın."

Vay canına...

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Senin şirketinde çalıştığım için mi yoksa önemsediğin için mi?

"Burada kalabiliriz. Sakıncası yoksa," diye geveledikten sonra çikolata kaplı *donut*tan kocaman bir ısırık aldım.

Liam, "Will yarın çantanı getirecek," dedi.

Kahveden bir yudum daha alarak ağzımdaki lokmayı yuttum. "Teşek—" Liam'ın sert bir bakışıyla kelimeler dudaklarımda solup gitti. Onun yerine sadece başımı salladım.

Pencereden dışarı, gecenin içine doğru uzanan ışık denizine baktım. Hiç beklenmedik bir anda, sarsıcı bir utanç ve travma hissine kapılmıştım. Elimin tersini ağzıma bastırarak nefes alabilmek için gözlerimi kapattım.

Tecavüze uğramadım.

Çürükler iyileşecek.

Annem güvende.

Ben de güvendeyim.

Her şey bitti.

Liam elimden *donut* ve kahveyi alana kadar içimden bu sözleri tekrarladım. Kutuyu fincanla birlikte sehpaya koydu, sonra yaklaşıp kollarını bana doladı.

"Bunu atlatmana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Yanağımı dikkatlice göğsüne yaslayarak, "Zaten çok şey yapıyorsun," dedim. Gözlerimi kapatıp beni ne kadar güvende hissettirdiğine odaklandım ve onun bir mafya lideri olmasının umurumda olmadığını fark ettim.

Kötü bir adam olsa da umurumda değildi.

Sadece onun yanında güvende olduğumu umursuyorum.

Liam rahat bir şekilde koltuğa yaslanıp beni de ona yaslanabileceğim şekilde oturttu ama kollarını üzerimden çekmedi. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Bana kendinden bahset," dedim düşünmeden.

"Ben de senin gibi doğma büyüme Şikagoluyum. Will en iyi dostumdur. Otuz dokuz yaşındayım ve *donut* sevmiyorum."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve ona şaşkın bir bakış atmak için geri çekildim. "Kırkına merdiven dayamış gibi görünmüyorsun."

Yüzüne bir gülümseme yayılınca daha da genç göründü. "Bu bir iltifat mı?"

"Evet." Omzumu kanepenin arkasına yaslayarak, "Charlie Hunnam'a benziyorsun," dedim.

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Kesinlikle iyi."

Kıkırdadığında, boğuk sesi kulaklarıma müzik gibi gelmişti. Gözlerimiz bir anlığına kilitlendikten sonra gözlerimi onun göğsüne indirip oradaki kan lekelerine baktım.

Liam da aşağı şöyle bir bakıp ayağa kalktı. "Duş alıp kıyafetlerimi değiştireceğim. Televizyonu açmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Manzarayı seyredeceğim." Kaşlarını kaldırıp bana bakınca hemen pencereleri gösterip, "Şehrin manzarasını," diye ekledim.

"Fikrini değiştirirsen kumanda televizyonun yanında."

Uzaklaşmasını izledim ve merdivenlerden yukarı doğru çıkıp gözden kaybolduğunda, gözlerimi ellerime indirdim, zihnim anında bugün olanların bombardımanına uğramıştı.

Sen iyisin.

Morluklar iyileşecek.

Güvendesin.

Şşş... Her şey yolunda.

Ayağa kalkıp pencerelere doğru yürüdüm. Ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce midem bulandı, bu sayede bir anlığına odaklanabileceğim başka bir şey bulmuş oldum. Kollarımı belime doladım ve yan tarafımın Finn'in attığı tekme yüzünden acıdığını hissettim. Ayrıca başımın ağrıdığını da hissedebiliyordum.

Son birkaç haftayı zihnimde canlandırdım. Korku, endişe, utanç. Cehennem gibiydi ama bugün...

Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaparak derin bir nefes aldım.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Bunu tahmin etmem gerektiğini biliyordum ve bir bakıma etmiştim de ama yine de... Finn beni incitmişti. Bana tecavüz edebilirdi. Ya da daha kötüsü. Beni öldürebilirdi.

Çenemi aşağıya doğru indirirken alt dudağım titriyordu.

Eğer Liam olmasaydı.

En fazla on dakika yalnız kalmıştım ama Liam'ın siyah bir tişört ve gri bir eşofmanla geri dönmesi bana sonsuzluk gibi gelmişti.

Kıyafetlerimiz uyuşuyor.

Onu daha önce sadece takım elbiseyle görmüştüm ve itiraf etmeliydim ki eşofman altı üç parçalı bir takım elbiseden çok daha iyiydi.

"Ne zaman uyumak istersen söyle," dedi yanıma gelirken. Sonra birden, "Yüksekten hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

"O zaman neden çatı katında yaşıyorsun?"

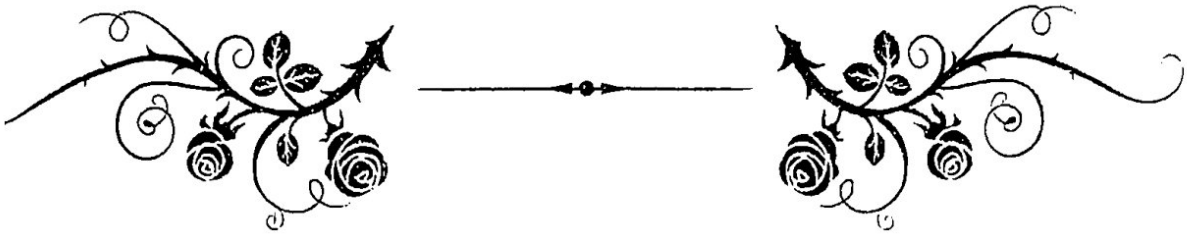
Liam omuz silkerken dudakları kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel soru."

Arkamı dönüp oturma odasına şöyle bir baktım. "Misafir odan var mı, yoksa kanepeye mi geçeyim?"

"Misafir odam var," dedikten sonra başını eğerek, "Ama beyin sarsıntını takip etmem gerekiyor, bu da seni birkaç saatte bir uyandıracağım anlamına geliyor," dedi. Kanepeyi işaret ederek, "İkimiz de bir kanepede yatsak nasıl olur? Senin için sorun olur mu?"

Liam'a bakınca ne kadar düşünceli olduğunu fark ettim. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. "Benim için sorun yok."

Bölüm 21

Liam

Şaşırtıcı bir şekilde Kiara kanepeye kıvrıldıktan kısa bir süre sonra uykuya daldı. Dr. O'Sullivan'ın verdiği iğneden olmalıydı.

Ayağa kalkıp ona yaklaştım ve başımı yana eğerek ona baktım.

Şişlik ve morluklara rağmen o hâlâ gördüğüm en güzel kadındı. Onu bir kez kollarımın arasına aldığım için artık ona karşı sürekli bir dokunma isteği duyuyordum.

Hiçbir dokunuş beni onunki kadar etkilememişti.

Çömelerek elimi kaldırdım ve başıboş bir bukleyi nazikçe kulağının arkasına ittim. Kumral saçları yüzünün etrafında bir hale oluşturuyor, soluk teni çenesindeki ve yanağındaki morluklarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Her zaman bende bir sorun olduğunu, normal olmadığımı, sevgiyi hissedemediğimi düşünürdüm.

Öne doğru eğilip dudaklarımı alnına bastırarak öylece durdum ve onu ciğerlerime çektim. Beni nasıl hissettirdiğine

hayret ediyordum. Tiksinmiyordum. Uzaklaşma dürtüsü hissetmiyordum.

Bunun yerine daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Bana verebileceği her şeye.

Geri çekilmek için harcadığım çabadan dolayı çenemi sıktım, sonra dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Kiara karşıma çıkana kadar, benim için önemli olan tek şey Şikago'ydu. Bu şehir benimdi. Hep öyleydi, hep öyle kalacaktı. Kiara Murphy de öyle. Sadece henüz bunu bilmiyordu. İyileşmesi ve bana alışması için ona zaman tanıyacaktım ama ondan sonra benim olacaktı.

Gözlerimi onun seksi yüz hatlarında gezdirerek her santimini zihnime kazıdım.

Çok güzel.

Ofiste bana nasıl sarıldığını hatırlayınca göğsümde bir sıcaklık ve sahiplenme duygusu kabardı.

İstediğin kadar sarıl, bebeğim. Beni bırakmanı istemiyorum.

Telefonum çalmaya başlayınca hızla ayağa kalkıp merdivenlerin arkasındaki çalışma odasına doğru yürüdüm.

"Ben Liam," diye cevap verdim.

"Ben Viktor," dedi Rus mafyasının lideri. "Luca bana neler olduğunu anlattı. Sen iyi misin?"

"Evet."

"Kız iyi mi?"

"Kanepemde uyuyor. Bir şey bulabildin mi?" diye sordum kapıyı arkamdan usulca kapatırken.

Rus eğleniyormuş gibi kıkırdadı. "Çok komik."

"Ne oldu?"

"Sicilyalıların arkasında kimin olduğunu asla tahmin edemezsin."

Nefret damarlarıma akarken çenemde bir kas seğirmeye başladı. "Finn."

"Bunu bekliyor muydun?"

"Bana attığı kazıklar düşünüldüğünde hiç şaşırmadım. Herif mafyayı ele geçirebilmek için hep yolundan çekilmemi istedi."

Onu daha önce öldürmeliydim.

"Nerede saklandığını bulabilir misin?" diye sordum.

"Muhtemelen. Bana biraz zaman ver."

Viktor, Teşkilat'taki en genç isim olabilirdi ama adam tam bir tazı gibiydi. Eğer sizi arıyorsa, bu kahrolası gezegende saklanabileceğiniz hiçbir yer yok demekti.

"Teşekkürler."

"Gelecek haftaki toplantıyı unutma."

Lanet olsun. Neredeyse unutuyordum. "Tamam, görüşürüz."

Aramayı sonlandırırken parmaklarımı telefonu ezecekmiş gibi sıktım.

Kaçabilirsin Finn. Saklanabilirsin ama ne olursa olsun seni bulacağım.

Kiara aniden, "Liam!" diye bağırdığında sesi panik ve korkuyla boğuklaşmıştı.

Daha beynim ne olduğunu idrak edemeden vücudum tepki verdi ve kapıdan dışarı çıktım. Gözlerim tehlikeyi aradı ama sadece Kiara'yı kanepede uyurken buldum.

Aklımı mı kaçırıyorum ben?

Birden vücudu sarsıldı. Neredeyse yaralı bir hayvan gibi korkunç bir ses çıkardı, sonra "Liam!" diye inledi.

Kâbus görüyor.

Yanına çömelip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kiara, uyan." Başparmağımla hafifçe morarmış yanağını okşadım. "Uyan, bebeğim."

Gözlerini birden açtı ve bana odaklanması birkaç saniye sürdü. Dudakları aralandı ve umutsuzca nefes almaya başladı, sonra ileri atılarak kollarını sıkıca boynuma doladı.

Nefeslerinin tenime çarptığını ve nasıl titrediğini hissettiğimde tüm varlığım, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duygularla dolup taştı.

Aşk mı bu?

Hayır, bu basit bir duygudan daha fazlası. Bu bir saplantı.

Onu kaldırıp yanına uzandığımda bedenim onunkini kanepeye sabitledi. Kollarımı ona dolayıp hafifçe üzerine doğru eğilerek içindeki titremenin azalmasını sağladım.

Kollarını boynumdan çekip belime doladı. Ellerini sıktığını ve parmaklarının tişörtümün kumaşını kavradığını hissettim.

"Miden bulanıyor mu?" diye fısıldadım, hazır o uyanıkken beyin sarsıntısını kontrol etmeye karar vererek.

"Hayır," dediğinde, bu kelime kulağa cılız ve yenik geldi.

Hiç düşünmeden başımı çevirip yanağımı onunkine bastırdım. "Baş ağrısı var mı?"

Başını onaylar gibi sallarken teni benimkine temas etti. "Ama kötü değil."

Elim başının arkasına doğru gitti ve yumuşak bir şekilde kafa derisine masaj yapmaya başladım. Saçları ipek gibiydi.

Hâlâ bana sarılmış bir hâlde, "Battaniyeyi kaldırabilir miyiz? Sıcak olmaya başladı," dedi.

"Kalkabilirim," dedim ama battaniyeyi çoktan aramızdan çekip kanepenin arkasına atmıştım bile.

Kiara bana daha sıkı sarılıp başını iki yana sallarken nefesleri çenemi okşuyordu. "Hayır. Lütfen kal."

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra rahatladım. "Uyu. Ben senin yanında olacağım."

Sessizce uzandık ama sanki onu hiç bırakmamam için haykırıyordu. Her birkaç dakikada bir titremeye başlıyor ve ben burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi fısıldadığımda tekrar sakinleşiyordu.

Bana ihtiyacı var.

Kendi duygularım ise Finn'i öldürene kadar bir an bile huzur bulamayacağımı bildiğim için öfke ile Kiara tarafından tamamen ele geçirilmiş olmak arasında gidip geliyordu. Vücudu benimkine öyle bir uyum sağlıyordu ki sanki benim eksik olan bir parçam gibiydi. O benim hissedemediğim duygularımdı. Hayatım boyunca özlediğim o dokunuştu.

Sabahın erken saatlerinde, bu kadın için cenneti ve cehennemi kaldıracağımı fark etmiştim. Birkaç saat içinde ondan etkilenmekten tamamen ona bağlı olmaya geçmiştim. Kiara kollarımda uyurken onun bana sahip olduğu gerçeğiyle barışmıştım.

Ona zaman ver, Liam. Cehennemi yaşadı. Yapmak isteyeceğin son şey onu korkutmak olur.

Sabırlı ol.

Bölüm 22

Kiara

Liam'ın, "Şu sırıtışı suratından sil," diye homurdanmasıyla uyandım.

"Rahat görünüyorsun," diye fısıldadı Will keyifli bir sesle. "Çantasını getirdim."

Beni uyandırmamak için mırıldanıyor olsalar da Liam'ın sesi benimle her konuştuğunda kullandığı nazik tondan yoksundu.

"Depoda işler nasıl?"

"Kontrol altında. Collin işe geri döndü. Jimmy'yi de kontrol ettim. Bağlantısı, Şikago'ya dönen Sicilyalıların arkasında kimin olduğunu bulmuş."

"Finn olduğunu zaten biliyorum." Ses tonu acımasız ve öfkeliydi. "Viktor o pisliği takip ediyor."

"O aptalın peşimize düşecek kadar gözü kara olacağını hiç düşünmemiştim."

"Anahtar kelime aptal." Liam'ın parmakları saçlarımı okşadı. Bunu farkında olmadan yapıyormuş gibi geldiği için o fark

etmeden uyuyormuş gibi yapamayacağımı bildiğimden yanında kıpırdandım. Eli rahatlatıcı bir okşayışla sırtımdan aşağı inince sonsuza kadar burada yatabilmeyi diledim.

"Hey," diye mırıldandığında, sesi yine yumuşamıştı. "Uyanık mısın?"

Başımla onayladım, ama onun yanından kalkmak yerine daha da yaklaştım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Will.

"Şu anda yok."

Will'in uzaklaşmasını dinledim. Yalnız kaldığımızda Liam kalkmaya yeltenmedi. Eliyle sırtımı okşamaya devam etti.

Ancak o zaman dünkü tüm anılar birden zihnimde canlandı. Hafiflemiş olan baş ağrım bir anda arttı ama sonra yeniden katlanılabilir bir seviyeye geldi.

Liam'ın doğal, tamamen erkeksi olan kokusunu içime çektim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl mı hissediyorum?

Güvende. Başımdaki ağrı ve yanağımdaki sızının dışında iyiydim.

Düşüncelerim yavaş yavaş dün yaşananlara kaydı. Finn'i ve bana yaptıklarını her düşündüğümde yoğun bir tiksintiyle doluyordum.

Çok şey yaşanmıştı.

Liam'a iyice sokulduğumda kollarıyla beni sıkıca sardı. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunu hissettim, bana yaşattığı güven duygusu etrafımda bir koza oluşturuyordu.

Artık annemin hayatı için korkmama gerek yoktu. Finn'in bana ne yapacağından korkmama gerek yoktu.

Güvendeyim.

"Daha iyi," diye fısıldadım sonunda. Sonsuza kadar onun üstünde yatamayacağımı bildiğimden yavaşça doğruldum.

Ona dirsek ya da diz atmamaya dikkat ederek kanepenin kenarına kayarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Tanrım, enkaz gibi görünüyor olmalıyım. Tam olarak öyle hissediyorum.

Ayağa kalktığında gözlerim Liam'a kaydı, sonra da hoşnutsuz bir surat ifadesi takındım çünkü dağınık saçlarıyla çok seksi görünüyordu.

Bu haksızlık.

Bana bir bakış attı, sonra gözleri muhtemelen içine bir şey yuva yapmış gibi görünen saçlarıma kaydı. Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Saçlarını hâlâ açık seviyorum."

Anında göğsüme bir duygu seli hücum etti, kalbim hepsini içinde tutmak için âdeta genişledi.

"Hadi gel." Elimi tutarak beni merdivenlere ve doğruca banyoya doğru çekti. Dolaptan bir fırça çıkarırken onu izledim ve sonra bana arkamı dönmemi işaret etti.

Saçlarımı taramaya başladığında boğazım düğümlendi.

Hayatımı haftalarca cehenneme çeviren aşağılık bir adamla karşı karşıya geldikten sonra şimdi yanımda üzerime titreyen beyaz atlı bir şövalye vardı. Bu çok büyük bir değişimdi.

Liam nasıl hâlâ bekârdı? Dışarıdaki kadınlar kör müydü?

Ben lanet olası ağzımı kapatamadan, "Neden bu zamana kadar evlenmedin?" sorusu dudaklarımdan dökülüverdi.

"Gerçekten bunu mu merak ettin?" Parmaklarını saç tellerimin arasından geçirdi. "Hiç istemedim. Sadece aklımdan geçmedi."

Yeterince makul bir cevaptı.

Dolaptan yeni bir diş fırçası alıp bana uzattı. Banyodan çıkışını izledim, sonra da ağzımdaki o kötü tattan hızla kurtuldum. İşim bittiğinde aynadaki yansımama baktım.

Vay anasını.

Bok gibi görünüyorum.

Çenemin ve yanağımın sol tarafı mor ve kırmızı çürüklerle kaplıydı. O kadar şişmişti ki yirmilik dişlerimi çektirdiğim zamandan bile daha kötü görünüyordu.

Liam aniden, "Birkaç gün içinde daha iyi görünecek," dedi. Gözlerim birden ona kaydı, kargo pantolon ve siyah bir tişört giymiş olduğunu görünce kaşlarımı kaldırdım.

Daha yeni giyinmişti. Banyodan çıkıp onu çırılçıplak bulabilirdim.

Hayır, düşüncelerinin oraya gitmesine izin verme. Adam senin patronun.

Tıraş olmaya hazırlandığında banyodan aceleyle çıkarak ona biraz yer açtım.

Yatak odasına şöyle bir göz atarak dün gece tam olarak farkına varamadığım dekorasyona iyice baktım. Oda inanılmaz derecede düzenliydi, her şey yerli yerindeydi. Merakla, Pinterest'ten fırlamış gibi görünen kıyafet odasına baktım.

Giyinme odası, yatak odasından siyah renkli bir camla ayrılmıştı ama tüm takım elbiselerinin mükemmel bir şekilde asılı olduğunu görebiliyordum.

Liam'ın kim olduğunu az çok anlamıştım. Kontrolün kendisinde olması gereken ve hayatındaki dalgalanmalardan nefret eden biriydi.

Ben bir dalgalanmayım.

Hatta o da değil. Lanet olası bir tsunamiyim.

Yine de bir kez bile bana hoş karşılanmadığımı ya da onu rahatsız ettiğimi hissettirmemişti. O... Muhteşem davranmıştı.

Bir hareket duyunca başımı yavaşça sola çevirdim ve gözlerim Liam'ınkilerle buluştu. Rüyalarımdan çıkıp hayatıma girmiş gibi görünen bu çekici adama dikkatle baktım.

"Bunları beyin sarsıntısından söylüyor olabilirim ama..." Bir nefes aldım, "İnanılmazsın." Yüzümü ona dönerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Seninle tanıştığım için kendimi şanslı hissediyorum."

Babamın beni sakladığı adamdı bu.

Birden bir gerçeğin farkına varmıştım. Liam hâlâ gerçekte kim olduğumu, babamın kim olduğunu bilmiyordu.

Onun kim olduğunu gayet iyi bildiğimi öğrendiğinde tepkisi ne olacak?

Kendinden emin adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini kaldırıp parmaklarıyla yüzümün morarmış tarafını usulca okşadı. Eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu ve söylediklerime cevap vermeden, "Hadi senin evine gidelim de çantanı hazırla," diye mırıldandı.

Dün gece burada kalmış olmam neyse ama hafta sonu burada kalmam onun düzenini tamamen bozacaktı.

"Bugün çok daha iyiyim," dedim bana yakın durduğunun fazlasıyla bilincinde bir şekilde. Tıraş losyonu etrafımı sarıyor, midemi gergin bir enerjiyle dolduruyordu ve bu da geçen haftalarda yaşadığım acılardan sonra beni rahatlatıyordu. Sanki içime asit ve kor kömürlerin yerine kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop yerleşmiş gibi hissediyordum.

Liam parmağını çenemin altına koyduğunda dokunuşuyla tenimin ürperdiğini hissettim. Ona bakmam için beni dürterek,

"Bu beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğin gerçeğini değiştirmez," dedi.

"Rahatsız etmek istemem," diye fısıldadım. Etrafımızdaki hava nefes kesici ve büyüleyici bir şeyle gerildi. Gözlerini dudaklarıma indirdi.

"Etmiyorsun."

Beni öpmek üzereymiş gibi görünüyordu ama elimi tuttuğunda daldığım düşünceden çıkarak kendime geldim.

Beni yatak odasından dışarı çekti ve çantamı almak için oturma odasında durdu.

Asansöre bindiğimizde elimi bırakmadığı gibi çantamı da vermedi.

Ona bakmak için can atsam da kapılar açılana kadar gözlerimi kapılardan ayırmadım. Cipe doğru değil de bir *Bugatti*'ye doğru yürümeye başladık.

Liam yolcu kapısını açıp çantayı bana uzatmadan önce otopark katına bir göz attı. Çantayı alıp araca bindim ve çantayı ayaklarımın yanına koyduktan sonra emniyet kemerimi taktım.

Liam direksiyonun başına geçtiğinde Finn'le aralarındaki tezatlık bir kez daha gözüme çarptı.

Finn'le etkinliğe giderken huzursuz olmuştum ve ondan sonraki her şey tam bir cehennemdi.

Liam'ın yanında otururken ise korkacak bir şey olmadığını biliyordum.

Onu ilk gördüğüm andan beri mi böyle geliyordu yoksa şu an mı böyle hissediyordum, bilemiyordum. Kalbim sıkıştı, sonra ezici bir duyguyla dolup taştı. Odada hissettiğim enerji geri gelerek onun gergin hissetmeme neden olurken her hareketinden büyülendiğimi de fark ettim.

Daha önce de birilerine tutulmuştum. Hatta bir kez âşık bile olmuştum.

Ama bu? Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar güçlü duygular beslememiştim.

Belki de beni kurtardığı içindir. Annemi ve beni koruyor. Ve bana karşı çok nazik.

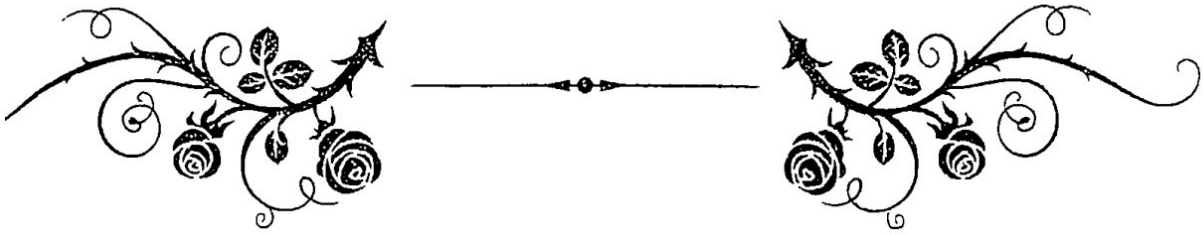
Liam bir düğmeye basarak spor arabayı kükretircesine çalıştırdıktan sonra bana baktı. "İyi misin?"

"Evet." Dün kaybettiğim gücüm yavaş yavaş geri geliyordu.

Gözlerini karşıya çevirip bizi otoparktan çıkarmadan önce dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Adresim—"

"Hatırlıyorum. Dün gece söylemiştin," diye yanıtlarken bir yandan da bizi ustaca bir şekilde şehrin trafiğinde çıkardı.

Bölüm 23

Liam

Kiara'nın binasının dışına park ettiğimde içeride göreceklerimizin hoşuma gitmeyeceğini şimdiden biliyordum.

Yıkık dökük bir yerdi ve yalnız yaşayan bir kadın için kesinlikle güvenli değildi.

Arabadan inip ön tarafa doğru yürüdüm. Kiara kapıyı açtı ve onun çıkmasını bekledikten sonra kapıyı kapatıp elimi sırtının alt kısmına koydum. Yolu göstermek için iki kat merdiveni önden çıkmasına izin verdim. Anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı ve kapının kilidini açtığında iterek açıp içeri girdim. "Burada bekle."

"Tamam."

Daireyi aramam bir dakikadan az sürdü. Tabii buna daire denebilirse.

Mobilyalar savaştan çıkmış gibi duruyordu, duvarların boyası yer yer dökülmüştü ve tavanda su lekeleri vardı.

Tanrım.

Bu çöplüğü evi olarak gördüğünü öğrendikten sonra bir daha huzurlu olmamın imkânı yoktu. Ses tonumu ayarlayamadan, "Bir haftalığına gidiyormuşsun gibi toparlan," dedim emreder gibi.

"Neden?"

Çünkü buraya dönmene asla izin vermeyeceğim.

"Daha fazla kıyafete ihtiyacın olursa diye."

"Doğru, pişman olmaktansa tedbirli olmayı tercih ederim," diye gergin bir şekilde gülüp tek kişilik yatağın alanın çoğunu kapladığı yatak odasına daldı.

Benim lanet olası kanepem o yataktan daha büyük.

Etrafa bir göz attıktan sonra, "Ayrıca, değerli eşyalarını da yanına al," dedim.

"Burada güvende olurlar."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım sanki tenimde bir şey geziniyormuş gibi hissederek.

Kiara elinde, spor salonunda kullanılan türden bir çantayla geldi ve ben de hemen çantayı ondan almak için harekete geçtim. "Her şeyi aldın mı?"

"Ah, bekle." Mutfağa gidip dolabı açarak içinden bir kupa aldı. Üzerinde bir şeyler yazılı pembe bir kupaydı.

Daddy's lass.

"Bu benim favorim," diye açıkladı onu çantaya koymaya gelirken.

Lass.

Bu kelime İrlandalıların kız çocukları için kullandığı yerel bir kelimeydi.

"İrlandalı mısın?"

Kiara'nın gözleri benimkilere kaydı, sonra yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Ah... Babam İrlandalı." Kıkırdadı. "Ben melezim."

İlginç.

"Ebeveynlerden bahsetmişken. Annemi kontrol etmem gerek."

"Eve dönerken ona uğrayabiliriz."

Bir gece geçirdik ve ben şimdiden evi onunla özdeşleştiriyorum. Tanrım.

Ön kapıya doğru yürüyüp Kiara'nın koridora çıkmasını bekledikten sonra kapıyı arkamızdan kilitledim. Anahtarları cebime koyduktan sonra elimi tekrar Kiara'nın beline koydum, böylece yolumuza aniden bir tehlike çıkarsa onu çekip kurtarabilirdim.

Çantasını bagaja yerleştirip arabaya bindiğimizde apartmana bakarak Kiara'nın şimdiye kadar nasıl hayatta kaldığını merak ettim.

Ona ne kadar maaş ödediğime bakmam gerekiyordu, eğer benimle ilgilenmiyorsa en azından güvende olacağı daha iyi bir yer bulabilirdi.

Bu düşünce ağzımda ekşi bir tat bırakırken göğsümde bir sahiplenme hissi uyandı.

Şimdi bazı erkeklerin neden bir kadını kaçırdığını anlıyorum.

Annesinin evine gitmek uzun sürmedi ve burası daha da kötüydü.

Ian ve Rowan ciplerinin yanında duruyorlardı. "Hey, patron. Her şey yolunda," dedi Rowan.

"Caleb ve Hudson arkada mı?"

"Evet."

Kiara'yı binaya kadar geçirdim ve bana gergin bakışlar atmaya başlayınca, "Sadece kapıya tek parça hâlinde ulaştığından emin olmak istiyorum, sonra seni anneni ziyaret etmen için yalnız bırakacağım," dedim.

"Sizi tanıştırmak istemediğimden değil. Ben..."

"Açıklamana gerek yok." Durup kapıya doğru yürümesini izlemek epey çaba gerektirdi. Kapıyı çaldı ve üzerindeki bol tişörtle oynayarak bana baktı.

Kapı açılınca, "Yüce İsa, Kiara! Ne oldu?" diye bir ses duydum.

Daireden içeri adımını atıp kapı arkasından kapandığında adamlarımla konuşmak için aşağı indim.

Binadan çıkarken sokağın aşağısına ve yukarısına baktım.

Burası cinayet işlenebilecek bir yer.

"Kadını yakın zamanda taşıyacak mıyız?" diye sordu Rowan. "Burada pek çok şey ters gidebilir."

"Kaleyi üç gün koruyabilir misin?" İmkânsızı istiyordum resmen.

Rowan etrafımıza bakarken gözlerini kıstı. "Evet."

Gözlerimi adamıma kilitleyerek başımı onay verir gibi salladım. "Will'e onun için bir yer ayarlamasını söyleyeceğim." Rowan başıyla onayladı.

Telefonumu çıkarıp Will'i aradım.

"Hâlâ kanepede mi yatıyorsun?" diye alay etti.

"Başlama yine." Binaya bir göz attım. "Kiara'nın annesi için daha güvenli bir yer ayarlamalıyız."

"Ben hallederim."

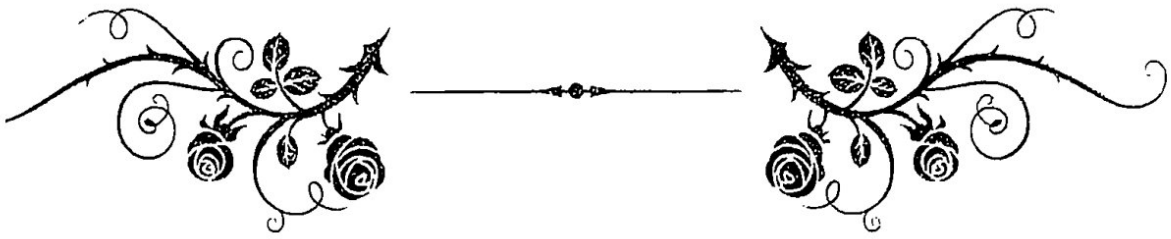
Kiara'ya daha yakın olmam gerektiği için girişe doğru yürürken, "Kiara'yı korumak için dört kişilik bir ekibe ihtiyacım var. Kesinlikle Declan ve Waylon olmalı," dedim.

"Tamamdır. Ezra ve Ryan'ı kulüpten çekeceğim."

"Güzel." Ben yanında olmadığımda Finn onları geçemezdi. "Pazartesi sabahı onları çatı katına gönder." Holde durup, "Yardımların için teşekkürler," dedim.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonu cebime sokup bir aşağı bir yukarı gezinme isteğimi bastırdım. Gözlerim ön kapıya kilitlendi, içeride işlerin nasıl gittiğini merak ediyordum.

Bölüm 24

Kiara

Annem dehşet dolu gözlerle bana bakarken bir eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

Finn'le olan her şeyi ve Liam'ın benim için yaptıklarını anlatmıştım.

"Bana daha önce söylemeliydin, tatlım." Bir duygu dalgasıyla mücadele ederken yüzündeki ifade belirsizleşti ve sonra gelip bana sarıldı. "Tanrım, bu babana bir kalp krizi daha geçirtecek."

Ondan uzaklaşarak, "İşte bu yüzden ona söylemeyeceğiz," dedim.

"Ama..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, anne. Gücünü toplayana kadar ona hiçbir şey söylemeyeceğiz. Sadece birkaç ay bekleyelim. Tamam mı?"

Babamın olanları duyması isteyeceğim son şeydi. Bu ölümcül bir darbe olurdu.

"Tamam." Gözleri yüzümde gezindi. "Birinin seni bu şekilde incittiğine inanamıyorum."

"Göründüğü kadar kötü hissetmiyorum," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Gözlerindeki endişeli ifade kaybolmadı. "Sana Liam mı yardım etti?"

"Evet. Yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı." Annemden hiç sır saklamamıştım, şimdi de saklamak istemiyordum. "Finn bulunana ve bizim için tehlike olmaktan çıkana kadar senin için güvenlik önlemleri aldı."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

Gergin bir şekilde gülümsediğinde başımı eğip, "Babamın İrlanda mafyasında yer aldığını biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Sen biliyor musun?"

"Geçen hafta öğrendim."

"Yani Liam'ın kim olduğunu biliyorsun?"

Başımı evet der gibi salladım.

"Dikkatli olmalısın, Kiara. Mafya bizim gibilere göre bir ortam değil."

"Liam bana zarar vermez," dedim kendimden son derece emin bir tavırla.

"Ama içinde yaşadığı dünya verir."

Buna inanmayı reddetsem de, "Birlikte değiliz. Sakin ol anne. O sadece bize yardım ediyor çünkü bu karmaşadan üvey kardeşi sorumlu," diye cevap verdim.

Sözlerim annemi rahatlatmış gibi görünüyordu, elini kaldırıp yanağıma dokundu. Gözlerini indirip kaşlarını çatarak üzerimdeki giysilere baktı.

"Liam'ın," diye açıkladım. "Üzerimi değiştirecek vaktim olmadı."

Kaşını uyarırcasına kaldırınca, "Dikkatli olacağım," dedim. Liam'ı daha fazla bekletmek istemediğim için kapıyı işaret ederek, "Liam burada. Kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilir misin? Babamdan haberi yok," dedim.

"Elbette." Başıyla onayladı. "Evet, babanın kim olduğunu öğrenmesine izin verme. Bu bir felaket olur."

"Teşekkürler anne." Kapıya doğru yürürken durdum ve, "Lütfen dikkatli ol. Korumaları seninle tanıştırmasını isteyeceğim. Onlar olmadan hiçbir yere gitme," dedim.

Çabucak başıyla onayladı. "Dikkatli olacağım."

Kapıyı açıp koridora şöyle bir baktım. Tam düşündüğüm gibi, Liam kollarını göğsünde kavuşturmuş koridorun ortasında duruyordu. Gelmesi için elimle işaret ettim. "Annem seninle tanışmak istiyor."

Kapıdan içeri girdiğinde, gözleri küçük alanı taradı, tıpkı benim dairemde olduğu gibi hoşnutsuz görünüyordu.

Onu suçlayamam. İşte bu yüzden taşınmamız için yeterince para biriktirmem gerekiyor.

"Liam, bu annem Tara Murphy," diye onları tanıştırdım. Annem elini kaldırdığında elini tutup hafifçe sıktım. "Liam kendisine dokunulmasından hoşlanmaz."

Annem gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Keşke daha iyi koşullar altında tanışsaydık," dedi Liam nazik bir ses tonuyla.

"Bence de," diye mırıldandı annem parmaklarıyla benimkileri sararken. "Kızım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Liam yalnızca başını salladı ve sonra bana baktı.

"Anneme her şeyi anlattım. Korumaları biliyor ve onlarla tanışması gerektiğini düşündüm."

"İyi fikir." Telefonunu çıkardı ve birkaç saniye sonra, "Adamları topla ve daireye gel," dedi.

Annem çaktırmadan bana yaklaştı. Liam'a karşı temkinli olduğu açıkça belli oluyordu.

Dakikalar sonra dört adam koridorda toplandı. "Patron?" Liderleri gibi görünen biri öne çıktı.

Liam eliyle onu işaret etti. "Bu Rowan. Bunlar da Ian, Caleb ve Hudson," diyerek onları tanıttı.

"Ben Tara," diye mırıldandı annem, belli ki tüm bu adamlardan dolayı biraz tedirgin olmuştu. Elimi beline dolayarak ona yan tarafından sarıldım.

Annemin yerine, "Annem onlarla güvende olacak, değil mi?" diye sordum.

Liam bir anneme bir bana baktı. "Onu canları pahasına koruyacaklar," annemle göz göze geldi, "Ama tehdit ortadan kalkana kadar sizi güvenli bir eve götürmek istiyorum."

"Ah." Annem bana baktı. "Bilemiyorum."

"Her zaman gelip benimle kalabilirsin," dedim.

Liam başını iki yana salladı. "Sen dairene geri dönmüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse çatı katında birkaç misafir odam var."

Gözlerimi kırpıştırarak Liam'a bakarken zihnim deli gibi çalışıyordu.

"Bunu üç gün sonra konuşabiliriz," diyerek beni cevap vermek zorunda bırakmadı.

"Evet." Anneme döndüm. "Şimdi bu konuda endişelenme. Neler olup bittiğinden haberdar olman için seni sık sık arayacağım."

"Ama onunla kalacaksın, değil mi?" diye sordu annem.

"Kiara benimle güvende," diye araya girdi Liam. "Ve onun için de korumalar ayarladım."

Anneme sarılıp, "İyi olacağım. Lütfen endişelenme," diye fısıldadım.

"Beni her gün ara."

"Arayacağım. Söz veriyorum."

Geri çekildiğimizde annem Liam'a baktı. "Lütfen onu koruyun."

Liam başıyla onayladı. "Koruyacağım."

Kelimeleri iliklerime kadar hissetmiştim, bu da beni rahatlatmıştı çünkü bu adam, Finn'le aramda duvar görevi gören tek kişiydi.

Anneme bir kez daha sarıldım. "Yarın ararım."

Başıyla onayladıktan sonra gözleriyle bizi apartmandan çıkana kadar takip etti. Binadan çıkarken konuşmadık ve ancak Liam Bugatti'yi caddeye doğru sürdüğünde, "Daireme geri dönmeyeceğimi söylerken ne demek istedin?" diye sordum.

Gözleri yolla benim aramda gidip geldikten sonra, "Orası güvenli değil. Başka düzenlemeler yapana kadar benimle kalabilirsin," diye cevap verdi.

Onunla yaşamak. Liam Byrne'le. Patronumla.

Ahh...

"Dediğim gibi, bunu birkaç gün içinde konuşabiliriz."

Doğru ya. Neden bu konuşmanın benim lehime olmayacağı hissine kapılıyorum?

Benim için bir sakıncası var mı?

Konuyu şimdilik kapatarak pencereden dışarı, insanlarla dolu kaldırımlara doğru baktım.

Birden aklıma bir şey geldi ve bakışlarımı tekrar Liam'a çevirdim. "Seni takip eden korumaların yok mu? Onları sadece çatı katında ve şirkette fark ettim."

Kaşlarını çattı. "Sana bir koruma ekibine ihtiyacım olduğu izlenimini mi verdim?"

"Hayır. Sadece düşündüm ki..." *Mafya liderinin korumaları olurdu.* "Bu kadar büyük bir şirketin CEO'su olduğuna göre koruman olmalı."

Tanıştığımızdan beri ilk kez, yüzünde kibirli ve son derece seksi bir tebessüm belirdi. "Kendimi koruyabilirim."

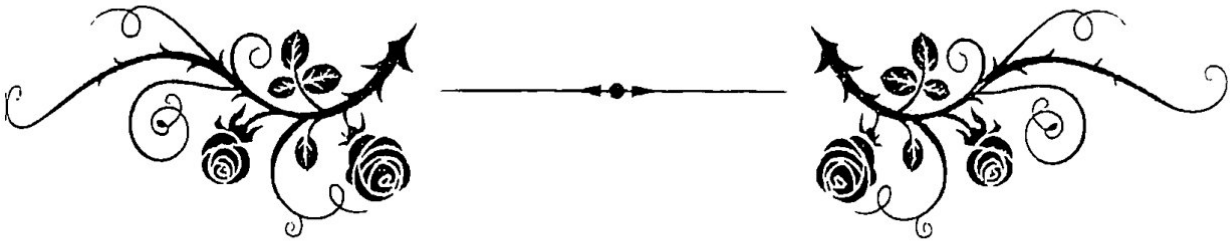
Midem çılgınca çırpınıyordu.

Evet, bu adamdan fena hâlde hoşlanıyorum.

Gözlerim kaslı vücudunda ve ellerinde gezindi, damarlar ön kollarına doğru kıvrılıyor ve kolları kıvrılmış siyah kumaşın altında kayboluyordu.

Liam bana dönünce hemen pencereden dışarı baktım, ona bakarken yakalandığım için yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bölüm 25

Kiara

Liam bana misafir odasını gösterdikten sonra banyo yaptım ve kendi kıyafetlerimi giydim. Her zamanki taytım ve tişörtümle dolaşmak istemediğimden iş için aldığım kıyafetlerden birini giydim.

Bir cumartesi gününde.

Patronumla geçireceğim bir cumartesi günü. Evet, bu çılgınca.

Merdivenlerden indiğimde Liam'ı mutfakta bulduğumda cızırdayan biftek, havayı lezzetli bir aromayla dolduruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Liam bana baktıktan sonra bir kez daha döndü ve bu kez gözlerini bana dikti. Gözleri kısıldı. "Bu üst tanıdık geliyor."

Babamın evinde gördüğü poşetler.

"Ah, bunu daha önce işe giymiştim," diye yalan söyledim dişlerimin arasından.

Başını onaylar gibi salladıktan sonra dikkatini tekrar bifteğe çevirdi.

"Eee..." Yaklaşıp dirseğimi tezgâha koydum ve çenemi elime dayayarak, "yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ama sonra, "Şarabı doldurabilirsin," dedi. Mutfaktaki şarap soğutucusunu işaret etti. "Sen seç."

Şaraplar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kapağı açıp şaraplara göz attıktan sonra bana en yakın şişeyi aldım. "Bir sorum var." Şişeyi mermerin üstüne koydum.

"Dinliyorum."

"Kendi hazırlamadığın hiçbir şeyi tüketmediğini söyledin ama şarap mı içiyorsun?"

Liam bir kahkaha attı. "Alkolün mikropları öldürdüğünü düşünüyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mantıklı." Şişeyi gösterdim. "Daha önce hiç açmadım. Yardım edebilir misin?"

Ellerini bir kâğıt havluya sildi ve çekmeceden bir şarap açacağı alarak mantarı hızlıca çıkardı.

Mutfağa göz gezdirip şarap kadehlerini buldum ve iki tanesini alıp içlerine biraz şarap doldurdum.

Liam yemeği, yani bifteği ve salatayı tabaklara koyup başıyla balkonu işaret etti. "Hadi orada yiyelim."

Bardakları dışarı taşıyıp sehpanın üzerine yerleştirdim. Saksıdaki bitkilerin arasına, oturma odasındakine benzer deri bir oturma grubu yerleştirilmişti ve manzara buradan muhteşemdi.

Oturup Liam'dan bir tabağı aldım. "Teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyor." Biftekten bir parça kesip ağzıma attım ve birkaç saniye çiğnedikten sonra gözlerim kapandı. "Tanrım, bu gerçekten çok güzel."

"Beğenmene sevindim." Yemek yerken şehrin manzarasına daldık ve ancak elimde şarap kadehi varken karnım tok ve mutlu

bir şekilde rahatladığımda, "Tatil için nereye gittin?" diye sorabildim.

Liam az önce yudumladığı şarabı yuttuktan sonra, "Vancouver ve Toronto'da halletmem gereken bazı işlerim vardı, sonra da Finlandiya'daki amcamı ziyaret ettim," diye cevap verdi.

"Ailen burada, Şikago'da mı yaşıyor?"

Başını iki yana salladı. "Annem, ben on bir yaşındayken vefat etti. Babam yeniden evlendi ve o zamandan beri dünyayı dolaşıyor."

"Annen için üzgünüm."

Bir yudum daha almadan önce "O daha iyi bir yerde," diye mırıldandı. Kaşlarını çatarak, "Peki ya baban? Onun için bir koruma ayarlamalıyım."

Ah, kahretsin.

Başımı hızla iki yana salladım. "Ah, hayır, o iş için uzaklarda."

"Güzel."

Sinirlerimi yatıştırmak için şarabın yarısını içtim.

Sohbeti ailelerimizden uzaklaştırmak için, "Hafta sonları genellikle ne yaparsın?" diye sordum.

"Çalışırım."

Bana mafyadan bahsetmesini gerçekten istiyordum. Açıkçası, mafyanın Byrne Holding'le nasıl bir bağlantısı olduğunu merak ediyordum.

"Ama ofis hafta sonları kapalı."

"Bu çalışmayı bıraktığım anlamına gelmiyor."

Kahretsin, bu doğru.

Birdenbire düşüncelerim karanlık bir yola saptı ve dün geceye ait görüntüler beni bir kez daha kuşattı. Karmakarışık duygular içinde nefes almaya çalıştım ve travmayı hafifleteceğini umarak şarabı arka arkaya yudumladım.

"İyi misin?" diye mırıldandı Liam.

Başımı evet der gibi salladım. "Evet. Dalga dalga geliyor." Derin bir nefes alıp endişelenmemesi için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra neredeyse boşalmış olan şarap kadehinin verdiği cesaretle, "Dokunulmaktan hoşlanmıyorsan, bu ilişki yaşamadığın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Evet. Az önce bunu sordum ama Liam'ı tanımak, çaresizce ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı.

"Evet."

Kalbim ağzıma geldi. "Hiç mi?" Kaşım havaya kalktı. "Yani kimseyle yakınlaşmadın."

Kapa çeneni, kadın.

Liam'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben bakir değilim, Kiara." Kadehimdeki son şarabı da bitirdikten sonra, "Ama hiç ilişkim olmadı," dedi.

Omuz silkerek, "Sen mutluysan... Sonuçta önemli olan tek şey bu," diye mırıldandım.

"Peki ya sen?"

Gözlerim büyüdü. "Ben mi?"

"Erkek arkadaş? Evlilik?" Sonra bir kaşını kaldırdı. "Bakire misin?"

"Ah... Hiçbiri." Şişeye uzanıp kadehlerimizi yeniden doldurdum.

Şarap akmaya devam ederken muhtemelen yarın pişman olacağım cesaretimi körüklüyordu. "Peki, öpüşmek senin için nasıl bir şey? Yoksa öpüşmüyor musun?"

Liam beni dikkatle izlerken sırıtışı her saniye daha da ateşli bir hâl alıyordu. " Çok fazla sorun var, değil mi?"

"Doğuştan meraklıyımdır." Bu da zihnimi meşgul etmeye yardımcı oluyordu.

Dişleri alt dudağını sıyırarak dikkatimi dudaklarına çekti. "Ben öpüşmem. Bu fazla kişisel."

Ne kadar yazık.

Derin bir nefes alarak batan güneşe baktım. Dakikalar geçtikten sonra Liam'a dönüp baktığımda onu bana bakarken yakaladım.

"Ne düşünüyorsun," diye mırıldandım, etrafımızda yatıştırıcı bir merhem görevi gören rahat bir atmosfer oluşmuştu.

"Dün geceden sonra nasıl olduğunu merak ediyorum."

Gözlerimi elimdeki bardağa indirip kan kırmızısı sıvıyı hafifçe salladım. "İyiyim." Bakışlarımı tekrar Liam'ınkilere kaldırarak, "Kendimi huzursuz hissediyorum. Bilirsin... Sanki hayatın dengesi biraz bozulmuş gibi," dedim. Başını onaylar gibi sallayınca devam ettim. "Her şey çok daha kötü olabilirdi, bu yüzden beni darmadağın etmesine izin vermek yerine şükrediyorum." *En azından beni bunaltmasına izin vermemeye çalışıyorum.* Omuz silktim. "Evet, sarsıldım ve korkunçtu ama bunu düşünmek istemiyorum." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Ayrıca, iyi bir arkadaşla olmak yardımcı oluyor."

Hem de çok.

Sanırım yalnız olsaydım, bununla farklı şekilde başa çıkabilirdim.

Muhtemelen hâlâ bir köşede titriyor, hüngür hüngür ağlıyor olurdum.

Liam, "Daha fazla soru sor," diyene kadar yine manzaraya bakıp düşüncelere dalmıştım. "Sessiz kalmandan hoşlanmıyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Ah, çok cesursun. Dilimin kemiği yoktur."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldığında, gülümsemesi bir günah kadar sıcaktı. "Sor bakalım."

"Byrne Holding'i sen mi kurdun yoksa miras mı kaldı?"

"Şirketi on sekiz yaşındayken kurdum."

"Peki, hep inşaat işinde mi olmak istiyordun?"

Liam bakışlarını başka yöne çevirip düşündükten sonra, "Doğuştan gelen bir şeydi," diye cevap verdi.

Mafyanın başı olmanın yanı sıra.

"Byrne İrlandalı ismi, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Şikago'daki üçüncü kuşak."

"Neden aksanın olmadığını açıklıyor."

Sormaya uygun sorular arıyordum ama aklıma gelenler onu gücendirebilir ya da mafyayla ilişkisi olduğunu bildiğimi ele verebilirdi.

"En son ilişkin ne zamandı?" diye sordu birden.

"Tanrım, bir düşüneyim." Ayları saydım, sonra bir kaşımı havaya kaldırdım. "Kahretsin, iki yıl oldu." Ona muzip bir şekilde gözlerimi kısarak baktım. "Şu anda bir ilişkim olmadığını varsayman hoşuma gitti."

"Öyle olsaydı burada oturuyor olmazdın."

İyi bir noktaya değindin.

Liam derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, ardından bana gülümsedi. "Şu anda ofiste olduğundan daha farklı bir insansın."

"Ne açıdan?"

"Ofisteyken ürkeksin."

Mutluluk baloncuğum patladı ve şarap bardağına bakarak kaşlarımı çattım. "O malum kişi yüzünden." Şişeye uzanıp kadehlerimizi doldurdum.

Bir yudum aldıktan sonra, "Devon pazartesi günü dönecek, değil mi?" diye sordum.

"Dönmesi gerek." Liam beni şaşırtarak, "Yine de asistanım olmanı özleyeceğim," diye itiraf etti.

"Yine de sana kahve yaparım," diye takıldım.

Hava serinlemeye başlayınca Liam ayağa kalkıp, "Hadi içeri girelim," dedi.

Bulaşıkları mutfağa taşımasına yardım ettim ve şarabı bitirecek havamda olmadığım için bardağı lavaboya koydum. "Bulaşıkları ben yıkarım." Liam kendi bardağını lavaboya koymak için yanımdan uzanırken arkamı dönünce göğsüne çarptım. Sol eliyle kalçamı kavradığı için sendeleyerek geri çekilemedim. Ellerimden birini kolunun üzerine koydum, diğerini de sert göğsüne bastırdım. Tezgâhla Liam arasında sıkışıp kaldığımda, gözlerim onunkilere kaydı.

Tanrım.

Anında ortamda yeniden az önceki elektriklenme hissi cızırdamaya başladı. Bitmeyecek gibi gelen bir an boyunca bakıştık, gerilim öyle bir artmıştı ki tenimde uğuldamaya başladı.

Tam başını eğmeye başladığında telefonu çaldı.

"Lanet olsun," diye homurdanıp telefonu cebinden çıkararak, "Bu önemli olsa iyi olur," dedi. Sanki görünmez bir yumruk yemiş gibi bir adım geriye sendeledi ve ardından, "Yoldayım. Yanından ayrılma," dedi.

"Finn mi?"

Liam başını iki yana sallayıp elimi tutarak beni asansöre doğru çekmeye başladı. "Adamlarımdan biri hastanede."

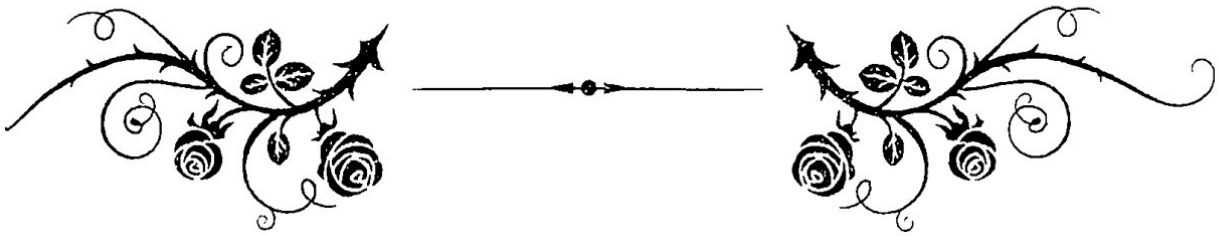
"Olamaz."

Bodruma inerken Liam'ın çok üzgün olduğu belliydi. Ona destek olma sırasının bende olduğunu düşünerek elini tuttum.

Liam'ın kendisi için çalışan insanları gerçekten önemsediği dikkatimden kaçmamıştı. Çalışanlarından biri yaralandı diye hastaneye koşan bir patron hiç duymamıştım.

Çok şefkatli.

Bölüm 26

Liam

Endişeden aklım başımdan gitmiş bir hâlde, Kiara'nın elini sıkıca tutarak hastaneye koştum.

Will koşarak bana doğru gelirken ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. Kalbim sıkıştı ve koridorun ortasında durdum.

"Tanrım. Hayır."

"Her şeyi denediler." Will bir elini saçlarının arasında gezdirirken yaşadığı kaybın etkisiyle gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Onun evindeydim ve sadece konuşuyorduk. Dün gece Finn'le ilgili olan her şeyi ona anlatıyordum ve bir saniye sonra düştü. Her şey çok hızlı oldu. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye götürdüm."

Elimi Kiara'nın elinden çekerek "Siktir," diye bağırdım. Adamlarımdan birini kaybetmek hiç kolay değildi ve duygularıma rağmen nefes almaya çalıştım.

Bir hemşire bize doğru yürüdükten sonra Will'e baktı. "Arayabileceğimiz herhangi bir aile üyesi var mı?"

Bir adım öne çıkarak, "Hayır. Jimmy benim için çalıştı. Her şeyi ben hallederim," dedim.

"Jimmy mi?" Kiara'nın nefesi kesildi, yüzünün rengi korkunç bir şekilde soldu. "Jimmy Flanagan mı?"

Hemşire başıyla onayladıktan sonra Kiara sendeleyerek geri çekildi, ellerini havaya kaldırıp ağzını kapattı. "Hayır." Sadece bir saniyeliğine durdu. Sonra koridorda hızla koşarak odalara bakmaya başladı. "Nerede o?" diye bağırdı gergin bir sesle.

Hemşire Kiara'nın peşinden giderken ben onun sert tepkisi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Babam nerede?" diye bağırdı Kiara.

Kelimeler on kiloluk bir çekiç gibi yüzüme çarptı.

Lanet olsun.

Babası.

Jimmy.

Aman Tanrım.

Hemşire Kiara'ya odayı gösterirken ben de peşlerinden gittim. Tam ben içeri girerken Kiara acı bir çığlık atarak Jimmy'nin göğsüne yığıldı.

"Hayır," diye haykırıyordu. "Hayır." Kendini yukarı doğru itti, yüzü şok ve kederden paramparça olmuş bir hâlde babasına bakıyordu. "Hayır, baba."

Baba mı?

Will yanıma gelip, "Siktir," diye mırıldandı.

Afallamış bir hâlde Will'e baktım. "Jimmy'nin bir kızı olduğunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim ona dün geceden bahsetmezdim."

Jimmy'yi muhtemelen Kiara'nın saldırı haberi öldürmüştü. Tanrım.

Gözlerim tekrar Kiara'ya kaydı, kollarını Jimmy'ye sarmış kontrolsüzce hıçkırıyor, çıkardığı sesler kalbimi parçalıyordu.

Kahretsin, bilseydim...

Neden haberim olmadı ki?

İçeri Jimmy'nin evinde ona bakan hemşire Kristine girdi. "Seni aramaya çalıştım," dedi Kiara'ya kolunu ona sararken.

Kiara'nın babasını bırakması biraz zaman aldı. Yanaklarındaki gözyaşlarını silerken Kristine'e baktı. "N-Ne oldu?"

"Kalbi bir krizi daha kaldıramadı. Çok çabuk oldu. Will'i durduramadan babana saldırıya uğradığını söyledi." Kristine başını iki yana sallarken, Will alçak sesle bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı.

Kiara kısık bir sesle, "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi.

Kiara Jimmy'nin kızı. O bir mafya prensesi.

Kristine odadan çıktığında gözlerim Kiara'nınkilere kilitlendi, sonra bu korkunç koşullar altında yapabileceğim tek şeyi yaptım. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı ona dolayarak onu göğsüme sıkıca bastırdım.

Vücudu sarsılıyordu ve ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. "O gitti, Liam."

"Çok üzgünüm." Saçlarına bir öpücük kondurdum. "Baban tanıdığım en iyi adamlardan biriydi."

Titrek bir nefes verdikten sonra ağlayarak, "Babamı öldürdüm," dedi.

"Tanrım hayır," şakağına bir öpücük kondurdum. "Jimmy'nin kızı olduğunu bilmiyorduk. Will ona tek kelime bile etmezdi. Çok özür dilerim."

Tanrım.

Kendini toparlayana kadar ona sarıldıktan sonra bir anlığına onu bırakıp yatağa doğru yaklaştım. Jimmy'nin hareketsiz yüzüne baktım. Uyuyor gibi görünüyordu. Çarşafı kaldırıp başının üzerine çektim.

Huzur bul, yaşlı adam. Kızına göz kulak olacağım.

Kiara'ya doğru yürüyüp kolumu ona doladım ve odadan çıkmasına yardım ettim.

Will duvara yaslanmıştı ve çok kızgın görünüyordu. Muhtemelen kendini suçluyordu.

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Bilmiyordun." Başını beni onaylar gibi sallasa da yüzündeki korkunç ifade değişmedi.

"Evrak işlerini ve faturayı halledebilir misin?"

Başıyla onayladı. "Evet, sen onunla ilgilen."

Kiara eliyle ağzını kapatırken hıçkırıklar omuzlarını sarsıyordu ve tekrar dönüp odaya baktı.

"Gel," diye mırıldandım ve bana yaslanabilmesi için onu sıkıca tutarak arabaya kadar eşlik ettim. Koltuğuna oturmasına yardım ederek emniyet kemerini hızla taktım. Kapıyı kapattım, sürücü tarafına doğru yürürken herhangi bir tehdit unsuru olup olmadığına baktım.

Dönüş yolu sessizdi ve bu keder dolu sessizliği sadece Kiara'nın gözyaşları bozuyordu.

Çatı katına girer girmez Kiara'yı durdurup, "Sen Jimmy'nin kızı mısın? Neden seni benden sakladı?" diye sordum.

Yavaşça kederli gözlerini kaldırıp bana baktı. "Babam beni mafyanın yakınında istemedi."

Biliyor.

Başımı onaylar gibi sallarken elimde olmadan Jimmy'nin bana ondan bahsedecek kadar güven duymamış olmasından

dolayı incindiğimi hissettim. Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum. Aile gibiydik.

"Benim için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı," diye eklediğinde, gözlerim Kiara'nın yüzünde gezindi.

Elimi kaldırıp başparmağımın ucuyla dudaklarımı ovuşturdum. "Neden benim şirketimde çalışıyorsun?" Cevabını beklerken kaslarımın gerildiğini hissettim.

Gözlerinde yalvaran bir ifade belirdi. "Kim olduğunu bilmiyordum. Geçen hafta babamı ziyaret ettiğimde öğrendim. Ben oradayken sen de gelmiştin. B-Babam..." Sesi titriyordu ve acısını bastırmak için bir an nefes aldı. "Bana mutfakta saklanmamı söyledi. O âna kadar hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim." Giydiği bluzu çekiştirdi. "Bu, kanepenin yanındaki alışveriş çantasındaydı."

Tanrım.

Damarlarımda endişe akıyordu. "Yani kim olduğumu tam olarak biliyorsun?"

O başını sallarken gerçeğin farkına vararak rahatladım.

Kiara, ona bakmamı kabul ettiğinde benim mafya lideri olduğumu biliyordu. Ve benden kaçmadı.

Rahatladığım yüzümden belli olacak ki, "Bana kızgın değil misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve onu kendime çekerek göğsüme bastırdım. "Tanrım, senin Jimmy'nin kızı olduğuna inanamıyorum."

"Babam sadece beni korumak istedi." Sesi kısık çıkıyordu, şok ve keder onu tekrar sardığında ona daha sıkı sarıldım.

Kısa sürede çok şey yaşamıştı.

Onu inciten bu dünyaya lanet olsun.

"Ben yanındayım, bebeğim," diye fısıldayarak saçlarına bir öpücük kondurdum. "Sen bir mafya prensesisin ve benim sorumluluğumsun. Sana göz kulak olacağım."

Sakinleştikten sonra geri çekildi. "Buna gerek yok. Ben hiç o dünyanın bir parçası olmadım."

Ellerimi yanaklarına götürdüm ve başparmaklarımla gözyaşlarının neden olduğu izleri sildim. Bana bakmasını bekledim. "Bunu yapmama izin ver. Tamam mı? Sana bakmam gerek."

"Neden?"

Cevap vermekte tereddüt etmedim. "Çünkü sen bana bir şeyler hissettiriyorsun." *Tanrım, gerçekten hissettiriyorsun.* Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. "Çünkü sana dokunabiliyorum." Başımı yana eğdim. "Sana. Dokunabiliyorum. Kiara."

Alt dudağı titremeye başladı, yüzündeki üzgün ifade beni çıldırtmaya yetmişti. "Tamam," diye fısıldadı, sonra babasının kaybının acısı yeniden yüzeye çıkınca kaşlarını çattı.

Onu göğsüme bastırıp başımı eğerek derin bir nefes aldım. "Her şeyi halledeceğim. Tamam mı?"

Göğsüme yasladığı başını sallayarak kollarını belime sardı. Sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi hissediyordum.

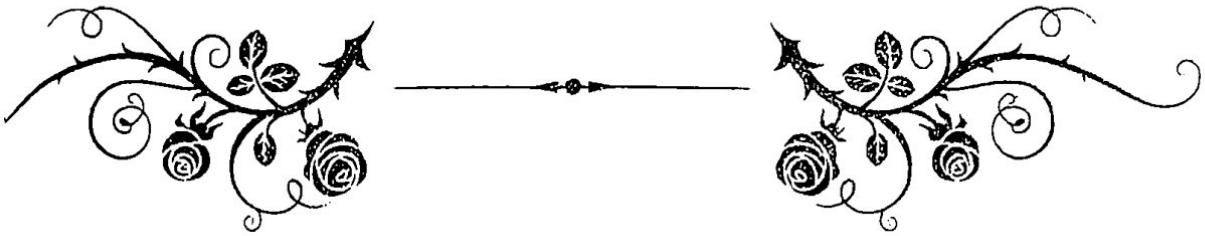
Hayatım boyunca güç sahibiydim. Mafyayı yönetmek için doğmuştum.

Ama Kiara'ya kadar hayatımda kocaman bir boşluk olduğunu bilmiyordum.

Varlığından haberdar olmadığım prenses ve istediğim tek kadın.

O benim. Özellikle de artık onu sahiplenme hakkım olduğuna göre...

Bölüm 27

Kiara

Bunun olabileceğini bilmeme rağmen babamın öldüğüne inanamıyordum.

Ona veda edemedim.

Aynada kendi yansımama bakarken Liam'ın bana aldığı siyah elbiseye dikkat etmedim. Gözlerim buğulandı, boğazım düğümlendi ve son konuşmamızı hatırlamaya çalıştım.

Ona onu sevdiğimi söylediğime eminim.

Yanan gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı yuttum.

Baba, özür dilerim.

Finn'in yapamadığını, babamın ölümü yapmıştı. Kalbim paramparça olmuş gibi hissediyordum. Babamı üzmemek için çok uğraşmıştım ama saldırı haberi onun kalbini durdurmuştu.

Suçluluk duygusu içimde karanlık bir girdap gibi dönüp duruyor, kederle karışıyordu.

Arkamda bir hareket duyunca gözlerimi açıp güç toplamak için derin bir nefes aldım. Bugün zor bir gün olacaktı.

Liam arkamda durunca ona dönüp geçen hafta beni yıkılmaktan alıkoyan adama baktım. O olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

Önce saldırı. Sonra babamın ölümü.

Başka bir şey kaldıramam. Her şey çok fazla.

Bir adım öne çıkıp Liam'ın beline sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Sırtında, silahının şişkinliğini hissedince bu bana onun gerçekte kim olduğunu hatırlatmıştı.

Ben geri çekilene kadar beni tuttu. Titreyerek nefes alırken kendimi bir toz zerresinden daha küçük hissediyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Liam her zamanki gibi nazik bir ses tonuyla. Onun sadece benimle böyle konuştuğunu fark etmeye başlamıştım. Başka biriyle konuşurken sesinde tehditkâr bir ton oluyordu.

Bana çok değerliymişim gibi davranıyor.

Başımı sallayarak Liam'ın elini tuttum ve onun peşinden çatı katından çıktım.

Kiliseye giderken midem yanıyordu. Liam'a bakıp duruyordum, sahip olduğu güç her geçen gün daha da belirginleşiyordu.

Kilise göründüğünde içimi ölümün boş ve acı dolu hissi sardı.

Hazır değilim.

Liam arabayı park edip arabadan indikten sonra Rowan'ın önünde duran annem bana doğru yürüdü. Kiliseye girmeden önce sessizce sarıldık.

Annemin babamla pek bir ilişkisi yoktu. Ben on altı yaşına girdiğimden beri birbirlerini görmemişlerdi, bu yüzden en azından annemin bu durumu nasıl karşıladığını merak etmeme gerek yoktu. Ama yine de Liam'ın evinde kaldığım için endişeleniyordu.

Kiliseye girip de hiç tanımadığım insanlarla dolu sıraları görünce şaşırmıştım.

Mafya.

Gözlerim öndeki tabuta takıldı. Üzerinde babamın büyütülmüş güzel bir fotoğrafı vardı. Nadiren gülümsediği fotoğraflardan biriydi. Annem ön sıraya oturduğunda gözlerim doldu.

Tabutun önünde durduğumda titreyerek bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü topladım. Yavaşça kafamı kaldırdım ve ardından aşağı baktım.

Babamın soğuk ve cansız bedeni, kalbimi paramparça etti.

Baba.

Kendimi tutamayıp hıçkırıklarla sarsıldım.

Seni çok özleyeceğim. Seni dinlemediğim ve Byrne Holding'de işe girdiğim için çok üzgünüm. Senin dediğini yapsaydım, hâlâ burada olurdun.

Tanrım, özür dilerim.

Eğilip babamın soğuk tenine bir öpücük kondurdum.

"Lütfen beni affet," diye fısıldadım.

Arkamı döndüğümde Liam hemen arkamda duruyordu. Gözleri şefkat ve endişeyle doluydu, kolumu tutup beni annemin oturduğu yere götürdü.

Gözlerim babamın fotoğrafına kilitlenmişti ve rahip törene başladığında tek kelime bile duymadım.

Liam ayağa kalkıp birkaç şey söylemek için söz aldığında girdiğim trans hâlinden çıkabildim. Ön tarafa doğru yürüyüp bir an babamın fotoğrafına baktıktan sonra gülümseyerek, "Burada oturduğumuz için hepimize sövdüğünü, işimize dönmemizi söylediğini duyabiliyorum," dedi.

Kilisede kıkırdamalar duyuldu, sonra Liam tüm insanlara baktı. "Jimmy aileden biriydi. Tanrım, buradaki insanların yarısını o büyüttü."

Arkada onaylayan mırıldanmalar duyuldu.

Liam fotoğrafa tekrar baktı. "Kelimelerle aram iyi değildir, o yüzden senin için bir alıntı yapacağım, Jimmy. Clare Harner'ın sözlerinden." Boğazını temizledi, sonra ezberindeki kelimelerle konuşmaya başladı. "Mezarımın başında durup ağlama. Ben orada değilim. Uyumuyorum. Ben esen binlerce rüzgârım. Karın içinde parıldayan elmasım. Olgunlaşmış tahılların üzerindeki gün ışığıyım. Ben yumuşak sonbahar yağmuruyum." Liam nefes almak için duraksadı, sonra gözlerini bana çevirdi. "Mezarımın başında durup ağlama. Ben orada değilim. Ben ölmedim." Bir an duraksadı, sadece bana baktı. "Jimmy ardında bizim için bir parçasını bıraktı." Babamın fotoğrafına tekrar baktı. "Senin için ona biz bakacağız, ihtiyar. Artık dinlenme zamanı."

Liam yanına gelmemi işaret etti.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve öne doğru yürüdüm. Liam bana sarıldığında, "Teşekkür ederim. Çok güzeldi," diye fısıldadım.

O oturana kadar bekledim, sonra tüm yüzlere baktım.

O kadar çok adam babamı ailesi olarak görüyor ki.

"Muhtemelen babamı benden daha iyi tanıyordunuz." Boğazım düğümlenmişti. "Onu sadece işine ara verdiğinde görebiliyordum. Ama onunla geçirdiğim zamanlar en güzel anılarımdan bazılarıdır." Nefes almak için bir dakika beklemem gerekti. "Bana bir kez daha 'kızım' dediğini duymak için her şeyimi verirdim." Bakışlarımı fotoğrafa çevirdim ve onun gülümseyen yüzünün getirdiği keder dalgasını atlatmak için nefes almam gerekti. "Senin kızın olmak bir onurdu. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Törenin ardından Liam bizi bir depoya götürdü.

Yan tarafa uzun bir masa kurulmuş ve üzerine atıştırmalıklar konulmuştu. Kahve ve çay da vardı. Ama kendimi zorlasam da hiçbirini yiyip içemezdim.

Tüm adamlara bakıp duruyordum. Bazıları normal görünüyordu ama bazıları ise gerçekten korkutucuydu.

Liam elini belime koydu ve beni adamların arasından geçirmek için yönlendirmeye başladığında içgüdüsel olarak ona doğru yaklaştım.

Bir adam bana bir bakış attıktan sonra dönüp bize doğru geldi. Yanağında bir yara izi vardı ve attığı her adımda sanki bir kurban arıyormuş gibi görünüyordu.

Adam önümüzde durduğunda neredeyse Liam'a yapışmış durumdayım. Sonra adam, Liam'a saygıyla baktı. "Patron."

Liam bana baktı. "Bu Declan. Seni koruyacak."

"Ne?" deyiverdim.

Koruma tutacaklarını biliyordum ama...

Gözlerim Declan'ın yüzüne döndü.

Tanrım, çok korkutucu görünüyor.

Üç adam daha bize katıldı. Liam her birini işaret ederek, "Waylon, Ezra ve Ryan. Onlar Declan'ın ekibi," dedi.

Gözlerimi kocaman açarak gölgem gibi peşimden gelecek dört adama baktım.

Declan başını eğdi, yüz hatları biraz yumuşamıştı ama tehditkâr havasını engellemeye yetmedi. "Başınız sağ olsun. Jimmy benim hayatımı kurtardmıştı. O benim babam gibiydi."

İrlanda aksanını ve babama ne kadar yakın olduğunu duyunca içimdeki gerginlik biraz hafifledi.

Sonra, "Merak etmeyin. Sizi koruyacağım," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Declan dikkatini Liam'a çevirdi. Liam, "Yarın sabah ilk olarak işe gitmem gerek. Sabah beşte çatı katında olun," dedi.

"Peki, patron." Declan başıyla onayladıktan sonra dönüp uzaklaştı ve diğer üç koruma da onu takip etti.

"Onun korkutucu olduğunu biliyorum ama en iyi adamlarımdan biridir," diye fısıldadı Liam.

Ona baktım. "Yalan söylemeyeceğim, korkutucu görünüyor."

"Declan'ın yanında güvende olursun. Ona güveniyorum."

Liam'ın gözlerine baktım. Eğer Declan'a güveniyorsa... Tanrım, ona inanmak zorundaydım. Bana şüphe etmek için hiçbir neden vermemişti. "Tamam."

Adamlar yavaşça sıraya girip bana taziyelerini sundular. Hepsinin Liam'a sadık olduğu belliydi.

Tıpkı babam gibi.

Bakışlarım, hayatımın büyük bir parçası hâline gelen adama takıldı. Onu CEO olarak tanımıştım ama mafyanın içinde farklı bir yönünü görüyordum.

Güçlü bir yönünü.

Liam'ın bakışları benimkilere takıldı. "Bir sorun mu var?"

Bakışlarımız kilitlendi, "Demek sen böyle birisin?" dedim.

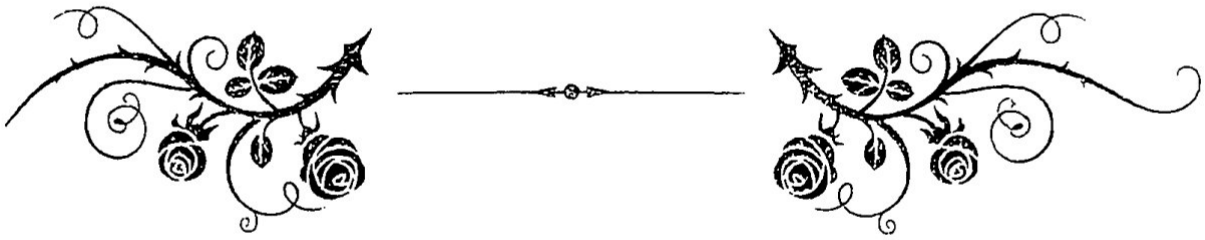
Başını sallayarak onayladı. "Sorun yok, değil mi?"

Tıpkı babamın kim olduğunu ve ne iş yaptığını öğrendiğimde olduğu gibi bunun gerçekten önemli olmadığını anlamıştım. Babama olan sevgimi değiştirmemişti.

Ve Liam'a âşık olmama da engel olmayacaktı. "Hayır, sorun değil."

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Güzel."

Bölüm 28

Liam

Takım elbisemi giyip işe gitmek için merdivenlerden aşağı indim. Bugün yapacak çok iş vardı.

Kiara'yı pencerenin önünde bir fincan kahve içerken buldum. "Declan her an burada olabilir," dedim.

O da dönüp bana baktı. "Gerçekten işe gitmem gerektiğini düşünüyorum."

Kafamı iki yana sallayıp fincanı elinden aldım, bir yudum içip geri verdim. "En azından bugün izin al. Zamana ihtiyacın var."

Zamana ihtiyacı var. Henüz onun kıçına bir mağara adamı gibi saldırmamanın tek nedeni bu.

Göğsümde onu sahiplenme dürtüsü uyandı.

Asansör kapıları açıldı ve Declan içeri girerek, "Günaydın," diye homurdandı. Adam bana benziyordu. İkimiz de insanları sevmiyorduk.

"Ekibin geri kalanı aşağıda mı?" diye sordum.

"Evet." Kiara'ya bir bakış attı. "Herhangi bir kısıtlama var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yok."

Ceketimin cebinden cüzdanımı çıkararak kredi kartlarından birini alıp Kiara'ya uzattım.

Kartı görünce kaşlarını çattı.

"Kartı al, Kiara."

Kartı benden alırken bana şaşkın şaşkın baktı. "Neden?"

"Bir şeye ihtiyacın olursa diye."

"Ama..." Hâlâ kafası karışık bir şekilde başını eğdi.

"Sen benim sorumluluğumsun," diye hatırlattım. "Kartla istediğin her şeyi alabilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Eve geldiğinde bunu konuşacağız."

Ev. Beni beklediği yer.

Bir adım yaklaşıp eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Erken dönmeye çalışacağım ama yapmam gereken çok iş var."

"Tamam."

Çatı katından çıkarken evde kalabilmeyi istedim.

Bu ilk kez oluyor.

Asansöre adımımı atarken arkama döndüm ve Kiara'nın bana bakan gözlerini yakaladım. Kapılar kapandı ve derin bir nefes alıp önümdeki güne hazırlanmaya başladım.

Devon'ı müdür olarak terfi ettirecektim. Yönetici katında bu pozisyonu dolduracak kadar uzun süre çalışmıştı.

Kiara'yı asistan pozisyonuna terfi ettirmeyi her şeyden çok istiyordum ama bu kayırma olarak algılanabilirdi.

Denise orada daha uzun süredir çalışıyordu.

Bodrum katına girerken adamlarıma başımla selam verdim. İşe gitmek için SUV'u aldım ve Byrne Holding'e girer girmez resepsiyon masasına yöneldim.

Denise, "Günaydın, Bay Byrne," diyerek beni profesyonel bir gülümsemeyle karşıladı.

"Günaydın. Kiara bugün gelmeyecek. İnsan kaynaklarına haber ver de sana yardımcı olacak birini göndersinler." Kiara'nın gelmeyeceğini benden duyduğu için gözleri biraz büyüdü.

"Ayrıca Finn artık burada çalışmıyor. Onun tüm aramalarını Devon'a yönlendir."

"Peki, efendim."

İşimi hallettikten sonra üst kata çıktım ve Devon'ı masasında bulunca, "Kız kardeşinle her şeyi hallettiniz mi?" diye sordum.

"Evet, efendim. İzin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bana taşındı."

"Huzur ve sükûnetin bitti demek," diye takılıp masasının önünde durdum. "Finn artık burada çalışmıyor."

Devon'ın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Bana verebileceğiniz en iyi haberdi bu. İşe gelmeyince bir şey olduğunu anlamıştım."

Finn'in eski ofisini işaret ettim. "Bu da demek oluyor ki seni müdür olarak terfi ettiriyorum."

Anında yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ciddi misiniz?"

Başımı sallayarak, "Finn'in eski ofisini boşalt. Denise senin yerini alacak ama terfisini alana kadar ona bir şey söyleme."

Değişikliklerden memnun olduğu açıkça belli olan Devon başını sallayarak onayladı.

"Finn'in gelen tüm telefonlarına sen bakacaksın."

"Evet, efendim."

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Sadece Liam de. Müdürümün bana efendim demesine izin veremem." Düğmelerimi açıp ceketimi çıkardım, askıya asıp işime koyulmak için ofisime doğru yürüdüm.

Masamın arkasına oturup derin bir nefes aldıktan sonra geri dönmem gereken aramaların listesine baktım.

Ofis telefonunu elime alır almaz cep telefonum çalmaya başladı. Telefonu cebimden çıkardım ve ekranda Finn'in adını görünce göğsümde aniden bir öfke patladı.

Telefonunundan kurtulduğunu sanıyordum.

"Umarım cehennemden arıyorsundur," diye homurdandım.

O ise keyifli bir şekilde güldü. "Cennette keyif çatıyorum."

"Saklanmaya devam edecek misin, korkak?"

Bir iç çekti. "Hayır. Bende sana ait birkaç şey var."

Agresif bir kahkaha attım. "Her zamanki gibi hayal dünyasında yaşıyorsun."

"Mafya, yeni bölgelere yayılmak için istekli birine ihtiyaç duyuyor."

"Dur tahmin edeyim. Seks köleliği mi?"

"Çok para var."

"Benim ilgilendiğim türden para değil."

"Mafya ve Kiara için geliyorum."

Bu sefer acımasız bir kahkaha attım. "Bu benim dünyam. Her santimetrekaresi. Kiara da buna dâhil."

"Çok tatlı, değil mi?" diye alay etti. "Çilek ve krema tadı var."

Bastıran öfke dalgasına karşı gözlerimi kapatıp, "Gel de bunu yüzüme söyle," diye homurdandım.

"Yakında."

Arama sona erdi ve ben telefonu parçalamamak için masanın üzerine fırlattım. Ayağa kalkıp pencereden, birkaç blok ötedeki çatı katına doğru baktım.

Onu öldüreceğim. Yavaş yavaş.

Arkamı dönüp telefonu tekrar elime aldım ve Will'in numarasını çevirdim. "Aşağıdayım," diye cevapladı.

"Denise'le flört etmeyi kes. Finn aradı. Hâlâ telefonunu kullanıyor. O kapatmadan önce lanet şeyi bulmaya çalış."

"Tamam."

Telefonu kapatır kapatmaz Viktor'un numarasını tuşladım. "Liam?" diye cevap verdi.

"Seni öldüreceğim," diye bir kadın sesi duyuldu arka planda.

Kaşlarımı çatarak, "O Rosalie mi?" diye sordum. Nikolas'a Sicilya mafyasının başını yakalamasında yardım ettiğimizde Viktor adamın torununu kaçırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse bunu unutmuştum.

"Evet, meğer küçük gülün dikenleri varmış," diye mırıldandı. Hareket ettiğini ve arkasından bir kapıyı kapattığını duydum. "Bir şey mi lazım?"

"Finn'in telefon numarasını gönderiyorum. Hâlâ onu kullanıyor."

"O piçi bulmak için işimize yarar."

"Teşekkürler."

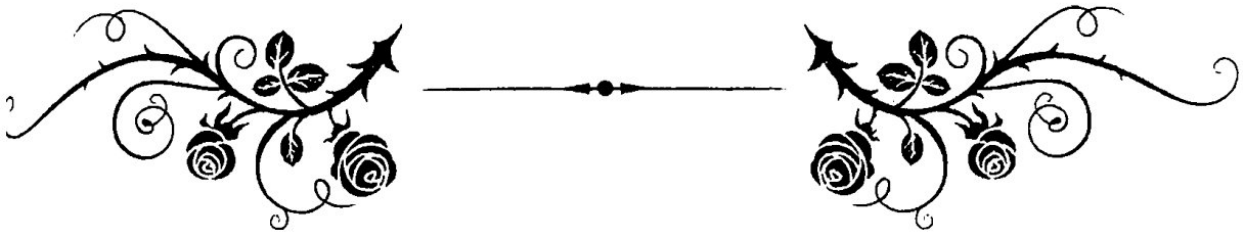
Telefonu kapatırken Viktor'un Rosalie'ye ne yapacağını bir an merak etsem de sonra düşüncelerim Kiara'ya kaydı.

Onun benimle olması, cennetten farksızdı. Ona olan hislerimin bu kadar çabuk büyümesine inanamıyordum.

Ona karşı dürüst olmalı ve onun bana ait olduğunu açıkça belirtmeliydim. Onu asla bırakmayacaktım.

Bunu nasıl karşılayacağını ancak Tanrı bilir.

Bölüm 29

Kiara

Liam'ın gitmesiyle ortamdaki rahatlık da kaybolmuştu.

"Kahve ister misin?" diye sordum Declan'a elimde kredi kartının fazlasıyla farkında bir hâlde.

"Lütfen." Sanki bir tehdit arıyormuş gibi oturma odasında dolandı.

Mutfağa gidip içeceğimin son yudumunu hızla içtim. Liam'ın kahvemin bir kısmını içtiği an aklıma gelince dudaklarımın kenraları yukarı doğru kıvrıldı.

Ve sana kredi kartını verdi.

Kartı elime aldım.

Liam bana sanki bir çiftmişiz gibi davranıyor.

Karnımda kelebekler uçmaya başlamıştı. Bu his, yaşadığım kayıp ve travmanın ardından gelen taze bir esinti gibiydi.

Aniden kelebekler kayboldu, suçluluk ve keder tüm gücüyle geri geldi.

Babamın benim yüzümden öldüğü düşüncesi beni yiyip bitiriyordu. Onu dinleseydim, hâlâ hayatta olurdu. Declan yanıma geldi ve kahveyi hazırlamaya başladığında, "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Ben hallederim."

Kredi kartını güvenli bir yere koymak için yukarı çıkmak üzereydim ki Declan, "Zamanla düzelir," dedi.

Gerçekten mi?

Omzumun üzerinden ona baktım.

Bana bakmadan kahveyi karıştırmaya devam etti. "Ben dokuz yaşındayken, Şikago'ya gelmeden önce annele babamı kaybettim. Jimmy beni kanatları altına aldı. Beni o büyüttü resmen."

Dönüp ona baktım. "Babamla yakın mıydın?"

Declan başını evet der gibi salladı. "Şu anda nasıl hissettiğini biraz anlıyorum."

Onunla yalnız kalmanın verdiği tedirginlik biraz azalmıştı.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Bir baba kaybettim, bir kız kardeş kazandım."

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra gözlerime baktı. "Bunu sana, benim yanımda rahat olman için söylüyorum. İyi anlaşırsak işim daha kolay olur."

Başımı salladım. "Tamam." Merdivenleri işaret ettim. "Kredi kartını yerine koyacağım."

"Yapacağın her şeyi bana söylemene gerek yok. Ben senin gölgen gibi olurum."

Başımı sallayarak eşyalarımın bulunduğu misafir odasına çıktım. Bir ara eve gitmem gerekiyordu. Neredeyse iki hafta olmuştu. Sonsuza kadar burada kalamazdım.

İstesem bile.

Çantamı açıp cüzdanımı çıkardım ve kartı içine koydum. Yatağa oturup telefonuma mesaj gelmiş mi diye bakmaya karar verdim.

Annemden bir mesaj vardı.

Nasıl olduğunu bana haber ver.

Numarasını tuşladım ve telefon çalarken bekledim. "Merhaba tatlım. Bugün nasılsın?"

"Daha iyiyim." Koyu gri ve beyaz renklerle dekore edilmiş odaya göz gezdirdim. "Liam bana çok iyi davranıyor."

"Hâlâ onun evinde mi kalıyorsun?"

"Evet, ama fazla kalmayacağım. Bir ara eve dönmem gerek."

"Beni kendi evimden çıkardıktan sonra o adamın seni evine yollayacağını mı düşünüyorsun?"

Kahretsin. İyi bir noktaya değindin.

Bunu düşünürken kaşımı kaldırdım. "Belki beni senin yanına taşır? Hiçbir fikrim yok. Henüz bu konuyu konuşmadık." Annemi rahatlatmak için, "O bizim için en iyisini yapıyor," diye ekledim.

"Nankörlük yapmıyorum, tatlım. Sadece, baban sen doğmadan önce bana Tanrı korkusu aşıladı ve yıllar boyunca süren tüm bu gizlilik... Mafyanın sonunda bizi öldüreceğinden korkuyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Ama Liam buna izin vermez." Derin bir nefes verdikten sonra, "Ona güveniyorum, anne," diye itiraf ettim.

"Sen güvende olduğun sürece sorun yok, tatlım. Sen benim her şeyimsin."

"Beni kaybetmeyeceksin. Ben sert biriyim," diye takıldım.

"Saldırıdan ve babanın vefatından sonra nasıl hissediyorsun? Keşke şimdi sana sarılabilsem."

"Dürüst olmak gerekirse kendimi çok suçlu hissediyorum." Sesim titredi ve aniden gelen ağlama isteğini yutkunarak bastırdım. "Babam saldırıya uğradığımı duymamış olsaydı hâlâ hayatta olurdu."

"Kendine bunu yapma, tatlım. Senin suçun değildi. Herhangi bir şey kalbinin durmasına neden olabilirdi ve ona söyleyen sen değildin."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Morlukların nasıl, iyileşiyor mu?" diye konuyu değiştirdi.

"İyileşiyorlar. En azından makyajla kapatabiliyorum."

"Yakında işe dönecek misin?"

"Evet, böyle oturup durmak beni delirtir." Yatağa uzanıp tavana baktım. "Bana kaldığın yeri anlatsana."

"Sana söylediğim gibi neredeyse kale gibi," diye mırıldandı annem. "Rowan beni fazla yalnız bırakırsa, kaybolabilirim."

Kıkırdadım. "Korumalarınla iyi geçiniyor musun?"

"Evet, çocuklar şimdiden etrafımda dolanıp öğle yemeğini bekliyorlar."

Gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Gidip akbabaları besleyeyim," diye mırıldandı ama sesinde eşlik edilmekten hoşlanmadığını gösteren bir ton yoktu.

"Tamam. Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Telefonu kapatıp yatağa bıraktım ve annemin içine sürüklendiği duruma iyi uyum sağladığını düşünerek rahatladım.

Kendimi meşgul etmek için akşam yemeğini yapmaya koyuldum. Liam'ın yaptığım yemeği beğeneceğini umuyordum.

Belki de önce ona sormalıydım?

Senin yaptığın kahveyi içiyor, yemeğini de yer. Rahat ol.

Liam salona girdiğinde havada tavuklu biftek ve patates püresi kokusu vardı.

Declan'la bir süre konuştu ve korumamın gitmesini bekledikten sonra mutfağa doğru yürüdü.

Ceketinin düğmelerini açarak üzerinden çıkarırken gözleri üzerimde gezindi. "Yemek mi yaptın?"

"İyi hissetmek için bir şeyler yaptım. Umarım beğenirsin."

"Tabii ki. Çok güzel kokuyor."

Ceketini tezgâhın üzerine bırakarak kolumu tuttu ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Çiftler gibi.

Geri çekilerek bana gülümsedi. "Günün nasıl geçti?"

"İyi." Onun yanındayken hissettiğim o gerginlik hissi kendini midemde hissettirmeye başlayınca dilimle dudaklarımı ıslattım. "Annemle uzun uzun konuştum ve kendimi daha iyi hissediyorum." Cevabımdan memnun görünüyordu. "Senin günün nasıl geçti?"

"Çok iş yaptım. Devon terfi aldığını duyunca çok sevindi." Liam buzdolabına gidip bir şişe su aldı.

"Öyle mi?"

Başını evet der gibi salladı. "Onu müdür yaptım."

"Onun yerine kimi koyacaksın?"

"Denise'i."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi? Ona söyledin mi? Ne tepki verdi?"

Başını iki yana salladı. "Yarın öğrenecek."

"Yarın kesinlikle evde durmayacağım."

Liam kıkırdadı. "Bu, bir süre resepsiyonda yalnız kalacağın anlamına geliyor, biliyorsun, değil mi?"

"Sorun değil." Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. "Declan'dan yardım isterim."

Liam gülerek, "İyi şanslar," dedi.

Yemek tabaklarını işaret ederek, "Dinlenmek ister misin, yoksa yiyelim mi?" diye sordum. Yemeğe bir göz attı. "Hepsini sen mi yaptın?"

Hızla başımla onayladıktan sonra, "Ama yiyemezsen alınmam," dedim.

Başını iki yana salladı ve yanımdan uzanarak bir tabak aldı. "Sen yaptığın sürece sorun yok."

Kalbim durmak üzere.

"Şarap ister misin?" diye sordum, tabağımı oturma odasına taşırken.

"Sen otur. Ben getiririm," dedi.

Kanepeye çöküp bacaklarımı altımda kavuşturdum ve tabağımı kucağıma koydum.

Umarım tavuk çok kuru değildir.

Bir parça kesip ağzıma attım.

Vay canına, hiç fena değil.

Liam geri geldi ve şarap kadehlerini sehpaya koyduktan sonra karşıma oturdu. Bir lokma alırken onu dikkatle izledim.

Kaşlarımı kaldırdım, kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Bundan sonra yemek yapma görevi sana geçti."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Çok kuru değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Mükemmel."

Liam eve döndüğü için ortam yeniden rahatlamıştı, şarabımızı yudumlarken keyifle yemeğimizi yedik.

Liam son lokmayı yuttuktan sonra tabağını sehpaya koydu. "Bir duş alayım sonra konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" diye sordum şarabımı bitirmeden.

"Bundan sonra ne yapacağımız hakkında?"

Doğru. Sonsuza kadar burada kalamam.

Bir gün hayatıma geri dönüp sorunlarımla kendi başıma yüzleşmem gerekecekti.

"Ben toparlarım," diye mırıldanarak ayağa kalkıp tabakları ve bardakları topladım. Mutfağa gidip bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdim.

Geçtiğimiz bir buçuk hafta hayatımın en kötü günleri olmasına rağmen Liam'a âşık olduğumu görmezden gelmeye çalışırken onun merdivenlerden çıktığını duydum.

Tanrım, onun için çalışmaya nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.

Bölüm 30

Liam

Eve gelip Kiara'yı bulmak ve onun bizim için akşam yemeği hazırladığını görmek inanılmazdı.

Aynı zamanda sabrımın son damlası da tükenmişti. Onun benim için yaratıldığına hiç şüphem yoktu ve artık onun da bunu fark etmesinin zamanı gelmişti.

O benim.

Takım elbisemi çıkarıp duşa girdim ve ılık suyun üzerime yağmasına izin verdim. Vücudumu yıkarken düşüncelerim Kiara'nın esiri olmuştu.

Jimmy'nin vefatıyla, her şey cenaze hazırlıkları için arka plana atılmıştı. Ama artık her şey yavaş yavaş normale dönüyordu ve onun benim olmasının zamanı gelmişti.

Sabrın canı cehenneme. Sabır hiçbir zaman güçlü bir yanım olmamıştı.

Onu istiyordum ve bunu hemen istiyordum.

O cehennemi yaşadı, Liam.

Bu durumu nasıl halledeceğimi düşünüyordum.

Ona bir mağara adamı gibi davranmadan önce onun ne hissettiğini dinlemelisin.

Duştan çıkıp vücudumu hızla kuruladıktan sonra onunla konuşmak için sabırsızlanarak giyinmek için giyinme odasına gittim ve bir eşofman altı ile bir tişört giydim.

Kollarımı dirseklerime kadar kıvırdıktan sonra giyinme odasının ortasındaki adadan tabancamı alıp belime soktum.

Yatak odasından çıkıp aşağı indiğimde ev boştu. Sabırsız bir piç kurusu gibi lanet merdivenleri tekrar çıkıp kaşlarımı çatarak misafir yatak odasının kapalı kapısına baktım.

Sakin ol.

Kapının açılması sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ve Kiara, bugün evde kalmasına rağmen içeriden iş kıyafetleriyle çıktı. Kaşlarımı çattım. "Rahat bir şeyin yok mu?"

Açık mavi bluzuna ve kumaş pantolonuna baktı. "Var, ama senin önünde giymem."

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve başımı odaya doğru eğdim. "Üstünü değiştir, Kiara."

Bana muzip bir bakış attı. "Peki, efendim." Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak odaya girdi.

Efendim.

Tanrım.

Tek bir kelimesi bile beni sertleştirmişti.

Bu defa onun, daracık bir tayt ve tişört giyip çıkmasını beklemek zorunda olduğum için iç geçirdim.

İşte şimdi çok daha iyi.

Sabırsız bir herif olduğum için onu koridorda köşeye sıkıştırıp gözlerine baktım. Kaşları çatıldı. "Burada mı konuşmak istiyorsun?"

Başımla onaylayınca gözleri endişeli bir ifadeyle karardı.

"Bu benim için tamamen yeni bir şey," dedim işleri batırmamayı umarak.

"Her şey ayarlandı," diyerek sözümü kesti tişörtüyle oynamaya başlayarak, "Finn sorunu çözülene kadar annemle kalabilirim."

"Tabii ki hayır," deyiverdim birden. "Öyle demek istemedim." Nefes alıp, "Bu konuda iyi değilim. Dinle beni," dedim.

Milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetiyor olabilirdim. Savaşa girebilirdim. Ama boyumun yarısı kadar olan bu kadına bakınca kendimi bilinmeyen sularda hissediyordum.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama tüm dikkatini bana verdi. "Tamam."

"Burada olmanı istiyorum," dedim, o kadar endişelenmesin diye.

Dudakları yukarı doğru kıvrılınca dikkatim solmaya başlayan morluklarına kaydı. Elimi kaldırıp parmaklarımı açtım ve avucumu yanağına koydum. Cildinin yumuşaklığını ve ne kadar kadınsı olduğunu hissettim.

"Liam?" diye fısıldadı, gözleri benimkileri ararken.

Başımı eğdim, bana hissettirdikleri sesimden açıkça belli oluyordu. "Kalmanı istiyorum. Benimle."

"Finn olayı hallolana kadar mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sonsuza kadar."

Gözleri büyüdü. "Sen seninle yaşamamı mı istiyorsun?" Anında şaşkınlığı yerini gergin bir ifadeye bıraktı. "Ben... Eee..."

Diğer elimi yüzüne götürdüm ve bir adım yaklaştım. "Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim, Kiara. Tanrım, sana dokunabiliyorum. Bunun ne anlama geldiğini, bana ne yaptığını

bilemezsin." Sesim, kararlılık ve sahiplenme duygusuyla karanlık bir tona bürünmüştü. "Seni istemeye hakkım var."

Nefesi anında kesildi. "Babam böyle yapabileceğini söylemişti. Byrne Holding'de çalışmamı istememesinin nedenlerinden biri de buydu." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Peki... Yapacak mısın?"

"Evet." Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. "Ama senin de bunu istemen gerekiyor. Seni zorlamak istemiyorum."

Kolunu kaldırıp bileğimi tuttu ve elimi yüzünden çekti.

Lanet olsun, beni zor kullanmaya itme.

"Yani bana başka seçeneğim olmadığını söylüyorsun," dedi başını iki yana sallayarak. "Açıkçası, ne dediğini tam olarak anlamadım."

İçime bir hayal kırıklığı dalgası yayıldı. "Senin beni istemeni istiyorum."

Yüzünde yine şaşkın bir ifade belirdi. "Ama sen kimseyle ilişki yaşamazsın."

"Yaşamazdım." Bir an ona baktım, görünmez bir güç beni ona çekiyor, beni sıkıca sarıyordu. "Dediğim gibi, bunu daha önce hiç yapmadım. Tek bildiğim, seni bırakamayacağım. İstediğim zaman sana dokunabilmek istiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapattım, göğsüm onun göğsüne değdi. Yakınlığımdan dolayı başını geriye eğmek zorunda kaldı. "Senin her santimini istiyorum."

"Ben senin sahip olabileceğin bir şey değilim," dedi yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldım, göğsüm göğsüne değiyordu. "Biliyorum." Bileklerimi onun elinden çekip aşağıya bakarak parmaklarımı kolunda yukarı doğru gezdirirken tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. "Sen de hissediyorsun, Kiara."

Gözlerim yine onun gözlerine kilitlendi. "Yollarımız kesişmek zorundaydı. Sanki sen benim diğer yarımsın."

Yüz hatları yumuşadı, tüm endişesi kayboldu, sonra dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Benden hoşlanıyor musun ki?"

Başımı sallayarak gülümsedikten sonra, "Sana takıntılıyım," diye itiraf ettim.

"Hiç de ürkütücü gelmedi," diye alay etti. "Yaniii... Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

"Hayır, benim olmanı istiyorum. Her şekilde. Böylece istediğim zaman sana dokunabilir ve seni öpebilirim."

"Ben de seni romantik biri sanmıştım," diye takıldı gülerek, yine biraz gergin bir sesle.

Muhtemelen ona sevişmek istediğimi söylemeden önce beklemeliydim.

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim." Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Bir cevap istiyorum." Parmaklarım boynunun yan tarafını kavradı. "Kendini bana verecek misin?"

Çünkü lanet olsun, gerekirse seni zorla alacağım.

Derin bir nefes alıp koridora doğru baktı. "Bu çok hızlı oldu." Başını eğip, "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve bir ilişkiye başlamaya karşı değilim," diye itiraf ettikten sonra çenesini kaldırıp gözlerini tekrar bana dikti, "ama biraz daha zamana ihtiyacım var..." Boğazını temizledi, "seninle yatağa girmeden önce."

Anında devreye pazarlık becerilerim girdi. "Tamam ama seni yatak odamda istiyorum."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ama ben hazır olduğumu söyleyene kadar cinsel ilişki yok."

İsteksizce, "Anlaştık," diye mırıldandım.

Dudaklarından kahkahalar döküldü, sonra bana uyarır gibi baktı. "Eğer imzalamam için bir sözleşme çıkarırsan, onu suratına yapıştırırım."

"Sözleşme yok." Başımı yana doğru eğdim. "Senin sözün bana yeter."

"İyi," diye mırıldandı gözleri dudaklarıma inerken.

"Söyle," dediğimde onu öpme isteği beni ele geçirmişti.

"Neyi?" diye sordu. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Sen benimsin."

Ellerini kaldırıp göğsüme koydu. "Ben seninim."

Sözlerindeki vaadi tatma ihtiyacıyla dudaklarım onunkilere yapıştı. Onu tatmak istiyordum.

Vücudumla onu duvara yapıştırana kadar ittim, kendimi kontrol etme gücüm ışık hızıyla parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

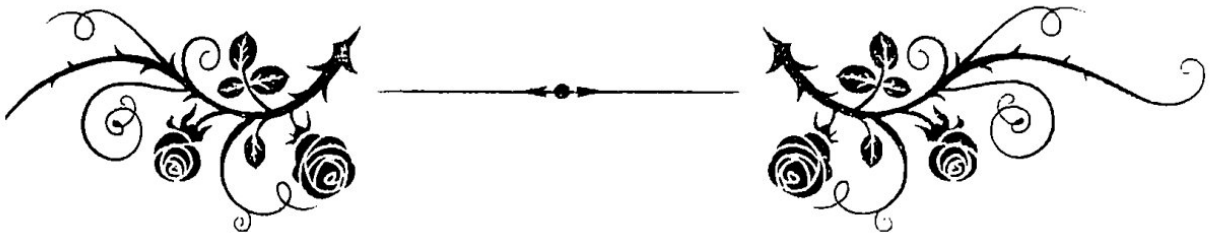
Onun eşsiz tatlı tadı dilime yayılırken dudaklarının kadifemsi hissi beni çılgına çevirmek üzereydi.

Tanrım.

İki elimle yüzünü tutup onu olduğu yerde tutarak yutarcasına öptüm. Ruhumu ateşe veriyor, duygularım göğsümde âdeta patlıyordu.

O benim.

Bölüm 31

Kiara

Liam'ın beni öpüşü, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ondan yayılan hâkimiyet, bana teslim olmamı, kendimi tamamen ona bırakmamı, böylece beni sahiplenebilmesini emrediyordu.

Dudakları dudaklarımın üzerinde o kadar sıcak bir his bırakmıştı ki sürtünmeyle tenim karıncalanıyordu. Dili ağzımın her santimini tadıyordu, nefesleri soluduğum hava hâline gelmişti.

Bu da beni arzudan deliye çevirmişti.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselerek ona olabildiğince yaklaştım. Elini yüzümden çekip kalçamı kavradı.

Beni istiyor. Bu adam beni istiyor.

Babam bunun olacağını söylemişti. Ama bunu umursamadığımı söyleyemezdim. Liam'la birlikte olmak istiyordum.

Onu tamamen tanımak istiyordum.

"Tanrım, Kiara," diye inledi ağzımın içinde, sonra dili dilime değip ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. Ellerimi boynuna götürerek parmak uçlarımda onun sıcak teninin hissettim.

Öpücük o kadar yoğundu ki göğsümde havai fişekler patlıyor gibiydi.

Ah. Tanrım.

Tadı şarap ve günah olan her şeye benziyordu. Zihnim, hissettiğim arzuyla bulanıklaşıyor, aldığım her nefes onun tıraş losyonunun kokusuyla doluyordu.

Diğer eli boynumun arkasına dolandı, kalçamdaki eli ise beni daha sıkı kavradı.

Dudaklarımız birbirine yapıştı, dillerimiz dans ediyordu. Dişleri alt dudağımı çekiştirmeye başlayınca kendimi inlemekten alamadım.

Liam vücudunu benimkine sertçe bastırdı. Ereksiyonunun şişkinliğini karnımda hissettim, eli kalçamdan kayarak tişörtümün altına girdi. Parmakları açgözlülükle belimi okşarken cildim anında alev aldı.

Dudaklarımdan arzu dolu bir inilti kaçtı.

Liam sabırsızca homurdanarak kalçalarımı kavradı ve beni duvara doğru kaldırdı. Bacaklarımı beline doladığımda o da kendini bacaklarımın arasındaki sıcaklığa doğru itti.

Öpüşme durdu ve Liam kendini bir kez daha bana yaklaştırdı. Ellerini kaldırarak yüzümü kavradığında gözleri bir alev gibi yanıyordu.

Tanrım, bu çok yoğun bir şey. Ve çok güzel.

Yüzündeki sert ifade sanki beni yiyip bitirecekmiş gibiydi. Karnım sert bir şekilde burulurken tenim dokunuşunu bekliyor, bedenim onu istiyordu.

Dudaklarını dudaklarıma kenetlemek yerine sıcak öpücükleri boynumu yakmaya başladı. Başım geriye düşerken ağırdan almamız gerektiği yönündeki isteklerimi unutmuştum.

Eliyle göğsümü kavradığında yine inledim ve bu kez o kendini yukarı doğru ittiğinde sertliğine sürtünmeye başladım.

Tanrım. Bu adam.

Sabırsızca bir homurtu daha çıkardı. Tişörtümü yukarı çektiğinde sırtım kavislenerek ona doğru esnedi ve dudakları meme ucumun üzerine kapandı.

Bir anda buz gibi olmuştum, Finn'in bıraktığı ısırık izlerini göreceğinden endişelendim. Yüzümdekilerden daha yavaş iyileşiyorlardı. Bacaklarımı indirip tişörtümü tuttum ve kendimi örterken duvara yaslandım. Nefes nefese kalmıştım.

Bu yüzden beklemek istedim. İzleri görmesini istemiyorum.

Liam bir adım geri çekildi ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışır gibi başını iki yana salladı. "Lanet olsun." Derin nefesler alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Yüzündeki açlık yavaş yavaş kayboldu. "Doğru. Yavaş olalım, demiştin." Gözleriyle yüzümü inceledi. "Her şeyi berbat mı ettim?"

Başımı iki yana salladım. "O noktaya gelmeden önce zamana ihtiyacım var." *Göğsümdeki morlukların geçmesi için zamana.*

Liam ifademden bir şeyler anlamış olacak ki yüzü aniden endişeyle doldu. "Ben bir pisliğim." Yaklaşarak bana sarıldı ve derin bir nefes verdi. "Tabii ki zamana ihtiyacın var." Saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sana sarılmak çok güzel," diye itiraf etti.

"Bana sarılman çok güzel," diye fısıldadım göğsüne daha da yaklaşarak. Gözlerimi kapattığımda söylediği her şey ve bunların ne anlama geldiği zihnimi dolduruyordu.

Bir yanım her şeyin çok hızlı geliştiğini hissediyordu ama bir yanım da onun benim için doğru adam olduğunu zaten biliyordu. Dediği gibi sanki o benim diğer yarımdı. Öpüşürken

kontrolünü kaybetmeden önce tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve istememe hiç gerek bile kalmamıştı.

Sanki içimi dışımı daha şimdiden biliyordu.

Başımı kaldırıp bir anlığına ona baktıktan sonra parmak uçlarıma basarak ayağa kalktım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Aman Tanrım, Liam Byrne ile çıkıyorum.

Yüzünde sıcak bir gülümseme yayıldı. "Tekrar."

Ona hızlıca bir öpücük daha verdikten sonra kollarından kurtuldum. "Günlük şeker ihtiyacımı karşılamam lazım." *Hemen.*

Beni merdivenlere kadar takip ederken kıkırdadı. "O zaman gelsin *donut*lar."

Liam, Paul'a *donut* almaya gitmesini söylerken ben kanepede kıvrılıp pencerenin ardındaki manzarayı izlemeye koyuldum.

Liam, uzaktan kumandayı sehpadan alıp yanıma oturdu. Kolunu omuzlarıma dolayarak ona yaslanıncaya kadar beni kendine doğru çekti.

"Haberleri izleyebilir miyim?" diye sordu.

"Hiç sorun değil." Ona sokulup gözlerimi kapattım.

Sunucunun dünyadaki güncel olayları aktardığını duyuyordum ama hiç dikkatimi vermiyordum.

Derin bir nefes alıp Liam'ın kokusunu içime çektikten sonra onu durdurmasaydım neler olurdu diye düşünmeye başladım. "Merak ediyorum da..."

Vücudu sessiz bir kahkahayla titredi. "Her zaman etmiyor musun zaten?" Bana baktığını hissedebiliyordum. "Soru neydi?"

Gözlerine bakabilmek için biraz daha dik oturdum. "Nasıl sevişiyorsun?" *Bu hiç de garip gelmiyordu.* "Yani, dokunmadan falan."

Bana bir an baktı, muhtemelen soruma nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. "Genelde mekanik." Omuz silkerek ekledi, "Asla soyunmam."

Kaşlarımı kaldırdım. "Giysilerinle mi yapıyorsun?"

Bana gülümseyerek başını salladı. "Bu iş için vücudun sadece bir parçası yeterli."

"Tanrım, bunu sanki bir angaryaymış gibi anlatıyorsun."

"Çünkü öyleydi." Kolunu omuzlarımda tutarak beni kendine doğru çekti ve başını eğdi, nefesini kulağıma üfleyerek, "Ama yanlış anlama, Kiara. Zamanı geldiğinde seni soymaktan zevk alacağım, böylece derinlerine daldığımda her santimini hissedebileceğim."

Kahretsin.

Sözleri içime işlerken vücuduma ateş bastı. Bakışlarımı onun kucağına indirdim ve eşofmanının altında arzusunun sertleşmiş uzun delilini görünce kaşlarım tekrar yukarı kalktı.

Büyüktü.

Lanet morluklar daha hızlı geçemez mi?

Bacaklarımın arasında bir sürtünme yaratmak için kıpırdandım.

Dişleriyle kulak mememi ısırdığında vücuduma yoğun bir karıncalanma yayıldı. "Teninle ziyafet çekeceğim, bana seni becermem için yalvarana kadar meme uçlarını emeceğim."

Ağzımdan boğuk bir inilti kaçtı.

Liam beni kendine çekip kucağına oturttu, bacaklarım onun bacaklarının üzerindeydi, bacaklarımın arasında sertliğini hissedebiliyordum.

Tanrım, bu delilik. Boşalana kadar onun üzerinde olmak istiyorum.

Elleri kalçalarımdaydı, gözleri âdeta tenimi yakıyordu. "Ve sen yalvaracaksın."

Üzerindeyken ona sürtünmemek için tüm gücümle direniyordum. Dudaklarım aralandı, nefesim hızlandı.

Tanrım, onu çok istiyorum.

Bakışlarını aşağıya doğru indirdi, beni deli gibi becermek için hazırlanmış bir avcı gibi görünüyordu.

Zamana ihtiyacım olduğunu falan boş ver. Bu çok iyi geliyor.

Vücudumu kontrol edemeden ereksiyonunun üzerine kendimi bastırdım ve anında rahatladığımı hissettim.

Çok, çok güzel.

Başını iki yana sallayarak, "Neden çekiniyorsun?" diye sordu. Hâkimiyeti üzerime çöküyor, boyun eğmemi istiyordu. "İstediğini al, Kiara."

Tanrım.

Ona nasıl direneceğimi merak ederek gözlerine baktım.

Kalçalarımı sımsıkı kavradı, sonra sızlayan yerimi kendisine doğru itti. Zevk ve rahatlamanın karışımı o kadar yoğundu ki gözlerim kapandı.

Asansör kapısının açıldığını duyunca gözlerimi açtım. Liam'dan uzaklaşamadan kolunu etrafıma dolayarak beni olduğum yerde tuttu ve "Sakın kıpırdama," diye homurdandı. Sonra Paul'a bağırdı. "Kutuyu yere bırak."

Liam'ın kucağında sıkışmış hâlde asansör kapısı tekrar kapanana kadar kulak kabarttım. Liam'ın gözleri, yakıcı bir sahiplenme duygusuyla benimkini esir aldı. "Neden çekiniyorsun?" diye sordu tekrar.

"Eee," bir cevap aramak zorunda kalmıştım. Ama sonra aklıma gelen ilk şeyi söyledim, "Henüz birlikte olmaya karar vereli beş dakika oldu."

Liam'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Sebebi gerçekten bu mu?" Başını eğdi, sorgulayan bakışları bana bir şey sakladığımı bildiğini gösteriyordu.

Pes ederek itiraf ettim, "Göğsümde izler var. Onları görmeni istemiyorum."

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. "Onları gördüm zaten."

Kaşımı kaldırdım. "Ne zaman?"

Liam derin bir nefes verdi. "Çıplaktın Kiara. Koşullar korkunçtu ama sana bakmamam imkânsızdı."

Omuzlarım çöktü ve öne eğilerek alnımı göğsüne dayadım. "Doğru." O cuma gecesi olanların yarısını bile hatırlamıyordum. Sadece tüm gücümle savaştığımı hatırlıyordum.

Liam kollarını bana doladı, elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi. Artık ereksiyon hâlinde değildi, yani havayı bozduğumu söyleyebilirdim.

"Yalan söylemeyeceğim, izler beni rahatsız etmiyor değil," diye fısıldadı kulağıma. "Her bir morluktan nefret ediyorum ama bu sana olan hislerimi değiştirmiyor."

Başımı kaldırıp gülümsemeye çalıştım.

Yüz hatları sevgi, sahiplenme ve beni korkutması gereken ama korkutmayan yoğun bir kıskançlıkla sertleşmişti.

Liam bir kez bile bana kirlenmişim gibi bakmamıştı ve Finn'in pis pençelerini öz güvenime geçirmesine izin vermeyecektim.

Liam'ın bana bakışlarının tadını çıkararak bir kez daha kendim için savaşmaya karar verdim.

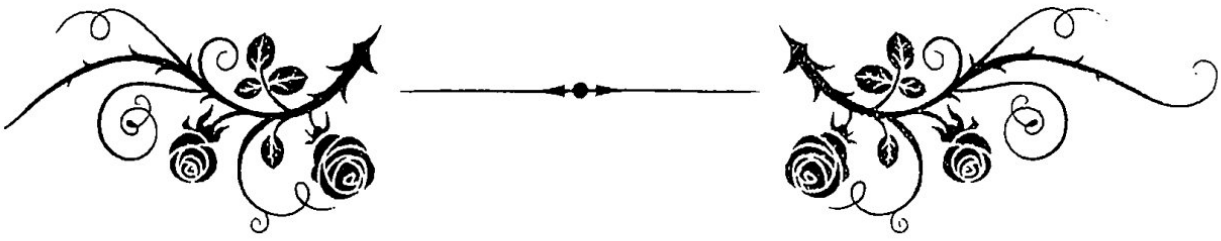
Ama bu sefer, istediğim şey için de savaşacaktım. Liam için.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Tanrım, çok güzelsin. Gözlerin ışıl ışıl parlıyor."

Ellerimi kaldırıp çenesini kavradım ve öne eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Öpücüğü ben başlatmıştım ve o da benim ritmime uymuştu. Öncülük etmenin verdiği güçle, kolumu boynuna doladım ve vücudumu onun vücuduna bastırdım.

Dudaklarım dudaklarını okşarken alt dudağını hafifçe ısırdım. Kısa sürede o şiddetli arzu geri gelerek içimdeki tüm tereddütleri silip süpürdü.

Bölüm 32

Liam

Kiara inleyerek başını eğince saçları etrafımızda ipekten bir perde oluşturdu ve sonunda çekinmeden beni öptü.

Hareket etmeye başladı, vücudunu benimkine sürtüyordu ve onu ele geçirip sertçe becermemek için tahmin ettiğimden daha fazla çabalamam gerekmişti.

Tanrım, kadın. Böyle devam edersen beni öldüreceksin.

Işık hızında sertleşmiştim ve şimdi aletim onun sıcaklığına ulaşmak için eşofmanımı yırtmak üzereydi.

Sonra tişörtümü tutup yukarı çekmeye başladı. O alışık olduğum korkuyu hissetmeyi bekledim ama içimde sadece yanan bir arzu vardı. Tişörtü bir kenara attı ve gözlerini, tam kalbimin üzerindeki Kelt üçgeni dövmesine indirdi.

Parmak uçlarını birbirine bağlı üç halkanın üzerinde gezdirdikten sonra parmaklarıyla kaburgalarımın birine işlenmiş kelimeleri takip etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"*Tada gan iarracht*," kelimelerini okuduktan sonra tercüme ettim. "Çaba olmadan hiçbir şey olmaz."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, sonra gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. Başını eğdi, nefes kesici yüzünde hayran bir ifade vardı. "Başkalarına karşı çok huysuzsun ama bana karşı çok naziksin."

"Çaba olmadan olmaz," diye tekrarladığımda kıkırdadı. "Seninle her şey farklı."

Sanki başına gelen bir mucizeymişim gibi bana bakıyordu. Başımı sallayarak, "Mucize sensin, bebeğim," diye fısıldadım.

Ellerini göğsüme bastırarak karın kaslarıma doğru kaydırırken tepkimi ölçmek için beni izliyordu.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

"Evet, vücuduma dokunan ilk kadın sensin," dedim gözlerinde beliren soruya cevap vererek. Hissettiğim tüm tutkuyla ona baktım. "Seninle yaşadığım her şey benim için bir ilk."

Kaşları sanki üzülmüş gibi çatıldıktan sonra öne eğilip omzuma bir öpücük kondurdu. "Seni rahatsız eden bir şey yaparsam söyle."

Kıkırdadım. "Bu imkânsız," dedikten sonra, "Bana ne istersen yap," diye takıldım. Kalçalarını kavradım. "*Lütfen.*"

Kahkahalarla gülerek boynuma öpücükler kondururken nefes alış verişlerini boynumda hissediyordum. Aniden, "Neden beni sahiplenme gibi bir hakkın var?" diye sordu.

"Mafya lideri olarak ilk seçme hakkı benim."

"Daha önce hiçbir mafya prensesi ilgini çekmedi mi?"

"Hayır." Gözlerimiz tekrar buluştu. "Baban seni saklarken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ben seni on dokuz yaşına gelmeden kesinlikle almış olurdum."

"Yani bu kadar mı? Senin olacağıma karar verdin ve hikâyenin sonu. Bu mu yani?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır, hikâye daha yeni başlıyor."

Sözlerimi duyunca yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. Yine bana yaslandı, dudakları boynumda ve çenemde dolaştı. Elleri göğsümü keşfetmeye devam etti, dudaklarından hoşnut bir inilti süzüldü, sonra dudakları benimkilere yapıştı.

Siktir et bu saçmalığı.

Onu sıkıca kavrayıp tek bir çevik hareketle döndürdüm, sırtını kanepeye yasladım.

Üzerine çıkıp başımı iki yana salladım. "Yeterince eğlendin."

Aklımı başımdan alan vahşi arzu ile dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ellerimi tişörtünün altına soktum ve teninin dokusunun tadını çıkararak göğüslerini kavradım, zar zor kendimi tutarak onları okşadım.

Giysilerimizin üzerinden hissedilen yakıcı sıcaklığına karşı kendimi ona doğru ittiğimde sırtı kavislendi ve dudaklarından yalvaran bir inilti döküldü.

Dudaklarımı dudaklarından ayırıp yüzündeki arzuyu içime çekerken melek gibi görünüyordu. "Emin misin, Kiara? Bu çizgiyi geçersem, her santimin benim olacak. Bu, geri çekilmen için son şansın."

Yapma.

Aklımı kaçıracağım.

Bir anlığına bana baktı. "Bana asla zarar vermezsin."

Bu bir soru değildi ama yine de "Asla," diyerek bütün erkekliğimin üzerine yemin ettim.

"Beni kendi dünyandan koruyacak mısın?"

O senin de dünyan olacak.

"Son nefesime kadar."

Onun teslim olduğu anı gördüm, başını onaylar gibi salladı. "Al beni, Liam."

Kolumu başının yanına koyup dudaklarını nazikçe öptüm. Diğer elimi, vücudunun kıvrımlarını ezberlercesine yan tarafında gezdirdim. Onu tekrar öptüğümde elleri sırtıma kaydı. Parmakları tenimde gezindi, tüylerim diken diken olmuştu.

Onu, beni deli ettiği kadar delirtmek için üzerinde hareket etmeye başladım. Tişörtünü yukarı sıyırdığımda bu sefer beni durdurmadı, aksine çıkarmama yardım etti. Gözlerim göğüslerinde ve yan taraflarında solmakta olan morluklara indi, parmaklarımla onları nazikçe okşadım.

Başımı eğip sağ meme ucunu ağzıma aldım. Dilimi sertleşen meme ucunun etrafında gezdirdim. "Tanrım, Liam," diye inledi, sırtını kavislendirip vücudunu yükselterek.

Kendimi yukarı iterek taytını tutup bacaklarından aşağı doğru çektim. Ayağa kalkıp onun çıplak vücudunu hayranlıkla izledim.

O benim.

Belimdeki Glock'u çıkarıp ulaşabileceğim bir mesafeye, kısmen kanepenin altına kaydırdım. Eşofmanımın bel kısmını tuttuğumda Kiara'nın dudaklarının aralandığını, gözlerinin bana odaklandığını fark ettim. Eşofmanımı aşağı doğru indirip çıkardım. Hayatımda ilk kez bir kadının önünde çıplak duruyordum.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı Kiara hayranlık dolu bir sesle.

Üzerine doğru sürünerek vücudumu onun vücuduna bastırdım, teni her santimimi okşuyordu. Onu altımda hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu tarif etmenin imkânı yoktu. Cennet bile bunun yanında sönük kalırdı.

"Seni çıplakken becereceğim." Aramıza giren herhangi bir kumaş parçasının olması mümkün değildi. Asla. Bu kadınla böyle olamazdı.

Gözleri benimkileri aradı, sonra kalçalarını kaldırdı ve sıcaklığını aletime bastırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

İçimde durdurulamaz bir istek uyanmıştı, bu istek o kadar şiddetliydi ki kendimi tamamen kaybetmiştim.

Dudaklarım dudaklarına çarptı; öpücük anında ateşli, baskın ve sahiplenici bir hâle geldi. Parmaklarımla bacaklarının arasındaki vadiyi keşfetmek için aramızdaki boşluğa uzandım. Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek beni daha da çılgına çevirmişti.

Daha önce hiç yavaştan almamıştım ve şimdi de yapamıyordum, aletimi onun girişine hizaladım. Tek bir sert itişle onun içine girdim, o kadar inanılmaz bir histi ki görüşüm bulanıklaştı.

"Tanrım," diye inledi.

Vücudumu saran yoğun zevk dalgasıyla inledim. "Tanrım, Kiara."

Henüz başlamadan bitmemesi için sabit durmam gerekiyordu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

O, içinde olmamın verdiği rahatsızlıkla nefes almaya çalışırken ben onun kehribar rengi gözlerine bakarak o ânı zihnime kazıdım. "İyi misin?"

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Evet. Sadece biraz büyük geldi."

Yavaşça içinden çıktım, aletimin etrafını saran açıklığının verdiği çılgın zevkle gözlerimi kapattım.

Kiara'nın elleri çenemi kavradı ve beni tekrar dudaklarına doğru çekti. Sert bir hamle ile içine girdiğimde nefesleri içime doldu.

Sanki yeniden doğuyormuşum gibi tüm varlığım bir dönüşüme uğruyordu. Kiara'yı ağzımla ve ellerimle keşfetmeye başladım, aletim onun vajinasını ele geçirmişti ve onu o kadar sert bir şekilde beceriyordum ki bundan sonra sadece içinde beni hatırlayacaktı.

Ruhumu onun bedeninin sunaklarına adadım ve o beni, onun için dünyayı yakacak bir adama dönüştürdü. Onu seven bir adama. *Sadece onu seven bir adama.*

Kiara'ya her şeyimi veriyordum.

Servetimi.

Kalbimi.

Vücudumu.

Ellerimi lekeleyen kanı. Benim için çalışan her adamın sadakatini. Onun için ölecek yüzlerce insanın son nefesini.

Kiara, dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak teklifimi kabul etti. Benimle tamamen uyum içindeydi, inlemeleri ve benim sert nefeslerim, bedenlerimizin birleşme sesine karışıyordu.

"Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sadece seni."

Zevkin verdiği sıcaklıkla sarılmıştık, Kiara'nın gözleri buğulanarak parıldayan yıldızlara dönüştü. Saf mutluluk yüzünü kaplamadan önce vücudu benimkinin altında titrerken, "Liam," diye inledi.

Sıkı duvarları beni çok sert bir şekilde sıkıyor, zevk omurgamdan bir kurşun gibi geçiyordu. Zevkle gerildim ve sonunda ben de patladım. Artık içindeki hareketlerim yavaşlamıştı ve titremeye başladım.

Tanrım.

Görüşüm kararda ve beni felç eden bu güçlü orgazm beni, daha önce hiç olmadığım kadar savunmasız hissettirmişti.

Zevkin artçı şoklarıyla sarsılıyorduk. İkimiz de nefes almaya çalışırken bedenlerimiz spazmlar geçiriyordu.

Kiara'nın üzerine yığılmıştım, başımı zar zor kaldırabiliyorum. "Tanrım, kadın," dedim nefes nefese. "Beni öldüreceğinden eminim."

"Ufff." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Ama ne güzel bir ölüm olurdu."

Sonunda vücuduma yeniden güç geldiğinde içinden çıkabildim. Kiara kasılmaya başladı. "Tanrım, Liam. Çok hassas hissediyorum."

Göğsüm tatmin hissiyle dolmuştu ve aptal gibi sırıttım. "Beni hâlâ içinde hissediyor musun?"

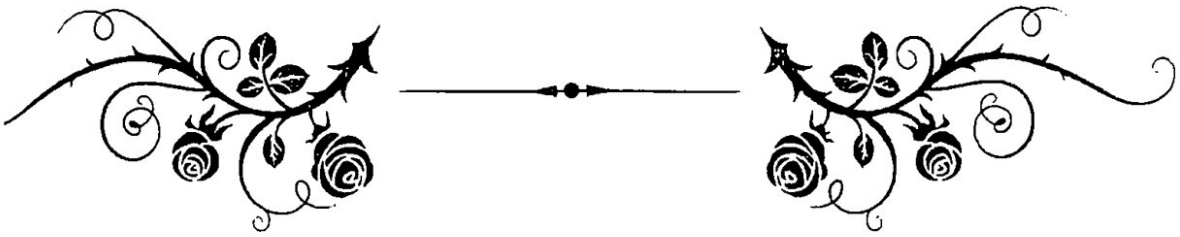
Başını evet der gibi salladı.

"Güzel, beni hissetmediğin an söyle."

Kıkırdadı. "Neden?"

"Böylece seni tekrar becerebilirim." Araladığı dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Her gün, her saniye beni hissetmeni istiyorum."

Bölüm 33

Kiara

Tekrar esnediğimde Liam televizyonu kapattı, kalkarak kollarını altımdan geçirdi ve beni bir gelin gibi kucağına aldı.

"Beni taşımayı gerçekten seviyorsun," diye alay ettim ve kollarımı boynuna doladım.

"Senin için en güvenli yer kollarım," diye mırıldandı merdivenleri çıkarken.

Her şey değişmiş olsa da bugün çok daha iyi hissediyordum. Babamı kaybetmiştim ama Liam'ı kazanmıştım.

Ah ve onunla birlikte yaşamaya başladım.

"Bir ara daireme dönmem gerek," dedim beni yatağa yatırmadan hemen önce.

"Sadece eşyalarını almak için," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir tonla.

"Evet, efendim." Gözlerinde arzu kıvılcımları parladığında gülümsedim. *Efendim* kelimesinin onu tahrik ettiğini fark etmiştim.

Liam yorganı açıp silahını çıkararak yastığın altına sakladı. "Kenara kay. Ben kapıya yakın uyuyacağım."

Diğer tarafa kayarak yorganın altına girdim. Liam yanıma uzandı, sonra başını çevirip bana baktı. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Tam ait olduğun yerdesin."

Onun yanına sokulup, "İlişkimiz konusunda ciddi misin?" diye sordum.

"*Benimsin* sözcüğünün hangi kısmını anlamadın?"

Ona bakıp, "Her şey çok hızlı oldu," diye açıkladım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya bir hafta sonra bir hata yaptığını fark edersen?"

Sessizce güldü. "Benim dünyamda hata, yaşam ve ölüm arasındaki farktır." Başını iki yana salladı. "Ben hata yapmam, Kiara."

"Ben sadece..." Dudaklarımı ıslattım. "Kalbimi sana verdikten sonra terk edilmek istemiyorum."

Gözleri ciddi bir yoğunlukla benimkilere kilitlendi. "Bu asla olmayacak. Kalbin benim sahip olduğum en değerli şey olacak."

"Yani bu kadar mı? Benim senin için doğru kişi olduğuma mı karar verdin?"

"İşte bu kadar basit."

Başımı omzuna yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Tanrım, sana âşık oluyorum."

O anın heyecanıyla bunu söylediğini düşünsem de sözleri içime işlemişti.

Liam aniden, "Jimmy sana mafya hakkında ne söyledi? Senin üzerinde hak iddia edeceğim konusunda seni uyardığını söylemiştin," diye sordu.

Pekâlâ. Bu konuşma için dik oturmam gerekecek.

Kendimi yukarı itip Liam'a dönerek bacaklarımı altıma aldım. O da doğruldu ve sırtına bir yastık koyarak gözlerimin içine baktı.

"Babam bana aslında hiçbir şey söylemedi. Sadece Byrne Holding'den istifa etmemi istedi. Bir tek kim olduğumu öğrendiğin anda beni sahipleneceğini söyledi."

Liam'ın yüzü endişeyle gerildi. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Omuz silktim. "Mafyayı Google'da aradım. Bu sayılır mı?" Gergin bir kahkaha atarak, "Dürüst olmak gerekirse, babamla konuşana kadar mafyanın hâlâ var olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ettim.

Liam derin bir nefes aldı. "Siktir."

Siktir mi? Neden siktir?

Dişleriyle alt dudağını ısırdı, sonra ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Devam etmeden önce, seni asla bırakmayacağımı bilmen gerekiyor."

Sesindeki uyarıyı duyunca göğsüme bir endişe çöktü.

"Mafya yasa dışı bir suç örgütüdür," diyerek bana internette okuduğum tanımı yaptı.

"O kadarını anladım," diye fısıldadım.

"Suç, Kiara. Ben bir suçluyum."

Tereddütle, "Yani her an tutuklanabilirsin?" diye sordum.

Eğlenerek gülümsedi. "Hayır. Polislerin ve politikacıların yarısı benim emrimde."

Tamam. Sanırım para gerçekten güç getiriyor.

Gözleri benimkilere sabitlendi. "Öldürdüm ve yine öldüreceğim."

Sözleri beklediğim kadar sert gelmemişti.

"Masum insanları mı?" Başını iki yana salladı. "Düşmanları."

"Finn gibi mi?"

Başıyla onaylayınca farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. "Tamam." Kaşlarımı çattım. "Başka?"

"Çoğunlukla kara para aklama. Yasa dışı kumar. Cephane."

"Cephane mi? Silah gibi mi?"

Başıyla onayladı. "Teşkilat adında bir gruba üyeyim. Çoğunlukla paralarını aklıyorum ve silahların nakliyesine yardım ediyorum."

Buna kızmam gerekirdi, değil mi?

Ama bu, babama karşı olmak, bana karşı hiç kötü davranmayan Liam'a karşı olmak anlamına gelirdi.

Bu gerçeklik bir tokat gibi çarptı. Asla onların karşısında olamazdım. Babam... Tanrım, o benim babamdı. Ve Liam, o da benim geleceğimdi. Ölene kadar onlara sadık kalacaktım.

Liam elini kaldırıp parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Ne kadar uzağa gidebilirim ki?"

Liam başını iki yana salladı. "Bu yataktan bile çıkamazsın."

Damarlarıma bir sıcaklık yayıldığını ve karnımın kasıldığını hissettim.

Kahretsin, bu çok tahrik edici. Bu adamın her bir hücreme sahip olmasını istiyorum ve bunun delilik olması umurumda değil.

Hareket ederek kucağına tırmandım ve bacaklarımı onun bacaklarının iki yanına koydum. Ellerimle çenesini kavradım ve gözlerimi onun çekici yüz hatlarında gezdirdim. "Bu çok seksiydi."

Yüzünde günahkâr bir gülümseme belirdi. "Benim hâkimiyetimi seviyorsun."

Yavaşça öne eğilirken başımı salladım. "Evet."

"Dediğim gibi, sen benim için yaratılmışsın."

Dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. "Başka bir erkek beni domine etmeye çalışsaydı onu tokatlardım."

"Güzel," diye homurdandı, ellerini kalçama indirip parmaklarıyla sertçe sıkarak. Kendisini yukarı doğru ittiğinde sert penisi en çok ihtiyacım olan yere bastırdı.

"İçimde seni hissetmediğimde sana söylememi istemiştin."

"Evet," diye mırıldandıktan sonra dudaklarımı ısırdı.

"Artık hissetmiyorum," diye yalan söyledim çünkü önceki sevişmemizden dolayı hâlâ hassastım.

Liam tişörtümü başımdan yukarı doğru çekip bir kenara attı. "Soyun, bebeğim. Beni sardığını hissetmem lazım."

Kahretsin.

Liam eşofmanını çıkarırken ben de hızlıca taytımı aşağı indirdim, sonra tekrar kucağına doğru oturdum ve bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım, elleri bir kez daha kalçalarımı kavradı.

"Ben boşalana kadar üzerimde zıplayacaksın," dedi emreder gibi. Bana karşı hissettiği şiddetli arzu sesinden açıkça anlaşılıyordu.

"Evet, efendim."

Liam ereksiyonunu girişime hizaladı ve sert bir hamle ile kendini en derinlerime gömdü. Vücudum öne doğru kavislendi. Merkezimin gerilerek genişlediğini hissedince dudaklarım aralandı.

"Tanrım," diye inledim, öne doğru düşmemek için ellerimi onun kaya gibi sert göğsüne koydum.

"İşte böyle, bebeğim. Her santimimi içinde hisset," diye inledi.

Liam ellerini kalçalarıma götürüp beni kaldırdı ve içimden çıktı ama sonra tekrar sertçe içime girdi.

Bu sefer öne doğru düştüm, göğüslerim göğsüne çarptı. "Çok güzel," diye inledim.

Popoma bir tokat atınca karnım sertçe kasıldı. "Tanrım. Zıpla, Kiara."

Ellerimi omuzlarına koydum ve kalçalarımı sallayarak yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başladım. Sert aletinin her santimini içimde hissetmek, enfes bir işkenceydi.

Liam parmaklarını tenime geçirdi ve beni sıkıca tutarak kendi hızına gelene kadar vücudumu daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Kollarım onun boynundayken ve göğüslerim göğsüne sürtünüyorken acımasızca içime giriyordu.

"Liam," diye inledim, vücudum tamamen onun kontrolüne geçtiğinde. "Boşal, bebeğim," diye emretti kısık bir sesle.

Verdiği emirle vücudum kaskatı kesildi ve o an beni parçalanmaktan alıkoyan tek şey Liam'dı.

Zevk nefes almamı, düşünmemi engelliyordu ve tek yapabildiğim hissetmekti.

O da içimde kasıldı ve kollarıyla beni neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde sarıp cehennem kadar sıcak bir iniltiyle boşaldı.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti. Gözlerimi açtığımda bana olan tüm duygularını yüzünde açıkça görebiliyordum.

Liam içimin derinliklerine gömülü hâldeyken söylediği her kelimenin içten geldiğini anlıyordum. Bana saplantılı hâle gelmişti.

Beni seviyordu.

Bu adam bana anında âşık oldu.

Nefesimi toplayabildiğimde, "İlk görüşte aşk mıydı?" diye fısıldadım.

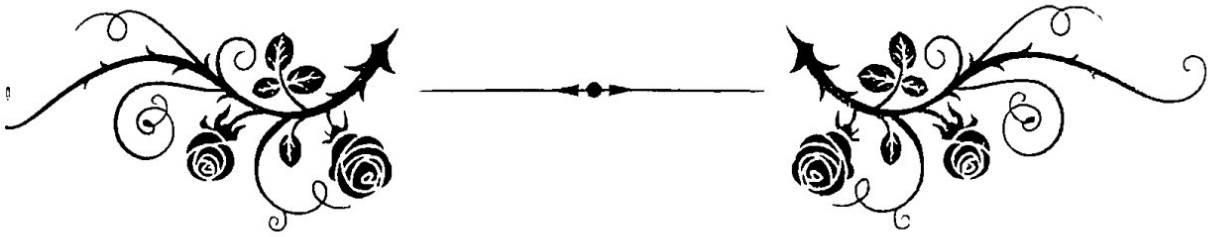
Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Sen hayatıma girmeden çok önce seni seviyordum. Bana çarptığında vücudum seni tanıdı. Kollarımda güven aradığında kalbim senin doğru kişi olduğunu anladı."

Kalbim.

Aramızda çok fazla duygu vardı, gözleri daha önce hiç görmediğim bir mavi renkteydi. "Benimsin. Her zaman oldun. Her zaman olacaksın."

Onunum.

Bölüm 34

Kiara

Liam'ın yatağında ilk kez uyuduğumu düşünürsek bir kez bile uyanmamış ve kâbus görmemiştim.

Ve beni öpücüklerle uyandırmıştı.

Söylemeye gerek yok, bu adama sırılsıklam âşık oldum.

İşe gitmek için hazırlanıp aşağı indiğimde Liam'ı, Will ve Declan'la konuşurken buldum ve yarı yolda durdum.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Will. "Senin bir kadına âşık olduğunu göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Liam arkadaşına, sonra dikkatini Declan'a çevirdi. "Onu gözünün önünden ayırma."

"Peki, patron."

"Finn'den haber yok mu?" diye sordu Liam.

"Hiçbir iz yok. Lanet herifin telefonunu da bulamıyoruz. Seni aradıktan sonra kapatmış olmalı," diye cevapladı Will yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

Liam, "Siktir. Onu bulmak istiyorum," diye mırıldandı. Sert bir ifadeyle Will'e baktı.

Liam'ı mafya modunda görünce gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Luca'nın parası aklanıp transfer edildi mi?" diye sordu Will'e.

Will başını salladı. "Evet, hesabına geri yatırıldı."

"İyi. El bombalarının sevkiyatı?"

"Bu sabah saat üçte Nikolas'a ulaştı."

Liam derin bir nefes alıp kravatını düzeltti. "En azından o halloldu."

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı çünkü Liam'ı mafya lideri rolünde görmek gerçekten çok, çok seksiydi.

"Yeni adamlar geliyor," diye bilgi verdi Will Liam'a. "Töreni ne zaman yapmak istersin?"

"Finn meselesini hallettikten sonra."

Liam merdivenlere doğru bakınca hareket ettim. "Günaydın," dedim, kulak misafiri olduğumu fark etmemesini umarak.

"Günaydın." Will bana gülümsedi. Declan sadece başını sallayarak selam verdi.

Liam elini bana doğru uzattı. "Hazır mısın?"

Elimi avucuna koyup heyecanla yan tarafına doğru bastırdım. "Evet, patron," diye takıldığımda Will de gülümsedi.

Liam bana baktı ve dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Konuşmalarını dinlediğimi biliyor mu?

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı, "İş konuşurken saklanmana gerek yok."

Yakalandım.

Başımı salladım, hayatının bu yönünü benden saklamadığı için rahatlamıştım.

Hepimiz asansöre bindik ve ancak o zaman aklıma, "Denise'e ne söyleyeceğim?" diye sormak geldi.

Liam bana baktı, başparmağıyla benimkini okşadı. "Paylaşmak istediğin her şeyi."

"Bizi öğrenirse sorun olur mu?"

"Yakında tüm Şikago öğrenecek," diye homurdandı Will.

Başımı ona çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün, en gözde bekârın kapıldığını duyuran bir basın açıklaması yayınlayacağız."

Hay sıçayım.

"Bunu yaparsan, kaçsan iyi edersin," diye homurdandı Liam.

Will sadece omuz silkti. "Başarılı bir CEO gibi davranmaya devam etmeliyim."

Asansör kapıları açılıp da dışarı çıktığımızda benim korumalarım da dâhil olmak üzere çatı katındaki korumalardan oluşan bir grup adam bizi bekliyordu.

Kaşlarımı çatarak Will'e tekrar baktım. "Benim adımı söylemeyeceksin, değil mi?"

Liam yürümeyi bırakıp elimi çekti. "Seni rahatsız eder mi?"

"Ah... Seninle anılmak beni rahatsız etmez. Sadece adımın ortalıkta dolaşmasını istemiyorum."

Will başını iki yana salladı. "Bu kaçınılmaz. Uzun süre gizli tutamayız."

Liam beni SUV'a götürüp binmem için arka koltuğun kapısını açarken Will ve Declan da öne bindiler.

Bu farklıydı.

Liam yanıma kayarak ceketinin düğmelerini açtı.

Ona yaklaşıp, "Eşofmanlı hâlin daha çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadım.

Gülümseyerek elimi tuttu ve avucumu bacağına koydu. "Ben de seni çıplakken daha çok beğeniyorum."

"Fazla detay veriyorsunuz," diye mırıldandı Will motoru çalıştırırken.

Diğer üç koruma başka bir SUV'a bindiler ve Will, Byrne Holding'e doğru sürerken hemen arkamızdan bizi takip ettiler.

Will girişin önünde durduğunda Denise'e gerçeği söylemem gerekeceğini anlamıştım çünkü hepimizin SUV'dan indiğini en ön sıradan görebiliyordu.

"İyi günler, Bay Byrne," diye alay ederek uzaklaşmaya yeltendim ama Liam elimi tuttu ve beni geri çekti.

Beni göğsüne çekti ve sonra dudakları dudaklarıma yapıştı. Öpücük tamamen sahipleniciydi ve sonunda nefes almama izin verdiğinde sırıttı. "Sana da, bebeğim."

Yanaklarım kızarmış hâlde lobiden içeri girdim. Denise kaşlarını kaldırmış beni izliyordu. "Günaydın, Bay Byrne, Bay Gillen," diye Liam ile Will'e selam verdi ve onlar asansöre doğru yönelir yönelmez gözlerini daha da açarak bana baktı. "Birinin bana anlatacak çok şeyi var galiba." Gözleri Declan'a kaydı. "Yardımcı olabilir miyiz, efendim?"

"O benimle birlikte. Declan. Denise," diye hızlıca ikisini tanıştırırım. "Onun için nereden fazladan bir sandalye bulabilirim?"

"Ben oturmayacağım." Duvara, lobiyi ve dışarıyı rahatça görebileceği bir yere doğru yürüdü. "O seninle mi?" diye sordu Denise.

Telefonumu çıkararak çantamı alt çekmeceye koydum ve oturdum. "Evet, o benim korumalarımdan biri."

Denise bana sadece gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Çok şey oldu," diye söze başladım, o da başını salladı. "Bir hafta kadar önce Finn bana saldırdı ama kaçtı. Liam, Finn

bulunana kadar benim için korumalar ayarladı," diye kısaca anlattım.

Denise bana hayretle bakıyordu. "Aman Tanrım, kızım. Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Yönetim kurulu toplantısının olduğu cuma günü."

"Çok üzüldüm," dedi. "İyi misin?"

Başımı evet der gibi salladım ve gülümsedim. "Liam sayesinde."

"Yani sen ve Bay Bana Dokunma mı?"

Gülerken yanaklarım kızardı. "Biraz hızlı oldu. Başım hâlâ dönüyor."

"Öyle görünüyor. Ben hâlâ Will'i, beni yemeğe çıkarmaya ikna etmeye çalışıyorum," diye mırıldandıktan sonra birden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona nasıl olduğunu sormayı unuttum. İyi bir arkadaşını kaybetti."

Doğru. Will randevularını iptal etmek zorunda kalmıştı.

İçimde bir acı hissettim ve bu dalganın beni sarmasına izin verdim. "O babamdı. Saldırıdan sonraki cumartesi kalp krizi geçirdi. Cenazesi pazartesi günüydü."

Denise'in yüzü şok ve şefkatle doldu, sonra beni kucakladı. "Çok üzüldüm, Kiara. Kahretsin, çılgın bir hafta geçirmişsin." Beni bıraktığında, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Liam her şeyi halletti."

"Yani, siz şimdi bir çiftsiniz, öyle mi?' diye sordu.

"Evet." Yüzümde yeniden bir gülümseme belirdi.

Liam Byrne ile çıkıyorum.

Dâhilî telefon çalınca açıp, "Ben Kiara," dedim.

"Ben insan kaynaklarından Gina. Lütfen yukarı gelin."

"Tamam." Telefonu kapatıp ayağa kalkarken Denise'e kaşlarımı çatarak "İnsan kaynaklarına gitmem gerek," dedim.

"Muhtemelen işe gelmediğin günler için bir form imzalaman için."

"Doğru." Asansöre doğru yürüdüm, kapı açıldı ve içinden Will çıktı. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

İkimiz mi?

Omuzumun üzerinden bakınca Declan'ın hemen arkamda olduğunu gördüm. Dikkatimi tekrar Will'e çevirip, "İnsan kaynaklarına," diye cevap verdim.

Küçük alana adım atarken Declan'a tekrar baktım. "Rahat ol Kiara. Ben burada yokmuşum gibi davran."

Declan'a gülümsedim ve "Ne zamandır Liam için çalışıyorsun?" diye sordum.

"On altı yaşımdan beri."

"Şu anda kaç yaşındasın?"

"Otuz bir." Kapılar açıldığında Declan bana bakıp, "Beni baban eğitti, seni korumak için fazlasıyla yetenekliyim," diye hatırlattı. Benim çıkmamı bekledikten sonra peşimden geldi.

Gina'nın ofisine girdiğimizde bize gülümsedi. "Unutmadan söyleyeyim Liam, Declan için erişim kartı istiyor. Sınırsız erişim için."

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordum onu ve Declan'ı işaret ederek.

"Evet," diye cevapladı Gina. "Liam'ın diğer işlerinden haberim var."

Tamam. Başka kim biliyor?

Bir formu işaret ederek, "Burayı imzalayın lütfen. Başınız sağ olsun. Jimmy babanız mıydı?" dedi.

Başımı onaylar gibi sallayıp bir kalem aldım ve formun izin aldığım günler için olup olmadığını kontrol ettikten sonra imzamı attım.

Gina imzalı belgeyi alırken bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakarak, "Hepsi bu kadar," dedi.

Asansöre doğru yürürken Declan'a, "Bütün gün ayakta durmak sorun olmaz mı?" diye sordum.

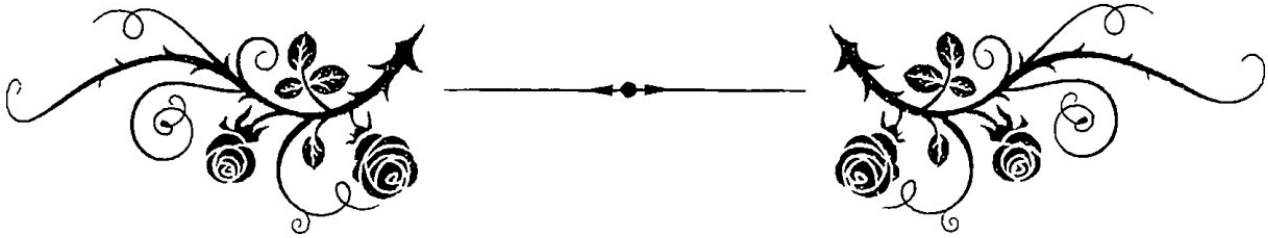
O da başını iki yana sallayarak, "Ben yokmuşum gibi davran," dedi.

Bunu yapmaya niyetim olmadığı için ben de başımı iki yana salladım. "Benim yanımdan ayrılmayacağına göre seni tanımak isterim. Belki arkadaş bile olabiliriz."

Korumalarımla iyi geçinmek istiyordum.

Asansöre binmemi beklerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de isterim."

Bölüm 35

Liam

Kiara'yı Şikago'da bırakmak istemediğim için Teşkilat'la olan toplantı için onu da Los Angeles'a getirmiştim.

Adamlar, Jimmy'nin cenazesiyle ilgilenebilmem için toplantıyı bir hafta erteleme nezaketinde bulunmuşlardı.

Declan ve ekibi, Kiara'yı kalacağımız otelde korurken ben de Teşkilat'ın her zaman buluştuğu lüks bara gittim.

Bizim için ayrılmış özel odaya girdiğimde havayı deri ve güç kokusu sarmıştı. Bu toplantılar öncelikle hepimizin birbiriyle iletişim kurması için düzenleniyordu.

Diğer liderler masanın etrafında oturmuşlardı. Otururken, "Üzgünüm, geç kaldım. Kiara'yı otele bırakmam gerekti," dedim.

Luca gülerek, "Demek doğruymuş? Hayatını bir düzene sokuyorsun, ha?" diye sordu.

Başımı sallayarak, "Evet," dedim.

"Bir kadına âşık olacağını hiç tahmin etmezdim," dedi Nikolas.

"Ben de etmezdim."

Gabriel bana sadece yarım ağızla gülümsedi. Buradaki tüm grup içinde en sessiz olanımız oydu. Ben de pek insanlarla arası iyi olan biri değildim ama Gabriel bu konuda bambaşka bir seviyedeydi.

Nikolas'a Sicilyalılarla uğraşırken yardım etmiş olmamız, onunla aramızda bir bağ oluşmasını sağlamıştı. O benim arkamı kollamıştı, ben de onun.

Garson siparişlerimizi aldı ve içeceklerimizi beklerken Viktor, "Finn'den haber var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Henüz yok ama yakında onu bulacağım." Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

"Yardım ister misin?" diye sordu Luca.

"Hayır, hallediyorum." Bu kişisel bir meseleydi ve kendim halletmem gerekiyordu.

Garson içeceklerimizi getirip kapıyı kapattıktan sonra Luca boğazını temizledi. Toplantıları her zaman o yönetirdi. "Sorunu olup paylaşmak isteyen var mı?"

Hepimiz başımızı iki yana salladık ama sonra Viktor kıkırdadı. "Rosalie çok vahşi. Bir kadını evcilleştirmenin bir yolu var mı?"

Gabriel boğazından öksürür gibi bir ses çıkardı. "Onun dedesini ve amcasını öldürdük. Bir önerinin faydası olacağını sanmıyorum."

"Onu yanında mı tutuyorsun?" diye sordu Nikolas.

Viktor başını sallayarak onayladı. "Onu öylece sokağa atamayız." Gözlerindeki sahiplenici bakış gözümden kaçmamıştı.

Evet, kızı asla bırakmayacağı kesin.

"Konuşacak gerçek bir iş var mı?" diye sordu Gabriel, Rolex saatine bakarak.

"Yarın Seattle ve Şikago'ya silah sevkiyatı gönderiyorum. Kanada'ya gidiyorlar," dedi Luca Nikolas'ı işaret ederek. "Kamyonların sınıra ulaştığından emin olun."

"Olur," diye mırıldandım. Gabriel sadece başını sallayarak onayladı.

Luca her üyenin işlerini sorduktan sonra sandalyesine yaslandı. "Altı aylığına İtalya'ya gidiyorum. Arnavutlar benim bölgeme giriyor." Viktor'a başını salladı. "Bana ulaşamazsanız Viktor'u arayın."

"Yardım ister misin?" diye sordu Nikolas.

"Hayır, İtalyan mafyası halleder."

Konuşma işten uzaklaşmıştı ve içkilerimizi yudumlarken sohbet edip bir süre dinlendik.

Viktor son votkasını bitirip ayağa kalkarak toplantının bittiğini ima etti. "Rosalie evimi ateşe vermeden dönmem lazım."

Gülerek ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini iliklerdim. "Yani altı ay boyunca toplantı yok mu?"

Luca başını onay verir gibi salladı. "Döndüğümde görüşürüz."

Hepimiz odadan çıktık, acilen Kiara'ya dönmek istediğim için adımlarımı hızlandırdım. Telefonum çalmaya başladı, cebimden çıkarıp cevap verdim.

"Finn'le ikiniz hakkında duyduğum şeyler de ne?" diye çıkıştı babam.

"Seni ilgilendirmez," diye bağırdım telefona doğru. Neredeyse bir yıldır bu adamdan haber alamamıştım ve şu anda kesinlikle onunla uğraşacak vaktim yoktu.

"Onu rahat bırakacaksın. Gemma mutsuz."

Alaycı bir kahkaha attım. "Karının ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun? Sen benim işime karışma."

"Beni oraya gelmek zorunda bırakma," diye tehdit etti.

Kiralık araca yaklaşırken vücudum öfkeden titriyordu. "Benim topraklarıma adım atarsan Finn'e yaptıklarımın aynısını sana da yaparım. *Aile* artık sana ait değil. O kadın için bize sırtını döndün, şimdi sonuçlarına katlan."

Sonunda o adama hislerimi söyleyebilmek çok rahatlatıcıydı. O benim için hiçbir zaman *baba* olmamıştı. Beni lanet olası bir dadı büyütmüştü. O benimle tek bir şey için ilgileniyordu, o da mafyanın başına geçecek bir asker yetiştirmekti.

"Bana sırtını mı dönüyorsun?" diye bağırdı öfke dolu bir sesle.

"Sen bana çok uzun zaman önce sırtını döndün. Ben sadece iyiliğinin karşılığını ödüyorum." Bu konuşma benim için bitmişti o yüzden, "Şikago bana ait. Eğer bir daha seni burada görürsem, Glock'umun namlusuna bakıyor olacaksın," diye homurdandım.

Telefonu kapatıp elimi arabanın tavanına koyarak içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmak için derin nefesler alıp verdim.

Bitti. Artık o da benim hislerimi tam olarak biliyordu ve ben de bunu arkamda bırakabilirdim.

Otelin süitine döndüğümde Kiara bir yemek programı izliyordu, Declan ve diğer adamlar ise tıka basa kızarmış tavuk yiyorlardı.

Ceketimi çıkarırken, "Eğleniyor musunuz?" diye sorduğumda Owen Byrne ile yaptığım konuşmanın gerginliği hâlâ üzerimdeydi.

Onu artık babam olarak görmeyi reddediyordum.

Kiara ayağa kalktı, yanıma gelip kollarını belime dolayarak bana sarıldı.

"Evet," diye mırıldandı Waylon ağzı yemekle dolu bir şekilde.

Kiara'nın saçlarına bir öpücük kondurdum. "Yatmaya hazır mısın?"

O da başını salladı ve yatak odasına doğru yürürken, "İyi geceler çocuklar," dedi.

Hepsi iyi geceler demek için bir an durduktan sonra tekrar yemeğe koyuldular.

Yatak odasına girip kapıyı kapattım. Kiara elimi tutarak beni yatağa çekti ve, "Toplantı iyi geçti mi?" diye sordu.

"Evet."

Oturmamı işaret edince ben de oturdum. Ona sorgulayan bir bakış attığımda, "Neden üzgün görünüyorsun?" diye sordu.

Telefon görüşmesinden bahsetmek istemediğimden başımı iki yana salladım. "Bir şey yok."

Başını sallayarak bacaklarımın arasına geçip diz çöktü. "Stresini atmana yardım edeyim."

Bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

Bana yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Gömleğini çıkar."

İşlerin gidişatı hoşuma gidiyor.

Ben düğmeleri açarken Kiara kemerimi çıkardı. Kumaş pantolonun düğmelerini açıp fermuarını indirdikten sonra kumaşı aşağı doğru çekti. Pantolonumu çıkarabilmesi için kalçamı kaldırım.

Beni soyduktan sonra tekrar bacaklarımın arasına yerleşti ve önümde diz çöktü. Bu hâli içimde bir şeyler uyandırmıştı.

Tanrım, çok güzel.

Parmaklarıyla aletimi sardı ve okşamaya başladı. Daha önce mastürbasyon yapmıştım ama hiçbiri onun elinin dokunuşu kadar iyi hissettirmemişti.

"Soyunacak mısın, bebeğim?"

Başını iki yana salladı, sonra dudakları aralandı ve ben ne yaptığını anlayamadan beni ağzına aldı.

Tanrım.

Elimi yatağa dayayarak kendimi tutmak zorunda kaldım. Vücudumu kontrol edemiyordum, kalçalarımı havaya kaldırarak kendimi daha derine ittim. "Siktir," dedim dişlerimi sıkarak. Kiara aletimi emmeye başlayınca kendimden geçmiştim.

Gözlerini gözlerime dikti, dudakları aletimin çevresinde gerildi ve bu manzarayla kontrolümü tamamen kaybettim.

Diğer elimle saçlarını tutarak daha sert itmeye başladım. Her itişimde boğazı aletimi sıkıyordu ve birkaç saniye içinde patladım.

Tanrım.

Sert bir şekilde boşalırken kendimi durduramıyordum, kalçalarım kasılıyor aletim zonkluyordu. Görüşüm kararadı, o beni emip kuruturken vücudumdaki her kas gerildi.

Nefes nefese ve felç olmuş bir hâlde yatağa yığıldım. Kiara aletimi yaladı, dilini hassas başımın etrafında gezdirdikten sonra ayağa kalktı ve üzerime doğru eğildi. "İyi miydi?"

"Tanrım." Nefes nefeseydim.

"İyi... Sönük kalır."

Şişmiş dudaklarında gururlu bir gülümseme belirdi. Kolumu kaldırdım, parmaklarımı ensesine doladım ve onu üstüme doğru çektim. Dudaklarım dudaklarına yapıştı ve dilinden kendi tadımı alırken bu kadına karşı kendimi asla kontrol edemeyeceğimden korktum.

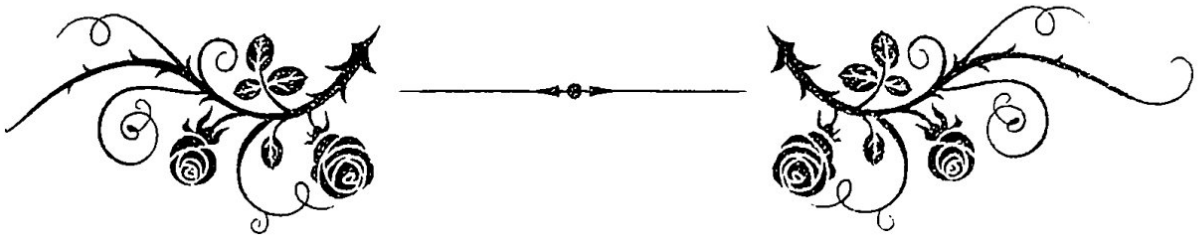
O benim sahibim. Bu hayatta tek ihtiyacım olan şey o.

O, ihtiyacım olacak tek şey.

Onu sırtüstü çevirip ellerimle şehvetle vücudunu keşfederken onu domine ederken öpücüklerim resmen sapkınlaşmıştı.

Tam da kadınımın sevdiği gibi.

Bölüm 36

Kiara

Denise'in fincanını masaya bırakıp oturdum ve kendi kahvemi yudumlamaya başladım.

"Ee, Bay Byrne ile aranız nasıl?" diye sordu fincanı dudaklarına götürürken.

Anında aptal gibi sırıttım. "Çok iyi." Başımı iki yana salladım. "Rüya gibi. Yemin ederim o adam beyaz atlı bir prens."

Dâhilî telefon çaldı ve kocaman bir gülümsemeyle cevap verdim, "Ben Kiara."

"Hımm... Nasıl hemen aşağıya inmiş olabilirsin, şimdiden seni özledim bile?"

Gülümsemem genişledi, yanaklarım kızardı. Boğazımı temizleyip en profesyonel ses tonumu takınarak, "Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Byrne?" dedim.

"Tanrım, kadın. Ben işimle uğraşırken senin, masamın altında dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde aletimi emerek kurutmanı istiyorum."

Tanrım.

Elimi sallayarak yüzümü serinlettim, Denise'e hafifçe sırtımı döndüm ve o da bana gülmeye başladı. "Şu anda çalışmamı çok zorlaştırıyorsun," diye fısıldadım.

"Zor olan tek şey o değil, bebeğim. Denise'i yukarı gönderir misin? Sanki başı beladaymış gibi yap."

Evet! Terfi alacak.

"Tabii. Ona söylerim." Yüzüme endişeli bir ifade takınıp gözlerimi kocaman açtım ve Denise'e döndüm. "Koşsan iyi olur. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim."

"Ne?" diyerek bakakaldı. "Bana mı? Neden?"

Sandalyesini itekledim ve telaşlı bir ses tonuyla, "Adam sinirden kudurmadan git hadi, kızım!" dedim.

Denise ayağa kalkıp asansörlere doğru koştu ve o içeri girer girmez sandalyeme çöktüm, sonra duvara yaslanmış duran Declan'a sırıttım. "Terfi alacakmış."

"Hımm," diye mırıldandı gözlerini ön girişteki cam duvardan ayırmadan.

Oyunbozan.

Bakışlarımı asansöre dikip sabırsızlıkla Denise'in iyi haberle dönmesini beklemeye başladım.

Kapılar açılana kadar biraz zaman geçti ve Denise koşarak bana doğru gelirken elinde bir zarf sallıyordu. Sandalyemden fırladım ve yarı yolda onu kucakladım.

"Bunu hak ettin," dedim heyecanla. "Senin adına çok mutluyum."

Zıplayarak, mutlu bir çığlık attı ve zarfı yüzüme doğru tuttu. "Bak! CEO'nun asistanı! Aman Tanrım!"

Zarfı alıp terfi mektubunu okuduktan sonra ikimiz de çığlık attık.

"Ne oldu?" diye sordu Will aniden.

Denise yine mutlu bir çığlık attıktan sonra Will'e doğru koşup neredeyse kollarına atladı.

"Terfi aldı," dedim ve onları, kutlamaları için biraz yalnız bırakıp masama döndüm.

Will, Denise'i yalnız kalabilecekleri mutfağa neredeyse taşıyarak götürdü.

Bugün güzel bir gün.

Declan'a tekrar gülümsedim ve bu sefer onun da yüzünde bir sırıtış belirdi. "Bu gece şanslı olacak."

"Dostum, ciddi olamazsın," diyerek kaşlarımı çattım. "Aklın oraya mı gitti?"

"Aklım hep orada," diye mırıldanarak dikkatini kaldırıma çevirdi.

Göğsümde hâlâ o heyecanı hissederek işime geri döndüm. Özellikle bir süre resepsiyonda tek başıma çalışacağım için işleri hafifletmek istiyordum.

On dakika sonra Will, lobinin zemininde geniş bir gülümsemeyle, saçları dağınık bir şekilde yürüyordu. Denise, elbisesini çekiştirerek ortaya çıktığında kahkahayı bastım.

"Akşamı unut gitsin, halletti bile," diye mırıldandı Declan.

"Şşş!"

Neyse ki Denise, Declan'ın söylediklerini duymadı. Oturup profesyonel görünmeye çalıştı ama gözleri benimkilerle buluştuğu anda yüzünde bir gülümseme belirdi ve sandalyesine geri yaslandı. "Tek kelime etme."

"Dudaklarım mühürlü," dedim kaşlarımı aşağı yukarı oynatarak.

O da şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Yapma."

"Hı hı." İşime geri döndüm. Lobide o kadar keyifli ve mutlu bir atmosfer vardı ki hiçbir şey bunu bozamazdı. Öğle yemeği vakti geldiğinde ayağa kalktım ve "Sana kafeden bir şeyler getireyim mi?" diye sordum.

Denise başını iki yana salladı. "Çok mutluyum, yemek yiyemem." Birkaç dakikada bir onu, terfi mektubunu okurken yakalıyordum.

Alt çekmeceden çantamı alıp telefonumu içine koydum ve Declan'ı bekledikten sonra binadan çıktım. Arkamızda Waylon ve diğer korumalarla kafeye giden kısa mesafeyi yürüdük.

Declan aniden, "Onun için gerçekten mutlu oldun," dedi.

Ona baktım. "Tabii ki. O benim arkadaşım."

"Sen iyi birisin, Kiara."

Eve gitme vakti neredeyse gelmişti ve dakikaları sayıyordum.

Kahretsin, günün bitmesini hiç bu kadar istekle beklememiştim.

Sadece Liam'la akşam yemeğinin tadını çıkarmak, yanına kıvrılıp onunla sıkıcı haberleri izlemek istiyordum. Denise eşyalarını toplamaya başladıktan sonra bana baktı. "Burada yalnız kalabilir misin?"

"Evet, ayrıca bir telefon kadar yakınsın."

Telefonumu alıp mesajlarıma baktığımda iki tane mesaj gördüm ve annemden gelen mesajı açtım.

Seni özledim. Yakında öğle veya akşam
yemeğinde buluşalım mı?

Hızlıca bir cevap yazdım.

Cumartesi nasıl? Navy Pier'e gidip bir şeyler
yiyebiliriz.

Annem hemen cevap verdi.

Anlaştık xxx

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken sohbetten çıkıp diğer mesajı açtım.

Senin dairendeyim.

Kaşlarımı çatarak mesajın ev sahibinden gelip gelmediğini merak ettim. Bir video vardı. Yapılacak onarımlarla ilgili bir şey olabilir diye düşünerek oynat düğmesine bastım.

Nihayet.

Video oynamaya başladı; önce oturma odam, sonra yatak odam göründü. Kaydı yapan kişi komodine gidip çekmeceyi açtı, iç çamaşırımı çıkarıp yatağın üzerine attı.

Ne oluyor?

"Demek bu çöplükte yaşıyorsun?"

Bu sesi tanıyordum.

Damarlara buz gibi bir his yayılırken kalbim aniden göğsümde hızla atmaya başladı.

Kamera döndü ve ekranda Finn'in ereksiyon hâlindeki iğrenç görüntüsü belirdi. Kendisini okşuyordu.

Midem bulanmaya, vücuduma şok dalgaları yayılmaya başladı ve nefesim hızlanıp sığlaştı.

"Liam seni benden koruyamaz. Seni çok fena becereceğim."

O cuma gecesinin anıları zihnimde canlandı ve şu an yaşadığım şokla karışarak duygularımı altüst etti.

"Ne izliyorsun?" diye sordu Denise görmek için yaklaşarak.

Finn, *"Kiara. Kiara. Kiara," diye inleyerek* iç çamaşırlarımın ve yatağımın üzerine boşalırken ben dehşet içinde donakalmıştım.

Denise telefonu elimden kaparak kapattı. "Tanrım, bu iğrenç!"

Yumruklar. Dokunuşlarr. Isırıklar.

Bacaklarımın arasındaki el.

Kollarını bana doladı. "Kiara?" Travmanın etkisi tüm gücüyle geri gelirken nefesim hızlandı. "Kahretsin, Declan, yardım et!"

"Ne oldu?" diye sorduğunu duydum, sonra her şey dayanılmaz hâle geldi ve dudaklarımdan hıçkırıklar döküldü. Ayağa fırlayarak acil çıkış merdivenlerine koştum ve nefes nefese kalana kadar merdivenleri tırmandım. "Kiara!" diye bağırdı Declan arkamdan ama Liam'ın ofisine girene kadar durmadım.

"Bebeğim?" diyerek sandalyesinden fırladı ve ben üzerine atılmadan önce sadece kollarını açacak kadar vakti oldu.

Güvendeyim.

Kollarını bana dolayarak sakinleşebilmem için ihtiyacım olan güvenli sığınağı sağladı.

Liam'a yapışarak kontrolümü yeniden kazanmaya ve gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Neler oluyor?" diye sordu öfkeyle.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Declan.

"Kahretsin... Soluklanmam... Lazım," dedi peşimden koşan Denise nefes nefese kalmış bir hâlde. "Finn'den video geldi. İğrenç bir şey," diye açıkladı. "Mastürbasyon yapıyor."

Panik ve korku yavaş yavaş azalmaya başlamıştı ama ben yine de Liam'a olabildiğince yakın durmaya çalışıyordum. "Beni bırakma," diye fısıldadım duygularımın etkisinden kurtulmaya çalışarak.

"Asla, bebeğim." Saçıma bir öpücük kondurdu. "Ben yanındayım. Güvendesin."

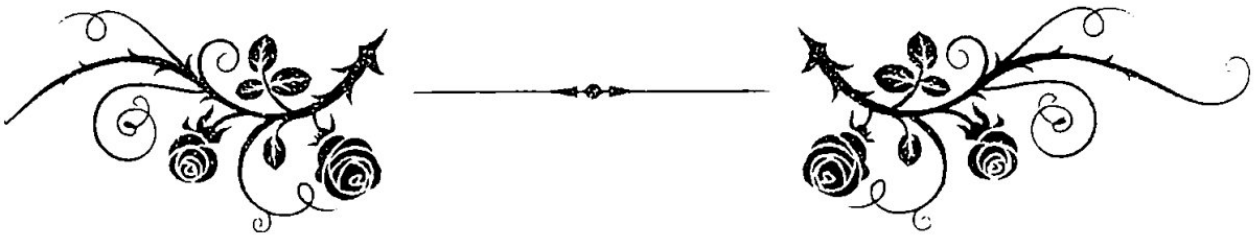
Başımı onaylar gibi sallarken yanağım onun yeleğine ve gömleğine sürtündü.

Güvendeyim.

Sadece bir videoydu.

Finn bana ulaşamaz.

Bölüm 37

Liam

Tanrım, lanet olsun.

Saçlarına öpücükler yağdırmaya devam ederken Declan'a bir bakış attım. "Telefonu getir."

Declan dönüp aceleyle ofisten çıktı.

"Ona içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu Denise endişeyle.

Başımı iki yana salladım. "Gidebilirsin. Kapıyı kapat."

Yalnız kaldığımızda eğildim ve Kiara'nın çenesinden tutup yüzünü kaldırırım. "Güvendesin, bebeğim."

Başıyla onayladı ama birkaç saniyede bir hıçkırıyordu.

Lanet olası kalbim.

Onu tekrar göğsüme bastırdım. "Ne yapabilirim?"

"Sadece sarıl bana," diye fısıldadı. Söylediğini yaptım ve sonunda sakinleşerek geri çekildi. "Özür dilerim. Her şeyi yeniden yaşadım."

O lanet herif onun travmasını tetiklemişti. Göğsüme bir öfke doldu, o pisliği öldürme isteğim âdeta canlı bir güç hâline geldi.

"Özür dileme." Ellerimle yüzüne dokunup gözyaşlarını sildim.

Declan elinde telefonla ofise geri koştu. Telefonu elinden aldım ve o pisliğin mastürbasyon yaptığını görmek istemediğimden lanet şeyi tüm gücümle yere fırlattım. Cihaz duvara çarparak parçalandı ama bu beni hiç tatmin etmemişti.

Finn'i lanet bir böcek gibi ezecektim.

"Gidiyoruz," dedim Declan'a.

O diğer adamları aramak için telefonunu çıkarırken ben Kiara'yı kollarıma aldım. Onu yanıma çekip, "Hadi eve gidelim, bebeğim," dedim.

"Daireme gitmek istiyorum," dedi. Bana yalvaran bir bakış attı. "Eşyalarım. Onları oradan almak istiyorum."

Oradan ne istiyor olabilir ki?

"Başka bir gün."

Başını iki yana sallarken gözlerinde vahşi bir kararlılık belirdi. "Hayır. Eşyalarımı istiyorum. Onlar benim için önemli."

"Anlıyorum ama bu gece olmaz Kiara," dedim kesin bir sesle. "Seni eve götürüyorum."

Çenesi titredi. "Onlar babamdan kalan tek hatıralarım, Liam."

Tanrım.

Hayal kırıklığıyla nefes verip Declan'a baktım, o da omuz silkti. Bu herif de hiç yardımcı olmuyordu.

Kiara bu hâldeyken ona hayır diyemeyeceğim için pes ettim. "Tamam. Ama sana sadece on dakika veriyorum."

"Tamam."

"On dakika, Kiara."

Çılgınca başını salladı. "Tamam. Sadece beş dakikaya ihtiyacım var. Sadece bir kutu istiyorum, sonra bir daha oraya dönmek zorunda kalmayız," dedi ağlayarak. Videodaki travma onu içine çekmek üzereydi.

Kutu onu daha iyi hissettirecekse gidip almamız gerekecekti.

Daha Byrne Holding'den ayrılmadan Kiara'nın isteğini kabul ettiğime pişman olmuştum. Şimdi onun dairesine gitme zamanı değildi. Finn'in ona yaşattığı travmanın etkilerini hafifletmek için evde olması gerekirdi.

SUV'u apartmanın önüne park ettiğimde Declan ve ekibi arkamızda durdu. Yolun ortasında durmuş olmamız umurumda bile değildi.

"On dakika," diye uyardım Kiara'yı. Hâlâ hayalet gibi solgundu ama duygularını kontrol altına almış gibiydi.

Arabadan inerken etrafta tehlike var mı diye sürekli bakınarak elini tuttum. "Ezra, Ryan, binanın girişinde nöbet tutun," diye talimat verdim. "Declan, sen ve Waylon bizimle gelin."

Kiara'nın elini daha sıkı tuttum. "Hadi, gidip kutuyu alalım, bebeğim."

Koridorda yürürken Kiara'nın dairesinin kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Geri çekil diye bağırmak üzereydim ki o benden kurtulup lanet daireye doğru koştu. "Kiara!" diye bağırdım ve belimden Glock'umu çıkararak peşinden koştum.

Onu yatak odasına kadar kovaladım ve onu yakalayamadan dizlerinin üzerine çöküp yatağın altından bir ayakkabı kutusu çıkardı. Lanet şeyi sanki bir bebekmiş gibi göğsüne bastırdı.

Sonra yatağın üzerine dağılmış iç çamaşırlarını fark ettim ve... O sperm miydi?

Gözlerim duvara takıldı.

Benim olacaksın.

Tanrım.

Kiara'nın kolunu tutup kendime doğru çektim ama çok geç kalmıştım, önce yatağa sonra da duvara baktı. Boğuk bir ses

çıkardı ve ben ona sarılmak üzereyken Declan, "Patron, gitmeliyiz!" diye bağırdı.

Kiara'nın kolunu daha sıkı tutarak onu yatak odasından dışarı ittim. Koridora çıktığımızda onu daha sıkı tutarak koşmaya başladım. Merdivenlerden inerken silahımı havaya kaldırdım. Aşağıya indiğimiz anda Ezra bize daha hızlı olmamızı işaret etti. "Bir araba geçti. Binayı izliyorlar."

Tanrım.

Videonun ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyordum ve şimdi izlemediğime çok pişmandım. O zaman buraya gelmemem gerektiğini bilirdim.

Kiara'yı binadan sürüklerken, "Siktir!" diye öfkeyle bağırdım.

Bu bir tuzaktı ve ben de tuzağa düştüm.

Bölüm 38

Kiara

Liam beni yolcu koltuğuna itti, emniyet kemerimi taktı ve kapıyı sertçe kapattı. Gözlerimi kocaman açtım ve onun arabanın önünden koşarak geçmesini izledim.

Direksiyonun başına geçti ve patinaj çekerek apartmanımın önünden uzaklaştık. Kutuyu hızla ayaklarımın dibine yerleştirdim. Babamla ilgili tüm anılarım o kutunun içindeydi. Onu dairede bırakamazdım.

Arkama bakınca Declan ve diğer korumaların SUV'larıyla hemen arkamızda bizi takip ettiklerini gördüm. Waylon silahının şarjörünü kontrol ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum şaşkın bir ses tonuyla. Arabaya bir şey çarptığında korkuyla çığlık attım.

"Bu lanet olası bir tuzaktı," dedi Liam dişlerini sıkarak. "Bunu bilmeliydim. Lanet olsun!" Yumruğunu direksiyona vurdu.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Hayatını tehlikeye attım.

Bu farkındalık, beni bir kısır döngüye sokan travma ve yası delerek bir bıçak gibi tenime saplanmıştı. Tek istediğim kutuyu almaktı. Onu geride bırakmamın tek nedeni, Liam'ın evinde birkaç gün kalacağımı sanmamdı.

Lanet olsun bu benim hatam.

SUV'un yan tarafına kurşunlar yağmaya başlayınca çığlık attım, sonra Liam'ın elini başımın arkasında hissettim ve beni yüzüm dizlerime değene kadar öne doğru itti.

"Kalkma, bebeğim," diye emrederken sesindeki tüm yumuşaklık kaybolmuş, yerini tam anlamıyla bir vahşilik almıştı.

Ben ne yapmıştım?

Arabaya daha fazla kurşun isabet ederken camlar patladı ve sırtıma cam parçaları yağdı.

"Liam," diye hıçkırdım yüzümü çevirip iyi olup olmadığını görebilmek için.

Kolunu pencereden dışarı uzattı ve ardından saldırganlara ateş ederken aracın içi silah sesleriyle çınladı.

Tanrım. Sanki savaş alanındayım.

"Pislikler," diye kükredi Liam, sonra direksiyonu sertçe sağa kırdı ve deneyimli bir yarış sürücüsü gibi virajı alırken aracımız kaydı.

Hay sıçayım.

Bu gerçekten oluyor.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı. "Hadi, orospu çocukları, bizi takip etmeye devam edin."

Gözlerim onun yüzüne kaydı ve dudaklarındaki acımasız gülümsemeyi görünce dudaklarım aralandı.

Bu, âşık olduğum Liam değildi. Bu adam mafya lideriydi.

Sonunda gerçeği anlamıştım.

Babam beni bundan korumaya çalışıyordu.

Liam bir başka keskin virajı alırken vücudu koltukta yerinden bile kıpırdamamıştı ama ben kapıya doğru savrulmuştum.

"Sıkı tutun," diye homurdandı Liam.

Aracımıza bir şey çarptığında metalin bükülüp sürtünme sesi geldi. Aracımız öne fırlarken kontrol paneline tutundum, sonra tam bir daire çizerek döndük.

Liam kolunu camdan dışarı çıkarmış arka arkaya ateş ediyordu, sonra yeniden hızlandık.

Silahını bana doğru itti. "Torpidoda şarjörler var. Yenisini tak," dedi.

Ne yapacağımı bilmeden silahı ondan aldım. Önümdeki bölmeden dolu bir şarjör çıkardım ve "Ne yapacağım?" diye sordum.

Liam uzanıp silahın üzerinde bir şeye bastı ve boş şarjör dışarı fırladı. "Diğerini tak," diye emretti.

Dediğini yaptım, sonra silahı elimden kaptı.

Kahretsin.

Tamamen şok olmuş bir hâlde kucağımdaki boş şarjöre bakakaldım.

"Hazır ol," diye bağırdıktan sonra SUV keskin bir dönüş yaptı ve aniden durduk.

"Çık dışarı ve arka kapıya doğru koş," diye emretti Liam kapısını açarak. "Çık buradan, Kiara!"

Titreyen ellerimle kendi kapımı açtım ve neredeyse SUV'dan düşüyordum.

Gözlerim deponun üzerinde gezindi ve adamların Liam'a yardım etmek için koşuştuklarını gördüm. Girişin hemen yanında üç siyah sedan durdu.

Waylon kolumdan yakalayark beni çatışmanın ters yönüne doğru sürükledi.

Depoda yoğun silah sesleri yankılanıyordu. Waylon başımı tuttu ve beni göğsüne bastırıp korurken koşmaya zorladı.

"Koş! Koş! Koş!" diye bağırdı Declan, sonra beni kucakladı.

Waylon bizimle koşmayı bıraktı ve Declan'ın omzunun üzerinden bakınca Waylon'un silahını çektiğini gördüm. "Onu buradan çıkarın. Ben onları oyalarım." diye bağırdı.

Tanrım.

Aracın yanındaki adamları hızlıca tarayarak Liam'ı aradım. Onu göremeyince göğsüme şiddetli bir panik ve korku dalgası yükseldi.

"Liam!" diye bağırdım. "Dur, Declan!"

"Mümkün değil, prenses," diye homurdandı.

Çırpınmaya başladım ve sonunda kollarından kurtulmayı başardım. Yere düştüm, hemen ayağa kalkarak Declan'ın etrafından dolandım. "Liam!" diye bağırarak çatışmanın olduğu yere doğru koştum. Adamlar birbirlerine ateş ederken ve cesetler yerlere düşerken çılgınca onu aradım.

Bir korku filmindeki gibi gözlerimin önünde ölüm ve yıkım yaşanıyordu.

Declan beni yakaladı, ayaklarım yine yerden kesildi ve beni omzunun üzerine attı. Gözlerimi ön girişteki çatışmadan ayırmamaya çalıştım ama Declan çıkışa doğru fırlayınca her şey kayboldu.

Geriye doğru fırlatıldım, ayaklarım sertçe yere çarptı, sonra Declan beni hurda metal yığınlarının oluşturduğu labirente doğru sürüklerken koşmaya başladım.

Beni labirentin derinliklerine götürüp ezilmiş arabaların oluşturduğu büyük bir hurda yığınının arkasına itti. "Yere yat," diye fısıldadı.

Silahını ateşlemeye hazır bir şekilde önümde durup metal yığınının arkasından etrafa baktı. Çakıl taşları avuçlarımı acıtıyor, nefesim boğazımı yakıyordu.

Liam.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda tek gördüğüm cesetler ve kandı. Tek duyduğum silah sesleriydi.

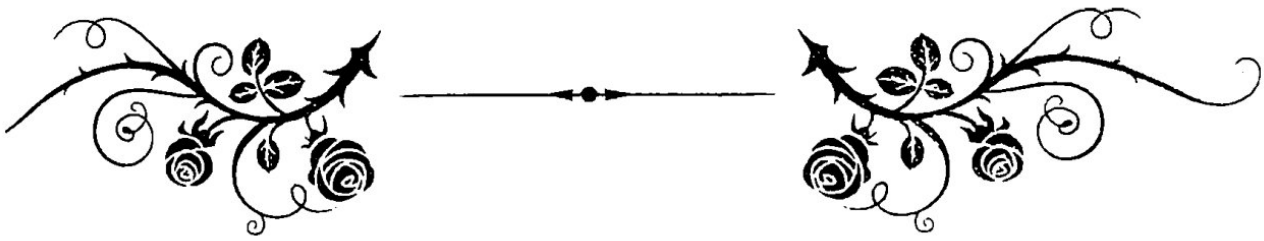
Liam.

Derin bir suçluluk duygusu kalbimi göğsümden söküp aldı.

Benim suçum.

Bunun bir tuzak olabileceğini bilmiyordum. Yalnızca bir kutu hatıramı almak istemiştim. Yine de bu gece bunca adamın ölmesi benim suçumdu.

Bölüm 39

Liam

Yanımda yere yığılan herkes kalbime bir darbe vuruyordu.

Burası lanet olası bir kan gölüydü ama biz de karşılık veriyorduk ve peşimizdeki on iki Sicilyalıyı öldürmüştük. Şimdi bizi endişelendirecek pisliklerden on iki tanesi eksilmişti.

Kiara.

Collin son adamı da indirdiğinde kolumu yavaşça indirdim. Hissettiğim aşırı yorgunluk damarlarımdaki adrenalinle savaşıyordu.

Gözlerim düşmanlarımın cesetlerini taradı, sonra etrafıma, düşen adamlarıma baktım. Aaron. Sebastian. Nolan. Silas. Gavin.

Kardeşlerim.

Tüm vücudum yoğun bir kayıp duygusuyla çalkalandı.

"Kanaman var," dedi Collin. Kolumu tuttu ama gözlerimi düşen adamlarımdan ayıramıyordum. "Sadece yüzeysel bir yara."

Cevap vermediğimde, "Patron?" diye seslendi.

Kederden sıyrılıp saldırıdan sağ kurtulan adamların her birinin gözlerine baktım. "Adamlarımıza göz kulak olun ve lanet Sicilyalıları yakıp kül edin," diye emrettim.

Gözlerimi Collin'e çevirip elimi ensesine koyduğumda tenimde tanıdık bir tiksinti hissettim ama o daha on sekiz yaşındaydı ve daha şimdiden en iyi adamlarımdan biriydi. Çocuğu kendime çekip, "Aferin," dedim.

Onu bırakıp Waylon'a doğru yürümeye başladım. "Kiara nerede?"

Başıyla çıkışı işaret ettikten sonra peşimden depodan çıktı. "Declan?" diye bağırdım.

"Temiz mi?" diye seslendi hurdalık tarafından.

"Evet, çıkabilirsiniz."

Önce Declan'ı görmeyi bekliyordum ama Kiara bir araba yığınının arasından bana doğru koşmaya başladı. "Liam!" Büyük bir kuvvetle üzerime atılıp, "Çok üzgünüm. Bilmiyordum. Özür dilerim," diye gevelemeye başladı.

Bir kolumu omuzlarına dolarken ölen adamlarımın cansız yüzleri zihnimde canlandı.

O güvende.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak ağlıyordu.

Güvende.

Adrenalin azaldıkça yorgunluğun hızla bastırdığını hissederken, "Hadi eve gidelim," diye mırıldandım.

Hepimiz araçlara geri döndük. Collin ve diğer adamlar, ölen Sicilyalıları depodan çıkarıp sedanlara yüklediler.

Yolcu kapısının yanında durup Kiara'nın binmesini bekledikten sonra kapıyı sertçe kapattım.

Bunlar benim yüzümden olmuştu. Kiara bilemezdi çünkü ona mafya hakkında tek bir lanet şey bile öğretmemiştim.

Bu gece her şey değişecekti.

SUV'un etrafından dolaşıp direksiyonun başına geçtim. Motoru çalıştırırken göz ucuyla Kiara'nın ayaklarının yanındaki kutuya baktım.

Aracı geri vitese takıp depodan çıktım. Çatı katına dönüş yolu boğucu bir sessizlikle geçmişti ama henüz konuşacak hâlim yoktu.

Kaybım çok tazeydi ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Kiara'dan dalgalar hâlinde yayılan endişeyi hissedebiliyordum ama şu anda onu teselli edecek hâlim yoktu.

Aaron. Sebastian. Nolan. Silas. Gavin.

Telefon çalınca dikkatim oraya gitti ve ekranda Will'in adını görünce direksiyondaki düğmeye bastım. "Hurda metal deposuna gitmelisin."

"Ben zaten buradayım. Ne oldu?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Finn, Kiara'nın dairesinde tuzak kurdu. Destek için depoya gittim."

"İyi misin? Collin kurşun yediğini söyledi."

Kiara'nın gözleri bana çevrildi. "Ne?"

"Şimdi değil," diye mırıldandıktan sonra Will'e, "Depodaki işler hallolur hallolmaz, o lanet dairenin kira kontratını hallet ve evi boşalt," dedim.

"Tamam."

"Adamlarımızın ailelerine ödemeleri yapılsın."

"Tamam." Will derin bir nefes aldı. "İyi misin?"

"İyi olacağım."

Telefonu kapattım ve aracı bodrum kata doğru sürdüm.

"Vuruldun mu?" diye sordu Kiara endişeli bir sesle.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Kapıyı çarparak kapattım ve Kiara'yı bekledim. Koltuğunun altındaki kutuyla indiğinde elinden tuttum ve asansöre doğru yürüdüm.

Çatı katına girer girmez onu bırakıp oturma odasının yanındaki dolaba doğru yürüdüm. Kendime bir viski doldurup bir dikişte içtim.

Tanrım.

Adamlarım.

Kiara ölebilirdi.

Lanet olsun.

Ellerimi dolaba dayayıp başımı eğdim ve bu gece yaşadığım kaybın acısını üzerimden atmaya çalıştım.

Acıyı kalbimin en karanlık köşesine itip başımı kaldırdım ve dolaptan uzaklaşarak Kiara'ya döndüm.

Yüzü endişeden gerilmiş, kollarını beline dolamıştı. "Koluna bakabilir miyim? Lütfen."

Kan lekesine baktım ve başımı evet der gibi salladım.

İlk yardım çantasını aldı ve kanepeyi işaret etti. "Gelip oturur musun?"

Yeleğin düğmelerini açıp çıkardıktan sonra yere attım ve oturdum. Gömleğimi de çıkarıp pencereden şehir ışıklarına baktım.

Onu kaybedebilirdim.

Kiara yanıma oturdu, antiseptik bir mendil çıkarıp yarayı nazikçe temizlemeye başladı. "Acırsa söyle," diye fısıldadı.

Ona bakıp solgun yüzünü inceledim. "Kural bir: Kimseye güvenme."

Başını onaylar gibi salladı.

"Her şey bir tuzak olabilir. Her zaman tetikte olmalısın."

"Tamam."

"Asla ateşin üzerine koşma. Oradan olabildiğince uzaklaş."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Seni geride bırakmamı bekleyemezsin, değil mi?"

"Bu gece beş adamımı kaybettim ve bu çok acıtıyor Kiara. Ya seni de kaybetseydim? Declan'ı dinle ve kaç. Seni düşünürken işimi yapamam."

Onun aynı fikirde olmadığını görebiliyordum ama en azından başını sallıyordu.

"Şu anda Sicilyalılarla savaşıyoruz. Finn, birkaç ay önce Toronto'da çoğunu öldürdükten sonra kalan adamları topladı."

Ben mafya hakkında ona hızlandırılmış bir ders verirken o yarayı temizlemeye devam etti.

"Adamların için üzgünüm," diye fısıldadı. Güçlükle yutkundu, gözlerime bakarak devam etti, "Kaybettiğin adamlar için bir mazeret olamaz, biliyorum, ama böyle olacağını bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun, bebeğim. Hepsi benim suçum." Kutuyu işaret ettim. "Kutunun içinde ne var, göster bakalım."

"Bir dakika." Pazıma bir bandaj sardı, sonra ayağa kalkıp kutuyu bıraktığı yerden aldı. Tekrar oturup kapağını açtı.

Kutunun içine baktığımda sönmüş bir balon ve Jimmy'nin çok daha genç bir versiyonunun Kiara ile birlikte güldüğü bir fotoğraf gördüm. Kiara bu fotoğrafta dört yaşlarındaydı ve ağzı çikolatalı dondurmayla kaplıydı. Kutuda ayrıca küçük bir taç, iki tane şişe kapağı ve diğer bazı nesneler vardı.

"Bunların hepsi benim anılarım. Babamı her gördüğümde biriktirdiğim anılar."

Benim için bunlar rastgele eşyalar olabilirdi ama onun için Jimmy ile geçirdiği her ânı, onun tüm geçmişini temsil ediyorlardı.

Keder başımızın üzerinde yüklü bir bulut gibi asılı duruyordu.

Kanepeye yaslanıp iç geçirdim. "Bana şu sönmüş balonun hikâyesini anlatsana."

Bana mutlu bir şey anlat.

"Doğum günümdü. Beş yaşındaydım. Bunu babam şişirmişti." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zamanlar hâlâ sigara içiyordu, neredeyse ciğerleri patlayacaktı." Bana baktı. "Hiçbir doğum günümü kaçırmazdı."

Kutuyu sehpaya koyup bana döndü. "Adamların için çok üzgünüm."

Başımı iki yana salladım. "Bizim hayatımız bu."

"Babamın beni mafyanın yanına yaklaştırmak istememesinin nedeni buydu."

Başımı onaylar gibi salladım. Jimmy'nin onu neden sakladığını şimdi anlıyordum.

"Ama sen beni korudun."

Başımı evet der gibi salladım. "Ve Şikago'yu da. Finn kontrolü ele geçirmek istiyor."

Tiksinti dolu bir ifadeyle burun kıvırdı.

Ama başaramayacak.

Onun şehrime ve kadınıma dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

Kolumu kaldırıp Kiara'nın omuzlarına doladım ve onu yanıma çektim. Saçlarına bir öpücük kondurdum. "Olan biten her şeye nasıl dayanıyorsun?"

Kolunu belime doladı ve vücuduma daha da sokuldu. "Başım dönüyor."

Öyle olacağını tahmin etmiştim. Bugün çok berbat bir gündü.

Sadece video bile onu derinden sarsmıştı, silahlı çatışmayı saymıyordum bile. Onu kendime çekip bacaklarını bacaklarımın arasına aldım, sonra göğsüme yaslanmasına izin verdim.

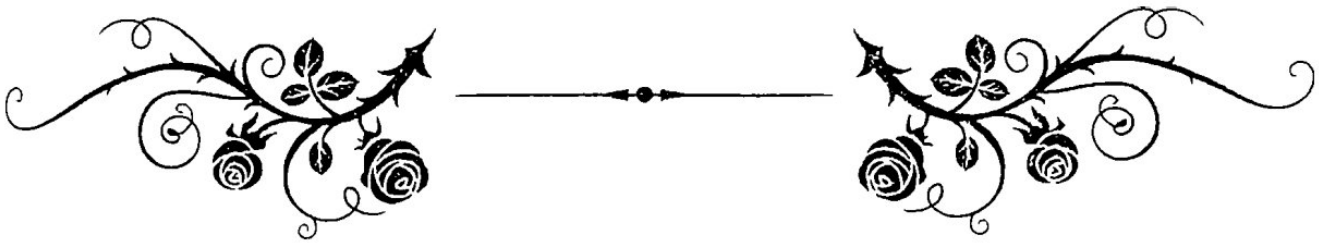
Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek saçlarına, şakağına ve yanağına öpücükler kondurdum. "Bütün bu saçmalıklar biter bitmez, seni hafta sonu için uzaklara götüreceğim."

Kollarını boynuma doladı ve yüzünü bana bastırdı. "Sadece kollarında saklanmak istiyorum."

"İstediğin kadar saklan, bebeğim," diye fısıldadım. Gözlerimi kapatıp ona olabildiğince sıkı sarıldım.

Birbirimizi teselli ederken zaman akıp gitti ve sessizliği sadece fısıltılarımız bozdu.

Bölüm 40

Liam

Birlikte duş aldıktan sonra Kiara yatağa girdi. Ben de yatağın kenarına oturup Will'i aradım.

"Depo temiz, Sicilyalıları da hallettik," diye cevap verdi.

"İyi. Ya adamlarımız?"

"Morg'a götürüldüler. Ailelerine haber verilecek, ödemeleri yarın yapacağım."

Alnımı yorgun bir şekilde ovuşturarak, "Cenazelerin ne zaman olacağını bilmek istiyorum," dedim.

"Öğrenirim."

"Her şey için teşekkürler."

"Ben bunun için buradayım."

Telefonu kapatıp cihazı komodinin üzerine bıraktım. Glock'umu aldım ve Kiara'nın görebileceği şekilde dönerek, "Şarjörü böyle değiştireceksin," dedim. Nasıl yapıldığını gösterdikten sonra silahı ona uzattım. "Yap."

Yaklaşıp silahı aldı. İlk denemesinde verdiği mücadeleyi izledikten sonra "Tekrar," dedim.

Şarjörü çıkarmasını ve yerine takmasını istedim, iyice öğrendiğinden emin olana kadar tekrarlattım. Ellerini ellerimle kavrayarak derse devam ettim. "Bu emniyet kilidi. Açık olduğunda silah ateş etmez. Bunu kapattığında hazır olursun."

"Tamam." Gözlerime baktı. "Bana nişancılığı da öğretir misin?"

Başımı salladım. "Cumartesi başlarız."

"Annemle öğle yemeği randevum var."

"Saat kaçta?"

"Saat on birde buluşacağız."

"Saat sekizde atış poligonuna gideceğiz."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı, ama sonra, "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Glock'u yastığın altına sıkıştırıp başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece büyük bir kayıp oldu." Elimi kaldırıp yanağına dokundum ve parmaklarımla yumuşak tenini okşadım. "Seni ateş hattında görünce ömrümden on yıl gitti."

Kiara yaklaşıp kollarını boynuma doladı. Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ben yanındayım."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkürler, bebeğim."

Kollarımda Kiara'yla uzanarak yüzümü saçlarına gömdüm ve parmaklarımı sırtında yukarı aşağı gezdirdim.

Kokusu, ciğerlerimde hâlâ kalan barut kokusunun arasından yavaşça içime yayıldı. Dokunuşu acımı dindirdi.

Yüzümü ona çevirip dudaklarımla dudaklarını hafifçe ısırırken elimi ikimizin arasına doğru indirdim. Parmaklarımı taytının altından sokup onu kavradım.

Hoşnut bir inilti çıkarınca onu sırtüstü yatırdım ve klitorisini okşarken dilimi ağzına daldırdım.

Bu gece ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Bacaklarını ayırıp klitorisini parmağımla okşadıktan sonra sıcak girişine doğru ittim. "Her zaman benim için ıslanıyorsun," diye mırıldanarak dişlerimle alt dudağını ısırdım.

"Sadece senin için," diye mırıldandı arzu dolu bir sesle.

Kiara ellerini boynuma koydu ve öpücüğümüz kontrolden çıkarken ellerini göğsümden karnıma doğru kaydırdı.

Dudaklarını bırakıp parmağımı daha derine ittim, boynunu öperek ve ısırarak aşağı doğru indim, sonra elimi taytından çekip, "Soyun," dedim.

O tişörtünü çıkarırken taytını tutup bacaklarından aşağıya doğru çektim. Kiara soyunur soyunmaz dişlerimle meme uçlarına yapıştım, onları sertleşene kadar yaladım. İniltileri, ağzımla ona dokunmamdan ne kadar hoşlandığını gösteriyordu.

Gerçek olan sadece bu kadın ve bana yaptıkları.

Vücudunda aşağı doğru ilerleyerek kalçalarını tutup kendim için genişçe araladım. Gözlerim, çıplak ve aletim için hazır olan vücudunu doya doya süzdü. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüm, onu tahrik eden yerleri yalayıp eşsiz tadını alırken kendimden geçiyordum.

Kiara kalçalarını kaldırdı ve nefes nefese bir hâlde inleyerek kendini ağzıma daha da bastırdı.

"Liam," diye inledi. "Tanrım, Liam!"

Uylukları omuzlarıma sıkıca yapışana ve vücudu sanki elektrik çarpmış gibi titreyene kadar onu yaladım.

Eşofman altımı çıkarmak için sabrım kalmadığından kumaşı aşağı itip aletimi serbest bırakarak kendimi onun girişine hizaladım. Ancak o zaman tekrar gözlerine bakabildim. Diğer elimle

kalçasını sıkıca kavrayarak kendimi tamamen içine doğru sertçe ittim.

Zevk anında omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve beni daha sert itmeye, kasıklarımı onun girişine sürtmeye zorladı.

Tanrım. İnanılmaz.

"Ah, Tanrım. Liam," dedi Kiara nefes nefese. "Çok guzel."

Dudaklarım kıvrıldı ve son santimetreye kadar çekildikten sonra tekrar hızla içine girdim, onun sıcaklığının beni sarmasını seviyordum.

Gözlerim hâlâ onun gözlerindeyken, "Çok guzel," diye inledim. Derin bir nefes aldım, sonra hareket ederek onu hızlı ve sert bir şekilde becerdim.

Kalbimin acısını ona döktüm ve onun vücudunda teselli buldum.

Bedenlerimizin birbirine çarparken ve o benim için bu kadar ıslakken çıkan sesler odayı doldurarak içine daha sert girmeme neden oluyordu.

"Liam," diye inledi yüzündeki zevk ifadesiyle. "Evet. Tanrım, evet."

Kiara'nın göğüslerinde ve karnındaki tüylerin diken diken olduğunu, meme uçlarının daha da sertleştiğini gördüm.

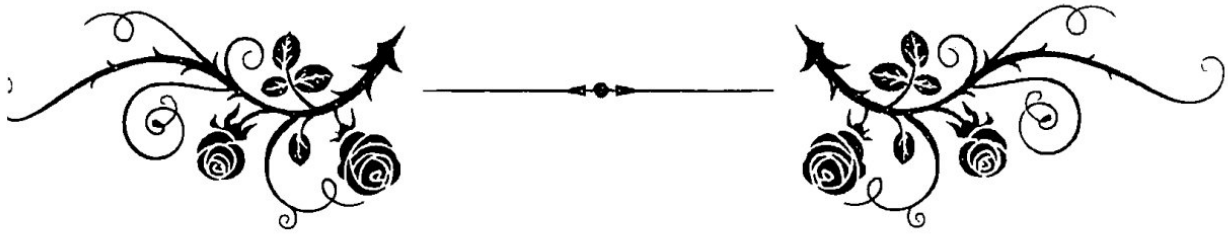
O benim.

Ona sahip olma ihtiyacım beni ele geçirdi ve darbelerim sertleşti.

Onu her şekilde benim yapmak istemem, daha sert ve daha hızlı hareket etmeme neden oluyordu.

Yaşamayı ve uğruna ölmeyi değerli kılan, işte böyle anlardı.

Bölüm 41

Kiara

Dudaklarımdan arzu dolu bir inilti kaçınca, Liam'ın gözleri memnuniyetle parladı.

Başımın yanında kolunu dayadı ve sanki bir saniye bile yavaşlarsa ölecekmiş gibi içime büyük bir güçle girerken dudaklarımı ısırdı.

Beni sahiplenme şekli beni çılgına çeviriyor, vücudumda yoğun bir zevk dalgası yaratıyordu.

Sadece Liam var.

Tırnaklarımı sırtında gezdirdim, ellerimi eşofmanının altına sokup parmaklarımı kalçalarına batırdım ve içime girerken gerilen kaslarındaki bütün gücü hissettim.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve ondan yayılan sahiplenme duygusu korunduğumu ve sevildiğimi hissettiriyordu.

"Liam," diye fısıldadım nefes nefese yaklaşan orgazmla karnım kasılırken. "Seni seviyorum."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve söylediklerimi yutarcasına beni öperken ben altında titreyerek doruğa ulaşana kadar içime girmeye devam etti.

"Tanrım," diye inledi. "Boşalırken beni çok sıkı sarıyorsun."

Orgazm beni kasıp kavururken Liam'ın dağılışını izledim. İçimde kasılırken yüz hatları gergindi ve gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Yatağa yığılarak göğsünü benimkine bastırdı. Nefes nefeseydik ve aynı havayı soluyorduk.

Vücudum zevk dalgalarıyla kasılmaya devam ederken Liam inledi. "Boşalman çok hoşuma gidiyor, bebeğim. Sanki sana elektrik veriyormuşum gibi." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Senin her şeyini seviyorum."

Kollarını bana doladı ve içimden hiç çıkmadan beni kendine bastırdı. Vücudumu saran bedeninin, beni tutuşunun, beni asla bırakmayacağını söyleyişinin verdiği hissin keyfini çıkardım.

Ben sonsuza kadar onunum.

Paylaştığımız yakınlığın tadını çıkardığımız uzun bir ânın ardından Liam başını kaldırdı ve gözleri tekrar benimkilere takıldı. "Hepsi benim."

"Hepsi senin," diye fısıldadım.

Seni bir daha asla bugün olduğu gibi bir duruma sokmayacağım. Kendimi ve Liam'ı korumayı öğrenmem gerek. Mafya liderinin ihtiyaç duyduğu o kadın olmalıyım.

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi ve içimden çıkmadan önce dudaklarıma sahiplenici bir öpücük kondurdu.

Kendimi yukarı itip yataktan kalktım. Banyoya gidip işimi çabucak hallettim.

Dışarı çıktığımda Liam'ı pencerenin önünde durmuş, şehri seyrederken buldum. Ona doğru yürüdüm ve vücuduyla pencere arasında kalan boşluğa sıkıştım.

Liam, göğsüne yaslanıp kollarını bana doladığında gülümsedi. Başımı omzuna yaslayıp memnuniyetle iç geçirdim.

"Yüksekten korkarken neden çatı katında yaşıyorsun diye sormuştun."

"Evet?"

"Şehrimi izleyebilmek için." Derin bir nefes alırken göğsünün genişlediğini hissettim. "Böylece ne için savaştığımı hatırlayabiliyorum. Korumam gereken şeyi."

"Bana silah kullanmayı öğrettikten sonra ilk aşkını korumana yardım edebilirim," diye mırıldandım.

"Hayır, bebeğim. Şikago benim kanımda var ama sen benim ilk aşkımsın. Tek aşkım." Boynuma bir öpücük kondurup elini karnımın üzerine koydu. "Bana çocuk verecek misin?"

"Tanrı izin verirse, bir gün," diye gülümsedim, aramızdaki samimi havayı bozmak istemiyordum.

Bugün acı tatlı bir gündü. Bu âna ihtiyacım vardı.

Dudakları omzuma değdi. "Evlen benimle, Kiara."

Bir şok dalgası içimi kapladı. Anında gülümsedim, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Bu bir soru mu, emir mi?"

Liam beni kendine doğru çevirdiğinde gözleri bana duyduğu sevgiyle doluydu. Orada aramızda kıyafetlerimiz bile olmadan çıplak bir hâlde dururken, "Benimle evlenir misin, Kiara?" diye sordu.

Kısa sürede tüm dünyamı değiştiren bu adamın sevgi dolu bakışlarında kaybolmuştum.

Bana kendini kanıtlamıştı. Defalarca. Ondan daha iyi bir adam bulamayacağımı biliyordum.

Ve onu seviyordum.

Tanrım, onu çok seviyorum.

Cehennemi yaşamıştık ve şimdi onunla sonsuza kadar mutlu olmak istiyordum.

"Evet, Liam."

Gözleri dudaklarıma indi. "Tekrar söyle."

"Evet, Liam. Seninle evlenirim."

Dudakları memnuniyetle yukarı doğru kıvrıldı ve sonra tek kelime etmeden giyinme odasına doğru yürüdü. O, gömme kasaya şifreyi girerken ben de yanına yaklaştım. Kasa bir klik sesiyle açıldığında elini içeri soktu.

Bana döndüğünde elindeki kutuya baktım.

"Bu annemindi, ondan önce de büyükannemindi." Kutuyu açtı ve zümrütlerle süslenmiş, ortasında kocaman bir elmas olan altın bir yüzük çıkardı. "Parmağına uyacak mı emin değilim." Sonra kıkırdadı. "Gördüğün gibi, bunu pek planlamamıştım."

Gerginlikten midemin sıkıştığını hissederek dudaklarımı yaladım.

"Elini ver, bebeğim."

Sol elimi uzattım ve Liam yüzüğü parmağıma takarken duyguların göğsümde kabardığını hissettim. Neredeyse tam olmuştu. Muhtemelen bir numara küçültülmesi gerekiyordu.

Liam kaşını kaldırdı. "Gördün mü, yüzük bile senin bana ait olduğunu onaylıyor."

Beni belimden sararak kendine doğru çekti. "Şimdi nişanlımı ilk kez becerebileceğim."

Kıkırdadım. "Kulağa hoş geliyor, efendim."

Gözleri arzu ile parladı, sonra beni pencereye doğru itti. Kalçalarımı kavrayarak beni kaldırdığında hızla bacaklarımı onun beline doladım.

Onu çılgına çevireceğini bilerek, "Lütfen beni becerin, efendim," dedim.

"Tanrım, Kiara," diye homurdandı ve içime girerek beni her santimiyle doldurdu. Gözleri benimkilere kilitlendi. Üzerimde

kurduğu hâkimiyet gözlerinin parmağımdaki elmas gibi parlamasına neden oluyordu.

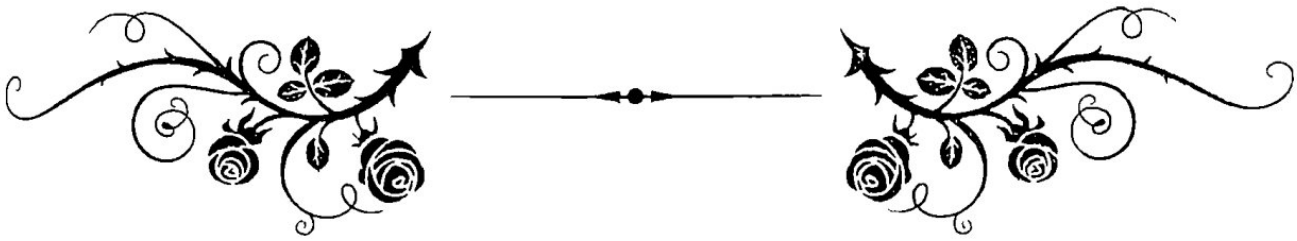
Bir eliyle kalçamı tutarken diğer elini pencereye dayayarak sert ve hızlı hamlelerle hareket etmeye başladı. Her hamlede vücudum pencereye doğru savruluyordu.

Alınlarımızı birbirine bastırdığımızda nefesini dudaklarımda hissettim. Liam vücudumu ateşe veriyor, beni sadece ona odaklanmaya zorluyordu.

"Tekrar söyle," diye mırıldandı. "Beni ne kadar sevdiğini söyle."

"Tüm kalbimle," dedim nefes nefese. "Tüm ruhumla." Orgazm içimde yükselmeye başladığında kollarımı boynuna sıkıca doladım. "Bütün bedenimle." Yoğun bir zevk beni sararken bir çığlık attım. "Seni seviyorum."

Bölüm 42

Liam

Devon ve Denise'e zor bir görev vermiştim. Byrne Holding'i yönetmeleri gerekiyordu, böylece ben de Finn'le aramdaki meseleyi kesin olarak halledip tüm depoları kontrol edebilecektim.

Finn ve geri kalan Sicilyalıların izini bulmak için tüm adamlarıma şehri didik didik aratıyordum.

İçlerindeki son adamına kadar hepsi ölecek.

Will ve ben silahlarımızı sakladığımız depoda durmuş yeterince silahımız olup olmadığını kontrol ediyorduk.

"Yeterince silahımız var," diye mırıldandı Will. "Her adama iki makineli tüfek düşüyor. Bir sürü el bombası var. Bunlar yeterli."

Haklıydı ama yine de bir kez daha kontrol ettim. Her şeyin düzgün çalıştığından emin olmak için silahları rasgele elime alıp inceledim.

İşimi bitirdiğimde Will bana sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu. "Bitirdin mi?"

"Hiçbir şeyin ters gitmesine izin veremeyiz," diye mırıldandım. "O pisliğin saklandığı yeri bulur bulmaz saldırmamız gerekiyor."

"Bunun farkındayım."

Will'e sert bir bakış attım.

Gözlerini devirip iç geçirdi. "Tamam, tekrar mı kontrol etmek istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Cenazeler ne zaman yapılacak, duydun mu?"

"Pazartesi. Törenin tamamına katılamayacaksın."

"Sadece her birinde kısa da olsa görünmek istiyorum. Bunu hak ediyorlar."

Kayıp hissi omuzlarıma çökünce derin bir nefes aldım. Depodaki adamlara baktım. Her birinin bir ailesi vardı. Onları özleyecek birileri... Yine de bana karşı sadakatleri vardı.

Will sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi öne çıkıp gözlerime baktı. "Senin onları önemsediğini biliyorlar, Liam. Buradalar çünkü seninle yürümeyi seçtiler."

Başımı onaylarcasına salladım.

Will başını eğdi. "Collin, ona sarıldığını söyledi."

Alçak sesle güldüm. "O an öyle oldu. Çocuğun hayatta kaldığına sevinmiştim."

"Ama bana sarılmıyorsun," dedi hoşnutsuz bir şekilde.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Lanet olası bir kucaklaşma mı istiyorsun?"

"Hayır. Seni rahatsız etmek isteme—"

Omzunu tutup onu kendime doğru çektim. Vücudum gerildi ve içimi o tanıdık hisler kapladı ama onları görmezden gelerek en iyi arkadaşıma sarıldım.

Sadece bir ya da iki saniyeliğine.

Ondan uzaklaşırken mırıldandım, "Mutlu oldun mu?"

O pislik gözyaşını siler gibi yaptı. "Hayatımın en mutlu ânı. Asla unutmayacağım."

"Siktir git."

Gülmeye başladık ve bu göğsümdeki gerginliği biraz hafifletti. "Gidelim."

Will'le birlikte SUV'a doğru yürüdük ve arabaya binince Will bizi bir sonraki depoya götürdü.

Bütün günü her şeyin yolunda olduğundan emin olmakla geçirmiştik. Bu sırada ben de biraz zaman ayırıp adamlarımla tek tek konuştum. Onların sadece emir kulu değil, aynı zamanda ailem olduklarını bilmelerini istiyordum.

Eve vardığımda saat neredeyse on bir olmuştu. Çatı katına girdiğimde Kiara ve Declan poker oynuyorlardı.

"Ben geldim," dedim.

Declan elindeki berbat kartlardan başını kaldırmadı. "Geldiğini duydum."

"Bir saniye." Kiara kartlarına gözlerini kısarak baktı, sonra elindeki tüm fişleri sehpanın ortasına itti.

"Blöf yapıyorsun," diye homurdandı Declan. Onu korkutup elini açması için gözlerini dikip baktı ama kadınım ifadesiz yüzünü bozmadı.

Kanepenin arkasına dolaştım ve elini görünce kaşlarımı kaldırdım.

"Siktir, ben yokum." Declan elindeki kartları masaya attı.

Kiara ayağa fırladı ve seksi kalçalarını sallayarak sevinç dansı yaptı. "Enayi." Kartlarını masaya attı. Eli Declan'ınkinden daha kötüydü.

Declan hemen bana kızgın bir bakış attı. "Şaşırmış gibi görünüyordun!"

"Hayır, ikinizin de poker oynamayı bilmediğinize şaşırmıştım."

Kiara kanepenin etrafından dolandı, kollarını belime dolayarak başını geriye yasladı. "Ofiste seni özledim. Günün nasıl geçti?"

Dudaklarına bir öpücük kondururum. "Yoğun, ama çok iş yaptık."

Declan bana başıyla bir işaret yaptıktan sonra asansöre doğru yürüdü. Kapılar arkasından kapanır kapanmaz tekrar Kiara'ya baktım.

"Akşam yemeği hazırladım. Isıtayım mı?" diye sordu.

Onu kollarıma alıp başımı iki yana salladım. "Sadece birkaç dakika sana sarılmak istiyorum."

Yanağını göğsüme yaslayıp, "Yarın sabah atış yapmaya gidiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Silah kullanmayı ne kadar çabuk öğrenirsen ruhum o kadar çabuk huzur bulur."

Onu bırakıp mutfağa doğru yürürken, "Duş alacağım," dedim.

"Tamam. Yemeğin yanında ne içersin?"

Merdivenlere doğru yürüdüm. "Sadece bir şişe su, bebeğim."

Bu gece gerçekten hiç enerjim olmadığından aceleyle duş alıp çabucak kurulandım ve bir eşofman altı giydim.

Merdivenlerden indiğimde Kiara bana sırıttı. "Erkeklerin gri eşofman altı giymesinin kadınlar için porno değeri taşıdığını biliyor muydun?"

"Öyle mi?" diye sordum kanepeye otururken.

Kiara bana yaptığı spagetti bolonez tabağını uzattı ve su şişesini de sehpaya koydu.

"Evet, özellikle de senin gibi beni becer diye bağıran kasları varsa."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Beni becer diye bağıran kaslar mı?"

"Kasıklarındaki V şekli. Sanki aletine doğru uzanan bir ok gibi görünüyor."

Artık gülümsememe engel olamıyordum. "Becermek ve alet kelimelerini kullanman çok sevimli."

Kartları ve fişleri topladıktan sonra bana çok baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Beni öyle sert becermeni istiyorum ki yarın düz bir çizgide yürüyemeyecek hâle geleyim."

Artık sevimli değil. Tanrım.

Tabağı sehpaya koymak için öne eğildim ama Kiara bana parmağını salladı. "Ah, hayır. Önce yemeğini ye, ondan sonra tatlıyı yiyebilirsin."

Ona şaşkın gözlerle baktım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun be kadın?"

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Sana bir teklifim var."

"Söyle bakalım."

"Sen her bir lokma aldığında ben üzerimden bir parça kıyafet çıkaracağım."

"Anlaştık." Ağzıma bir lokma tıkıştırdım.

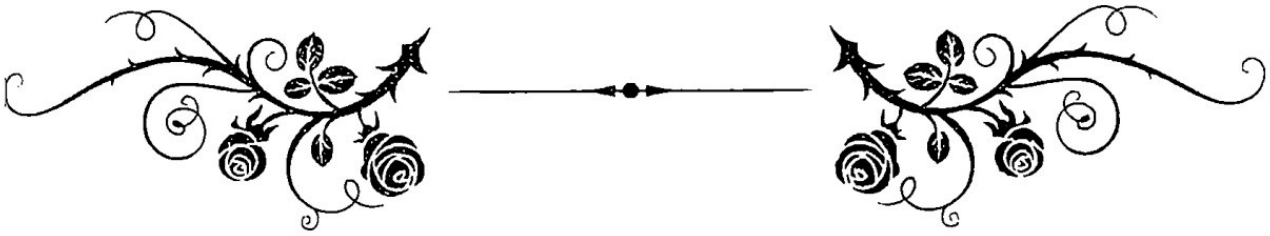
Kiara eğilip çoraplarından birini çıkardı.

Küçük oyun, o sütyen ve külotla kalana ve ben doyana kadar devam etti. Tabağı koyup kalktım. "Benim için ıslandın mı, bebeğim?"

"Sırılsıklam oldum," diye mırıldandı.

Elimi bacaklarının arasına kaydırdım ve onun tahrik olduğunu hissedince sırıttım. "Güzel. Şimdi kanepeye doğru eğil ve sıkı tutun."

Bölüm 43

Kiara

Atış poligonundaki bir kabinde dururken Liam göğsünü sırtıma bastırdı, kollarını önüme uzattı ve ellerimi tuttu.

"Dirseklerini içeriye doğru kilitle," diye kulağıma mırıldandığında aklım tabiki önümdeki işten çok farklı yerlere kaymıştı.

"Tetiği çektiğinde namlu geri tepip seni geriye doğru savuracak. Korkma." Arkamda duran adamın desteğiyle namluyu hedefe yönelttim.

"Tetiği çek." Nefesini kulağımda hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Şu anda konsantre olmak çok zor.

Tetiği çektim ve bir kuvvet beni Liam'a doğru savurdu. Ellerini kalçama koyarak dengemi sağlamama yardım etti.

"Senin elindeyken çok kolay görünüyor," diye mırıldandım. "Hedefi bile vuramadım."

"Hedefi boş ver. Önce silahın gücüne alış. Onu kolunun bir uzantısı olarak düşünmelisin." Kalçamı daha sıkı tuttu. "Bir daha."

Bu sefer kendimi hazırladım ve tetiği çektiğimde Liam'a çarpmadan dengemi koruyabildim.

"Tekrar."

Her yaptığım atışın yarattığı titreşimle ellerim uyuşana kadar ateş etmeye devam ettim. "Şarjörü yeniden doldur," diye emretti Liam.

Boş olanı çıkarıp yeni bir şarjör taktım. Nişan aldığımda Liam'ın eli popomdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına girdi. Şortumun bittiği yeri okşamaya başladı.

"Konsantre olmaya çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Ateş et, bebeğim."

O beni okşamaya başladığında tetiği çektim. "Böyle devam edersen kazara birini öldüreceğim."

"Öldürmezsin. Ateş etmeye devam et." Sesi alçak ve oldukça baştan çıkarıcıydı.

Namluyu tekrar hizaladım, sonra Liam şortumun düğmelerini açtı ve elini ön tarafımdan içeri soktu.

Tanrım. Gerçekten birini öldüreceğim.

Parmaklarıyla beni deli gibi okşuyordu. "Ateş et, Kiara."

O parmağını içime sokarken tetiği çektim. "İnsanlar görecek," diye inledim.

"Umurumda değil. Sadece ateş etmeye odaklan."

"Sen beni okşarken mi?" *Tanrım.* "Delirdin mi sen?"

"Eğer elime boşalmanı istiyorsam elime boşalacaksın." Klitorisimi sıktığında neredeyse çığlık atacaktım. "Sakın çığlık atma. Tetiği çek."

Hedefe ateş ettim, o klitorisimi çılgınca okşarken nefesim hızlandı. "Liam," diye inledim.

Penisini belime sürtmeye başladı. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset. Silahımı tutuşunu izlemek, aletimi emmeni izlemek gibi bir şey. Çok tahrik edici. Ateş et, bebeğim."

Bir el daha ateş ettim ve sonra parmaklarının altında boşalırken vücudum öne doğru kıvrıldı.

Son zevk spazmı vücudumu sarınca gerçeklik tüm gücüyle geri geldi. Etrafta bizi gören var mı diye bakındım ve kimsenin bizi izlemediğini görünce rahat bir nefes aldım.

Liam elini şortumdan çıkardı ve parmağını ağzıma götürerek, "Ağzını aç," diye emretti. Dudaklarım aralanınca parmağını içeri soktu. "Yala, bebeğim."

Tanrım.

Dilimi, parmağının etrafında gezdirerek kendi tadımı aldım.

"Çok iyi," diye gürledi sesi kulağımda. Parmağını ağzımdan çekerek, "Ateş et," diye emretti.

Ateş etme ve orgazm dersimden sonra annemle buluşmak için Navy Pier'e gittim.

Dönme dolabın yanında buluşmak için anlaşmıştık, bu yüzden yakınlarda durup Declan'a doğru baktım. Depoda olanları konuşmaktan kaçınıyorduk ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başlıyordu.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim."

Declan bana bakıp başını salladı. Derin bir nefes alıp gözleriyle tüm insanları taradı. "Seni korumaya çalışırken benimle savaşamazsın. Anladın, değil mi?"

Başımı onaylar gibi salladım. "Ama Liam'ı bırakmak istemediğim için beni suçlayamazsın."

"Anlıyorum."

"Peki, bu tekrar olursa ne yapacağız?"

Declan başını iki yana salladı. "Sen benim önceliğimsin, Kiara. Seni yine omzuma alırım."

"Aşırı koruyucu bir ağabey gibisin. Hiç böyle bir ağabeyim olmamıştı."

Dudakları gülümser gibi kıvrıldı. "Baş belası, küçük kız kardeş. Hep bir tane istemişimdir."

İkimiz de aptal gibi gülümserken annemin Rowan, Ian, Caleb ve Hudson'la birlikte bize doğru geldiğini gördüm, neredeyse annemi çevrelemişlerdi.

Rowan annemin yanında kaldı, diğerleri ise geride durdu. "Merhaba tatlım," dedi annem gülümseyerek.

Birbirimize sarıldık ve onun tanıdık kokusunu derin bir nefesle içime çektim. "Merhaba anne."

Birbirimizden ayrıldığımızda annem şortuma baktı. "Bugün hava biraz soğuk. Üşümüyor musun?"

Rowan, "Sen üşüdün mü?" diye sorarken ceketini çıkarmaya başlamıştı bile. Annem cevap veremeden ceketini annemin omuzlarına örttü.

Annem ona minnettar bir bakış attı. "Ne kadar düşünceli bir çocuk." Dikkatini tekrar bana çevirerek, "Hadi kahve içelim," dedi.

İçeceklerimizi aldıktan sonra gölü gören bir yer bulduk. "Nasıl gidiyor? Hâlâ Liam'a taşınmayı düşünüyor musun?"

Başımı sallayarak parmağımdaki yüzüğü döndürdüm. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Olamaz, bir şey mi oldu?"

Videoyu ve saldırıyı ona anlatmayacaktım. "Liam'ı seviyorum, anne."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Ama bu adamı yeterince uzun zamandır tanımıyorsun."

Omuz silktim. "Onu seviyorum." Yavaşça nefes verip devam ettim, "O benim her şeyim ve hatta daha fazlası. Beni inanılmaz mutlu ediyor."

Annem başını yana eğdiğinde gözleri sanki sözlerimdeki gerçeği tartıyordu. "Tek istediğim bu, tatlım. Sen mutluysan ben de mutluyum."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Veee." Elimi kaldırdım ve ona yüzüğü gösterdim. "Bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim."

"Aman Tanrım," diye haykırarak elini ağzına kapattı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde parmağımdaki elmasa baktıktan sonra bana baktı. "Bundan emin misin? Böyle büyük bir sorumluluğa hazır mısın?"

"Evet," diye cevap verdim kesin bir şekilde. "Hayatımın geri kalanını Liam'la geçirmek istiyorum."

"Ama tatlım... Her şey çok hızlı gelişiyor."

Annemin neden endişelendiğini anlıyordum, bu yüzden, "Hızlı olduğunu biliyorum. Başta çekincelerim vardı ama anne, beni korumak, sevmek, mutlu etmek için her şeyi yapabilecek bir adam buldum," diye açıkladım. Göle baktım, sonra başımı iki yana salladım. "Sanki o her zaman benim bir parçammış, onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki sonunda eve dönmüşüm gibi."

Annemin yüzünde duygu dolu bir ifade belirdi ve sonra bana doğru uzandı. Sarılırken, "Ruh ikizini bulduğuna sevindim," diye mırıldandı.

"Teşekkürler anne."

Haberi verip aradan çıkardıktan sonra bir saat boyunca yakındaki tezgâhlardan aldığımız atıştırmalıkları yerken annem bana korumalarının onu ikinci anneleri gibi gördüklerini anlattı.

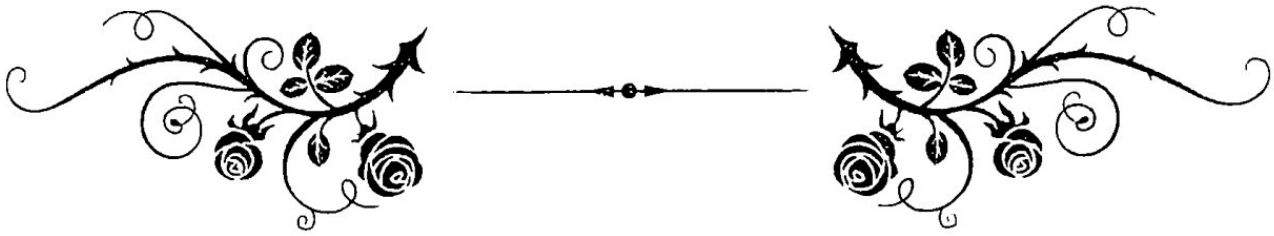
Annem ve çocuklar ayrıldığında Declan son sosisli sandvicini ağzına tıkıştırdı. Telefonu çalmaya başlayınca cihazı cebinden

çıkardı ve ağzı dolu bir hâlde cevap verdi. Waylon, Ezra ve Ryan'ın beklediği yere baktım. "Hallediyorum... Tamam."

Telefonunu cebine geri koyan Declan kolumdan tuttu. "Hadi eve gidelim de pokerde seni yeneyim."

"Hayal kurmaya devam et," dedim gülerek.

Bölüm 44

Liam

Kiara annesiyle öğle yemeğinin tadını çıkarırken Will ve ben, Luca'nın sevkiyatının yeni bir kamyona aktarılıp sınıra doğru yola çıkmasını sağladık.

Telefonum çalmaya başladı ve ekranda Viktor'un adını görünce hemen aramaya cevap verdim.

"Az önce en sevdiğin kişi olmaya hak kazandım."

Kalbim bir an hızlandı. Kıkırdayarak, "O tamamen duruma bağlı," dedim

"Finn, Damen Hangarı'nda. Adamlarımdan biri onu orada bulmuş. Oradan kaybolmadan hemen oraya git."

Sonunda.

"Sana borçluyum," derken kalbim deli gibi atıyordu.

"Biliyorum."

Telefonu kapattım ve Will'e baktım. "O pisliği yakaladık."

Will kolunu kaldırdı ve adamlara işaret ederken yüksek sesle ıslık çaldı. "Av zamanı, çocuklar. Hazırlanın."

Sonunda.

Bugün o pislik ölecek.

Adamlarım silahlarla dolu araçlara koştu ve ben SUV'a doğru yürürken hızlıca Declan'ı aradım.

"Ben Declan," diye mırıldandı kulağıma.

"Finn'i bulduk. Kiara'ya haber verme. Endişelenmesini istemiyorum. Onu bugün meşgul et."

"Hallediyorum," diye cevapladı.

"Onu güvende tut, Declan."

"Tamam."

Telefonu kapattığımda Kiara için endişelenmeme gerek olmadığını bildiğim için arka koltuğa uzanıp zırhlı yeleği aldım ve giydim. Silahlarımızın olduğu çantaya uzandım ve yolcu koltuğuna geçtim. Will direksiyonun başına geçtiğinde yüzünde bir gülümseme vardı.

"Siktir, bugünün gelmesi çok uzun sürdü," diye mırıldanarak çantayı açtım ve makineli tüfekler ile şarjörleri çıkardım.

Will motoru çalıştırdı ve hepimiz konvoy hâlinde depodan ayrılıp Damen Hangarı'na doğru yola çıktık. Burası yıllardır terk edilmiş bir yerdi ama Finn gibi bir sıçanın burayı mesken edinmesine şaşmamalıydı.

Finn'in bizi görmemesi için hangarlardan biraz uzakta durduk. "Collin, gözetleyebileceğin bir yer bul," dedim.

Çocuk, sırtında keskin nişancı tüfeği ile tavşan gibi koşarak tarlayı geçti.

Will'e elimi uzattığımda bana şaşkınlıkla bakıp elimi tuttu. Onu kendime çektim ve omuzlarımız kardeşçe bir kucaklaşmayla birleşti. "Bu iş bittiğinde seni tek parça hâlinde görmek istiyorum."

"Ben de seni."

Onu bırakıp sağ taraftan yaklaşabilmek için ekibini alıp gitmesini izledim. Sol taraf suya baktığı için ekibimle bana sadece ön taraf kalıyordu.

Güpegündüz.

Gece olmasını bekleyemezdim. O pisliğin parmaklarımın arasından kayıp gitmesini göze alamazdım. "Gidelim," dedim makineli tüfeğimi kaldırırken.

Herkesin kulaklıkları vardı ve ağır silahlar kuşanmışlardı. Collin'in kaçmaya çalışan Sicilyalıları vurabileceği iyi bir yer bulduğunu umarak yavaşça girişe yaklaştık.

Burası tam bir harabeydi ama beton parçaları az da olsa koruma sağlıyordu. Binanın sol tarafından ilerledik ve hemen yanımız su olduğu için gevşek tuğlaların ve molozların üzerinden dikkatlice geçtik. Çelik kapılardan birinde küçük bir kapak buldum.

Adamlara içeri girmeleri için işaret verdim ve her birinin eğilip açıklıktan geçmesini izledim. Ben de eğilip fabrikaya girdim, sonra çömelme pozisyonuna geçip silahımı hazırlayarak etrafa bakındım.

Duvarlar grafitiyle kaplıydı ve tavanda ışığın içeri girmesine izin veren delikler vardı.

Bakışlarım daire şeklinde duran bir gruba kaydı. Kaybettikleri adamlar hakkında tartışıyormuş gibi görünüyorlardı.

Sonra gözlerim Finn'e takıldı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sıkılmış bir ifadeyle Sicilyalıları izliyordu.

Yakaladım seni, pislik.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadım kulaklığıma doğru, yaklaşan çatışma nedeniyle kalbim hızla atıyordu.

"Hazırız," diye cevapladı Collin.

"Yerlerimizdeyiz," diyen Will'in sesi geldi. *"Hepsini öldürmeyin. Bana da bırakın."*

Sessizce gülümsedikten sonra emri verdim. "Saldırın."

Ateş sesleri havayı, barut kokusu da ciğerlerimi doldurdu. Sicilyalılar farklı yönlere dağıldılar, Finn arkaya doğru koşmaya başladı.

Makineli tüfeğim elimde sarsılıyordu, mermiler birbiri ardına uçarak kaçmaya çalışan Sicilyalıların vücutlarını delik deşik ediyordu.

Finn bir kapıya doğru koştu ve tam o anda onun bulunduğu bölgeyi kurşun yağmuruna tuttuğumda içeriye sıvışmayı başardı.

İlerleyerek adamlarımla birlikte deponun derinliklerine doğru gittik. Finn'in peşinden koştum, vücudumdaki her bir sinir ani hareketlere karşı tetikteydi. Grafitili duvarları taramaya devam ederken üzerlerine basmamak için yerde delik olup olmadığını kontrol ettim.

Çık dışarı ve yüzleş benimle.

Duvarın arkasına siper alıp, "Will, durum nedir?" diye sordum.

"Lanet olası bir tüneldeyim..." Kulaklığıma yüksek silah sesleri geldi. *"Lanet olası sıçanlar. Burası lağım gibi kokuyor."*

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve ortalığın hareket edebileceğim kadar temiz olduğundan emin olduktan sonra odaya daldım. Eski bir merdiven görünce yukarı fırladım ve Finn'i kırık bir duvarın arkasında saklanırken buldum.

Hemen yanında kocaman bir boşluk vardı.

Hiç düşünmeden ileri atıldım ve o pisliği yere indiririm ve ikimiz de boşluğa düştük. Vücudumun sol tarafı sertçe yere çarptı.

Acı tüm vücudumu sarsa da yuvarlanıp ayağa fırladım. Finn hâlâ başını iki yana sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Üzerine atlayıp onu tekrar yere devirdim. Üzerine çömelip

çılgınca yumruklar atmaya başladım, yumruklarım arka arkaya yüzüne iniyordu.

"Bu." *Yumruk.* "Lanet." *Yumruk.* "Olası." *Çatırtı.* "Dünya." *Yumruk.* "Bana ait."

Geri çekilerek ayağa kalktım, damarlarımda kaynayan öfkeyle nefes nefese kalmıştım.

Finn inleyerek yan tarafına döndü ve kendini güçlükle doğrulttu. Bir kahkaha attıktan sonra biraz kan tükürdü. "Canın cehenneme, Liam."

"Bana ihanet ettin," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Belimden Glock'umu çekip namluyu dizine doğrulttum ve tetiği çektim.

Finn acı dolu bir çığlık atarak ellerini yaranın etrafına kenetledi. "Siktir git."

"Kadınımın canını yaktın." Diğer dizine de bir el ateş ettim.

Yerde kıvranıyor, acıdan ağlıyordu.

Bir adım daha yaklaştım. "Şehrimi tehdit ettin."

"Siktir git!" diye bağırdı ağzından tükürükler ve kanlar saçarak. "Mafyayı sana verdiği için şanslıydın ama bunu asla hak etmedin. Sende mafyayı yüceltecek göt yok."

Adamlarımın yaklaştığını duyduğumda parmağım tetikte gerildi. Etrafımızda sıkı bir birlik oluşturan askerlerime işaret ederek acı bir kahkaha attım. "Onlar bana sadık. Onlar benim ailem." Silahı tekrar Finn'e doğrulttum. "Kiara bana evet dedi. Benimle evleniyor. Benim çocuklarımı doğuracak."

Finn doğrulmaya çalıştı, kanı yere ve altındaki kuru otlara bulaşmıştı, sonra bana dudak büktü. "Onun tadına ilk ben baktım."

Sikerim böyle işi.

Silahımı uzattım ve adamlarımdan biri onu elimden aldı. İleri atıldım ve ayağımla Finn'in çenesine vurdum.

Başı geriye savruldu ve yere düşerken tekrar üzerine çöktüm. Sol elimle gömleğini kavrayıp onu yukarı kaldırdım ve sağ yumruğumu burnuna indirdim. Onu tekrar yukarı çekip kaldırdım ve kulağına, "Ama onun inlediğini duymadın. Boşaldığını hissetmedin," diye fısıldadım. Yumruğumu tekrar suratına indirdim, sonra tekrar yaklaştırdım. "Seni seviyorum dediğini duymadın."

Onu yere düşürüp yüzüne vurmaya başladım ve dişlerimi sıkarak, "Ve. Asla. Duyamayacaksın," dedim.

Bileğimde keskin bir acı hissedene ve Finn altımda kanlar içinde hareketsiz kalana kadar ona vurmaya devam ettim. Nefes nefese kalmış bir hâlde, başımın belasına baktım. Gözleri sadece birer çizgiydi, artık boş ve cansız bakıyordu.

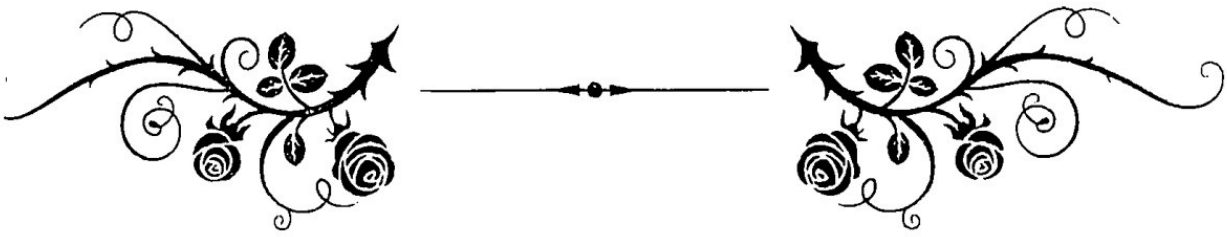
"Cehennemde çürü," diye homurdandım.

Ayağa kalkarak bir adım geri çekildim. Etrafımda adamlarım ve ayaklarımın dibinde düşmanımın cesedi dururken başımı kaldırıp Will'in gözlerine baktım.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, sonra onaylar gibi başını salladı.

Bitti.

Bölüm 45

Kiara

Liam'ın mesajıma cevap verip vermediğini görmek için telefonuma baktım ama hiçbir şey yoktu. Bir iç çektim ve kaşlarımı çatarak elimdeki kartlara baktım.

Bu işte hiç iyi değilim. Poker nasıl oynanır diye Google'dan bakmam lazım.

"Bin," dedi Declan zafer dolu bir sesle. Fişleri aramızda duran yığının üzerine attı.

Blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak gözlerimi onun yüzüne diktim.

Başımı yana eğip iç çekiyormuş gibi yaparak fişlerin iki katını yığına doğru ittim. "Veee ben de bin daha arttırıyorum."

Gözleri yüzüme kayınca sol gözünün seğirdiğini fark ettim.

Yakaladım.

Declan beni gözlerimi kaçırmaya zorladı ama ben ona bakmaya devam ettim. "Blöf yapıyorsun." Omuzlarımı silktim, sonra yığına doğru başımı salladım. "Parayı ver, enayi."

Asansörün kapıları açılınca gözlerim girişe kaydı. Nefesim kesildi, kartları atarak ayağa fırladım. Liam'a doğru koşarken şakağındaki kan, dağılmış giysileri ve yürürken topallaması beni dehşete düşürdü.

"Noldu?" diye sordum kolundan tutarken. Diğer elimle ve gözlerimle vücudunda herhangi bir yara var mı diye kontrol ettim.

"Sadece düştüm," diyerek sırıttı. "İyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diye çıkıştım. Elim bileğine kayınca irkildi. "Liam?"

Bileğindeki şişliği, parmak eklemlerindeki yaraları gördüm. Gözlerim onunla buluştuğunda kaşlarımı çattım.

Yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. "Sadece burktum." Çenesini Declan'a doğru eğdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Declan ceketini omuzlarına geçirirken.

"Evet. Bitti."

Şaşkın bir şekilde Declan'ın gitmesini izledim, sonra bakışlarımı Liam'a çevirdim. "Ne bitti?"

Sağ elini boynuma koydu ve alnını alnıma bastırdı. "Finn öldü."

Sözleri içimi titretmişti. Bu haber o kadar sarsıcıydı ki bir adım geriye doğru sendeledim. Liam beni daha sıkı tuttu ve başını eğerek, "Onu ben öldürdüm," dedi.

Finn öldü.

Yine bir duygu dalgası vurdu, dudaklarım aralandı ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

Finn öldü.

Liam'ın dudakları şefkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir daha sana asla zarar veremeyecek."

Yavaşça ellerimi ağzıma götürdüm. İçime dolan yoğun rahatlama hissiyle gözyaşlarımın boğazımda düğümlendiğini hissettim.

Liam beni göğsüne çektiğinde gömleğinde kan damlaları olduğunu fark ettim. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi ona bastırdım.

Bu haberi sindirmek için birkaç dakika geçmesi gerekmişti, sonra fısıldayarak, "Acı çektiğini söyle," dedim.

"Kanlar içinde öldü," diye cevapladı Liam acımasız ve sert bir sesle.

Geri çekilip nazikçe sağ elini tuttum. "Onu sen mi dövdün?"

Önce onaylamak için başını salladı, sonra parmağımla yumuşak bir şekilde elini okşadığımda başını hafifçe yana eğdi.

Her şey bitti.

"Şikago güvende," diye fısıldadım.

Liam şehrini korumuştu.

"Ve sen de öylesin," diye ekledi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Ve ben de güvendeyim."

Onu merdivenlere doğru çekip yatak odamıza götürdüm. "Yatağa otur." Liam beni dinleyip yatağa oturduktan sonra ben banyoya doğu giderken gözleriyle beni takip etti. Bir havluyu ıslattım ve fazla suyu sıktım.

Odaya geri dönüp Liam'ın ayaklarının dibine diz çöktüm ve parmak eklemlerindeki kesikleri nazikçe temizlemeye başladım.

"Sadece burkulduğundan emin misin?" diye sordum çünkü bileğindeki şişlik hoşuma gitmemişti.

"Evet. Birkaç gün içinde geçer," diye mırıldandı beni dikkatle süzerken.

Kendimi bırakacağımı düşünüyor.

Uzanıp şakağındaki kanı, tenini kaplayan tozu temizledim. "Ya adamların? Onlar iyi mi?" diye sordum.

Liam başını salladı. "Kimseyi kaybetmedik."

Güzel.

Çömelmiş hâlde oturup ona baktım. "Kendimi bırakmayacağım."

Gözleri yüzümde gezindi. "Bitti, bebeğim."

Ellerimi dizlerine koydum ve kendimi yukarı doğru iterek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Liam elini boynuma doladı ve beni olduğum yerde tutarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu öpücük farklıydı. Dilinde bizim için aldığı intikamın tadı vardı. Dudaklarının vahşiliğinde, öfkesinin kalıntılarını hissettim.

Liam öpüşmeyi bitirdiğinde nefesim kesilmişti. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve birbirimize baktık.

Bu adam.

O benim tüm dünyam.

Koruyucu meleğim.

Onun yakışıklı yüz hatlarını, gerçek kişiliğinin verdiği sertliği, ona ayrı bir hava katan özelliklerini içime işledim.

İntikam meleğim.

"Yemek yer misin?" diye sordum.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, hadi sakinleştirici bir şeyler yiyelim."

Izgara peynirli sandviç ve domates çorbası yaptıktan sonra Liam'ın yanına kıvrılıp bileğine buz torbası tuttum.

Rahatlamış gibi bir nefes verdikten sonra dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne?" diye sordum buz torbasını düzeltirken.

"Sadece Finn'in son anlarının tadını çıkarıyorum." Başını kanepenin arkasına yasladı. "Ve sonunda Sicilyalılardan kurtulmamın."

Çenesine bir öpücük kondururum. "Sert erkeğim benim."

Gülümsemesi yumuşadı ve gözleri sevgiyle doldu. "Yakında karım olacak kadın." Parmaklarını esnetti. "Düğünü planlaman lazım. Seninle evlenmek için daha fazla bekleyemem."

Buz torbasını yere koyup elini sarsmamaya dikkat ederek nazikçe kucağına koydum. "Ne kadar vaktim var?"

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Bir ay çok mu erken?"

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Sen ciddi misin?"

"Kadın, elimde olsa seni pazartesi günü evlenme dairesine sürüklerdim."

"Tamam o zaman." Masadaki telefonumu alıp takvimi açtım. "Kasım... On iki?"

Liam takvimi kontrol ettikten sonra başını salladı. "Bana uyar."

"Ne tür bir düğün?" diye sordum telefonu bırakıp rahat bir pozisyon alarak.

Sol elini kaldırıp birkaç saç tutamını kulağımın arkasına itti. "Saçlarını açık istiyorum."

"Tamam." Başka bir şey söylemeyince, "Hepsi bu mu? Senin söyleyeceğin bir şey yok mu?" diye sordum.

"Sen planlayacaksın ben parasını ödeyeceğim."

Gülerek başımı salladım. "Tamam ama kara bir düğün olursa sakın kızma."

"Kesinlikle kara olmaz. Seni beyaz bir gelinlik içinde görmek istiyorum."

"Babamın cenazesinin yapıldığı kilisede yapabilir miyiz?"

Başıyla onayladı. "Çok isterim."

Ona daha da yaklaşıp başımı omzuna yasladım, rahat bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

Artık Finn yoktu.

Artık Sicilyalılar yoktu.

"Şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yer değiştirip çenemi omzuna yasladım. "Düşmanlarını alt ettin. Şimdi ne olacak?"

"Çalışacağım. Yapacak çok işim var." Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ve balayımız için hazırlık yapmam lazım."

Göğsümde bir heyecan uyandı. "Nereye?"

"Bali. Bence çok seveceksin."

Ona sırıtarak, "Bir daha düşündüm de evlilik dairesi işini pazartesi halledelim," diye takıldım.

Başını iki yana salladı. "Seni o koridorda yürürken görmek istiyorum."

Endişeyle alnım kırıştı. "Baban ne olacak? Finn'i öldürdüğün için kızmayacak mı?"

Liam'ın yüzü gerildi. "Onun ne hissettiği umurumda değil." Başını iki yana sallayarak, "Onu reddettim. Tek ailem sen, adamlarım ve amcam," diye ekledi.

"Amcan düğüne gelecek mi?"

"Evet, Cillian da orada olacak."

Birbirimize yakın olmanın mutluluğuyla sessizce oturduk. Bir süre sonra Liam, "Sana verdiğim kredi kartını kullanmamışsın," diye mırıldandı.

"Açıkçası bende olduğunu unutmuşum." Başımı geriye eğip ona baktım. "Geri mi istiyorsun?"

"Hayır, o senin. Lütfen kullan. Neye ihtiyacın olursa. Düğün için." Çatı katını işaret etti. "Ne istersen."

Tekrar doğrulup, "Düğün için limitimiz ne kadar?" dedim.

Liam başını iki yana sallayarak bana baktı. "Limit yok."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Bana bir limit vermelisin. Çiçeklere bin dolar harcayıp başımı belaya sokmak istemiyorum."

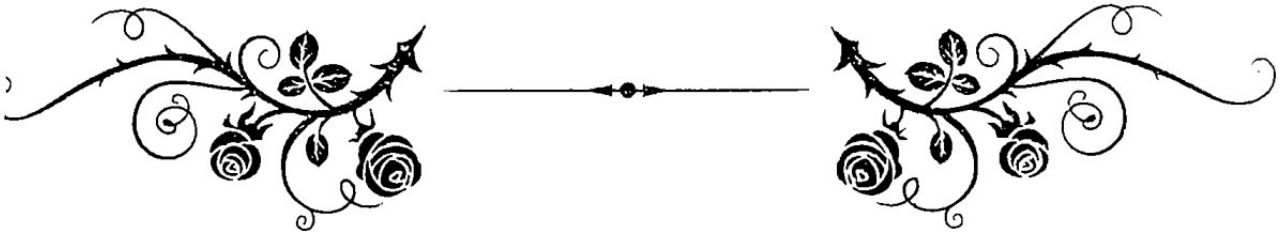
Dudakları yavaş yavaş seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Bebeğim, asıl ayda en az yüz bin dolar harcamazsan başın belaya girer."

Bu miktar karşısında gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Liam yaklaşıp boynuma bir öpücük kondurdu. "Hem de çok büyük belaya."

Beni kanepeye itmeye başladığında karşı çıktım. "Bileğin."

"Seni becermek için ihtiyacım olan uzvum o değil."

Bölüm 46

Liam

Pazartesi sabahımı Will'le birlikte tüm cenaze törenlerine katılarak geçirdim.

Ailelerin bizi fark etmemesi için mezarlardan güvenli bir mesafede durarak törenleri izledik. Her bir cenazede, yas tutanların arasına dağılmış adamlarımı gördüm. Orada olduklarını bilmek beni rahatlatmıştı.

Başımı Jimmy'nin mezarına doğru eğerek, "Bir dakika izin ver," dedim Will'e.

"Arabada bekliyorum," diye mırıldandı Will.

Bakımlı çimlerin üzerinden yürüyerek Jimmy'nin son istirahat yerine doğru ilerlerken mezar taşlarına göz attım.

Mezarın önünde durup bir nefes verdim. "Selam, ihtiyar. Umarım orada onlara cehennemi yaşatıyorsundur." Çömelip koyu mermer taşın üzerindeki tozu sildim. "Bunu yanlış sırayla yaptığım için özür dilerim ama Kiara'ya evlenme teklif ettim. Senin onayını almayı çok isterdim." Taşın üzerindeki adını okurken

kalbimin derinliklerinde bir acı hissettim. Kendime ait sözlerim olmadığı için yine ondan bir alıntı yaptım. "Sen sarhoş olmadan önce hep okuduğun bir İrlanda duası vardı." Derin bir nefes aldım. "Söz veriyorum, eğer bir gün bir şey çalarsam bu, onun kalbi olacak. Eğer hile yaparsam, bunu onunla daha uzun süre birlikte olabilmek adına ölümü alt etmek için olacak. Eğer savaşırsam bu, onu korumak için olacak." Sonra kendi yorumumu ekledim. "Eğer gözlerinden yaşlar akarsa bunlar, mutluluk gözyaşları olacak. Eğer acı çekecekse de bu, çocuklarımızı doğururken çekeceği acı olacak." Boğazımı temizledim, ceketimden bir çakı çıkardım ve başparmağımı kestim. Kan damlasını mezar taşına bastırarak, "Sana kanımla yemin ediyorum, Jimmy," dedim.

Ayağa kalkarak çakıyı cebime koydum. Bir an daha mezara baktıktan sonra dönüp SUV'a doğru yürüdüm.

Ofise geri döndüğümüzde resepsiyonun arkasında Kiara'yı görünce göğsümdeki baskı hafifledi.

Gözlerini bize doğru çevirdi ama ben ona doğru yaklaşırken tamamen profesyonel bir ifadeye büründüm. "Her şey yolunda mı, Bayan Murphy?"

Gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi. "Evet, Bay Byrne." Will'e başıyla selam verdi. "Bay Gillen."

Will gülümseyerek asansörlere doğru yürüdü. "Kendi kadınımı bulup biraz flört edeceğim."

Kiara'nın gözleri sağ elime indi. "Bileğin nasıl?"

"İyileşiyor." Tezgâha yaslanıp ona yaklaşmasını işaret ettim. Kiara ayağa kalktı ve ellerini masaya dayayarak bana doğru eğildi. "Daha yakına," diye fısıldadım. O da dediğimi yapıp

nefesimi hissedebileceği kadar yaklaştı. Dudaklarımı yanağına değdirdim. "Saat üçte. Ofisimde. Bacaklarını masamın üzerinde açmanı istiyorum."

Nefesini tenimde hissediyordum. "Saat iki buçukta toplantın var."

"O zaman seni becerirken sessiz olman gerekecek."

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım, dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdim ve hafifçe ısırdım. "Saat üç."

Yüzümde alaycı bir gülümsemeyle uzaklaşırken Kiara'nın sandalyesine yığıldığını duydum. "Peki, efendim."

Tanrım.

Asansör kapıları arkamdan kapanınca eğilip sertleşmiş aletimi düzelttim.

Sadece bir saat, sonra onun vücuduna gömülebileceğim.

Kapılar açıldı ve Will'in Denise'in masasında oturmuş, neredeyse kızın üzerine salyalarını akıttığı manzarayla karşılaştım.

Tıpkı bir dakika önce senin salyanın kendi kadınının üzerine aktığı gibi.

Denise onun bacağına vurdu. "Kalk." Sonra bana gülümsedi. "İyi günler, Bay Byrne." Mesaj listesini toparladı, Will'e daha hızlı olması için ters ters baktıktan sonra benimle birlikte ofisime yürüdü. "Bayan Crowe panelleri değiştirmek istiyor. Yine. Bay Jaggard, çarşamba günü şantiyede sizinle görüşmek istiyor. Bay Morrow onu aramanızı istiyor."

Ofisime girerken beni saatlerce meşgul edecek listeyi gözden geçirdi. Mesaj notlarını ondan alıp iki gruba ayırdım. Bir kısmını ona geri verirken, "Bunları Devon halletsin," dedim.

Will'in, Denise'in arkasında dolaştığını fark edince gözlerimi kısarak ona baktım. "Onu işinden alıkoymayı kes, yoksa seni bu binadan kovarım."

"Beni çok seviyorsun," diyerek Denise'i işaret etti, "ve o da beni seviyor."

Denise başını aniden ona doğru çevirdi. "Ben hiç öyle bir şey söylemedim." Ofisten aceleyle çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Will gülerek, "Sadece an meselesi," dedi.

"Zavallı kızın hiç şansı yok," dedim ceketimi çıkarıp masamın başına otururken. "Yapacak işlerin vardır herhâlde."

"E-evet, evet."

Mesajları kendime doğru çekip çalışmaya başladım. Bayan Crowe ile olan görüşme diğerlerinden daha uzun sürmüştü çünkü kadın yeni torunu hakkında konuşup duruyordu. Sabırla dinliyor gerektiğinde uygun cevaplar veriyordum.

Sonunda telefonu kapatıp sandalyeme yaslandım ve bir iç geçirdim.

CEO'nun yerine geçecek başka birini işe almam lazımdı. Bu iş beni erken yaşta mezara sokacaktı.

Cep telefonum çalmaya başladı ve cebimden çıkararak ekrana baktığımda Viktor'un adını gördüm.

"Ben Liam."

"Nasıl gitti?" Bir süre duraksadıktan sonra, "Hâlâ hayattasın, yani iyi gitmiş olmalı," diye ekledi.

"Evet, Finn ve Sicilyalılar artık sorun teşkil etmiyor."

"İyi."

"Dur tahmin edeyim. Borcumu ne zaman ve nasıl ödeyeceğimi bana sen söyleyeceksin."

"Doğru tahmin ettin."

"Anlaştık." Asla geri adım atmayacağım bir anlaşmaydı bu.

Viktor'la konuştuktan kısa bir süre sonra konferans görüşmesi başladı. Bay Jackson daha ucuz beton kullanmakla ilgili konuşup dururken zamanın daha hızlı geçmesini dileyerek

tavana baktım. İnşaatın şantiye müdürü geri adım atmayacaktı ve ben de arada kalmıştım.

"Daha ucuz beton, binanın uzun ömürlü olmayacağı anlamına gelir," diye söylendim. "Ben inşaatçı değilim, Bay Jackson. Dwayne'i dinleyin. O ne dediğini biliyor."

"Evet ama para benim cebimden çıkıyor," diye şikâyet etti Bay Jackson.

O zaman lanet olası alışveriş merkezini inşa etmeyin.

Dizüstü bilgisayarımda saati kontrol ettim. Bu görüşmenin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Kiara nerede?

Tam o sırada ofisimin kapısı açıldı ve Kiara içeri girdi. Bana omuz silkerek yaklaştı. Bir kalem alıp rastgele bir kâğıt parçasının üzerine, *Soyun, bebeğim,* yazdım.

Burun kıvırarak telefonu gösterdi. Bay Jackson ve Dwayne'in tartışmaları odayı çınlatıyordu. "Ucuz betonla çalışmam," dedi Dwayne kararından vazgeçmeyerek.

"O zaman parasını sen öde," diye talep etti Bay Jackson.

Kaşlarımı kaldırarak ona soyunmasını işaret ettim.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı ama üstündekini tutup başından geçirerek çıkardı. Sonra pantolonunu da çıkarıp dantelli sütyen ve külotla yanımda durdu.

Masamdaki her şeyi kenara çekip başımla işaret ettim.

Kiara, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle tekrar telefona baktı ama masamın kenarına oturup geriye doğru uzandı.

"Güzel," diyerek onu övdüm.

"Güzel olan ne?" diye sordu Bay Jackson. "Bunun güzel olan hiçbir yanı yok."

"Konuşuyorsunuz. Bu da bir ilerleme." Sandalyeyi masaya yaklaştırdım ve Kiara'nın ayak bileklerini tutup bacaklarını daha da açtım.

"Buna konuşmak mı diyorsun? Parayı ben ödüyorum. Müşteri benim. Daha ucuz beton istiyorum."

Yaklaşarak dudaklarımı bacaklarının iç tarafına sürttüm. "Ve bu da benim inşaat şirketim. Kalitesiz bir alışveriş merkezi inşa ederek şirketimin adını lekelemeyeceğim."

Külotunu dantelli kısmından tutup bacaklarından aşağıya doğru çektim. Gözlerim bacaklarının arasındaki vadiye takıldı. Elini tutup vajinasına götürdüm. Parmaklarını hareket ettirerek kendini okşamasını sağladım.

Kiara ne istediğimi anlamaya başlamıştı, sırtı kavislendi, orta parmağı içine girdi.

Tanrım.

"Toplantıyı uzatmayın," dedim kadınıma doyma arzusuyla. Parmakları daha hızlı hareket etmeye başlarken kalçaları masadan yükseliyordu.

Ayağa kalktım ve diğer eliyle göğüslerini okşarken tam bir porno yıldızı gibi göründüğüne yemin edebilirdim.

Gözleri gözlerime kilitlendi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve baştan çıkarıcı bir tanrıçaya dönüştü.

Sonra lanet dudakları açıldı, yüz hatları gerilmeye başladı.

Siktir et toplantıyı.

Bir düğmeye basarak görüşmeyi sonlandırdım. Kalçalarından tutup onu masanın kenarına çektim. "Kendine dokunmayı seviyorsun, değil mi bebeğim?"

"Senin dokunmanı daha çok seviyorum," diye inledi parmaklarını hâlâ ıslaklığının üzerinde gezdirirken.

Pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş aletimi çıkardım ve sertçe içine girerek parmaklarını aramızda sıkıştırdım. "Tanrım. Bir şeye tutunsan iyi olur."

Kiara'nın zamanı yoktu, ben kalçalarını sıkıca kavradım ve içine sertçe girmeye başladım. Amansız bir arzuyla, ikimizin de vücudu zevkten titreyene kadar hızımı kesmedim.

Üzerine yığılırken gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım. Seni becermek için her fırsatı değerlendireceğim, bebeğim." Dudaklarına doğru bir nefes verdim. "Ve sonsuza kadar bile birlikte olsak bu beni tatmin etmeye yetmez."

Her gün.

Hayatımızın geri kalanında.

Bu kadın benimdi.

Son Söz 1

Kiara

Gövde kısmı şeffaf kristal süslemeli bir korseden oluşan ve etek kısmı ise beyaz ipekten ve uyluk hizasına kadar yırtmaçlı olan gelinliğime bakarken kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

Bugün Liam ile evleniyordum.

Keşke babam da burada olsaydı da beni mihraba kadar götürseydi. Liam'ın beni ne kadar sevdiğini görseydi, kesinlikle bu evliliği onaylardı.

"Cennetten bana gülümse, baba," diye fısıldadım.

"Eminim gülümsüyordur," dedi annem arkamda durarak. Ellerini omuzlarıma koydu, beni kendine doğru çevirip duvağımı düzeltti.

"Tanrım, bebeğim evleniyor," derken duyguları boğazında düğümlendiğinden sesi titriyordu.

Boğazımın tıkandığını hissettim ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi hızla kırpıştırmak zorunda kaldım. "Beni ağlatma anne. Makyajım bozulacak."

"Ben tekrar düzeltirim," dedi Denise şampanyasını yudumlarken. "Ama yine de şansımızı zorlamayalım." Kadehi masaya bırakıp buketimi aldı ve bana uzattı.

Çiçekleri ondan alıp derin bir nefes aldım. "Tanrım, bu gerçekten oluyor."

"Daha derin nefes al," dedi Denise bana gülerek sonra anneme baktı. "Sen de. Bu gidişle ikiniz de bayılacaksınız."

Denise kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak Will'e, "Hazır," dedi. Arkasına bakarak bana sıcak bir ifadeyle gülümsedi. "Aşağıda görüşürüz."

Göğsümde biriken duyguları zorlukla yutkunarak bastırdım ve annemin elini tuttum. Düğün, babamın cenazesinin yapıldığı kilisede düzenleniyordu. Bugün ona olabildiğince yakın olmak istemiştim.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda anneme baktım. "Hazır mısın, tatlım?"

Titrek bir gülümsemeyle başımı salladım. "Sen?"

"Olabildiğince hazırım."

Ruelle'in *I get to love you* şarkısının ilk notaları duyuldu.

Annemin elini sıkıca tuttum ve ikimiz birlikte yavaşça merdivenlerden inmeye başladık. Aşağıya indiğimde başımı kaldırdım ve Liam'ın sanki yumruk yemiş gibi geri adım attığını gördüm. Yumruğunu ağzına bastırdı, başını iki yana salladı, yüzünde hayrete düşmüş bir ifade vardı.

Oradaki benim erkeğim.

Kilisenin tavanını, sallanan ampullerle süslemiştik. Ampüllerden yayılan sıcak ışık her şeyi büyülü bir hâle

getiriyordu. Sıralar beyaz zambaklarla süslenmişti ve koridorda beyaz bir halı seriliydi.

Annemle birlikte koridorda ağır ağır ilerledik. Konukları hiç görmüyordum. Sadece Liam'ı görüyordum. Ona olan sevgimi içimde tutamadığımı hissettim ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Önümüzde duran annem duvağımı kaldırıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Umarım Liam'la birlikte bu dünyanın tüm mutlulukları senin olur."

"Teşekkür ederim anne."

Liam'a sarıldı ve ona bir şeyler fısıldadı.

Sonunda Liam gelip önümde durdu. Sağ gözünden süzülen gözyaşını silme zahmetine girmedi. "O kadar güzelsin ki canım acıyor."

Elimi uzatarak parmağımın ucuyla gözyaşını yakaladım.

Rahibe döndük ve adam boğazını temizleyerek, "Sevgili dostlar, bugün burada Liam Owen Byrne ve Kiara Murphy'nin kutsal birleşmesini kutlamak için toplandık," dedi.

Törenin yarısını bile dinlemedim, kalbim sanki kanatlarım çıkmış gibi çarpınıyordu. Liam'a döndüğümde ise uçtuğunu hissediyordum.

"Ben, Liam Owen Byrne, sen, Kiara Murphy'yi karım olarak kabul ediyorum, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar seni sevip sayacağım."

Aşkımız bizi âdeta hiçbir şeyin incitemeyeceği güvenli bir kozaya sarıyordu.

Sıra bana geldiğinde, "Ben, Kiara Murphy, sen, Liam Owen Byrne'ü kocam olarak kabul ediyorum, bugünden itibaren, iyi

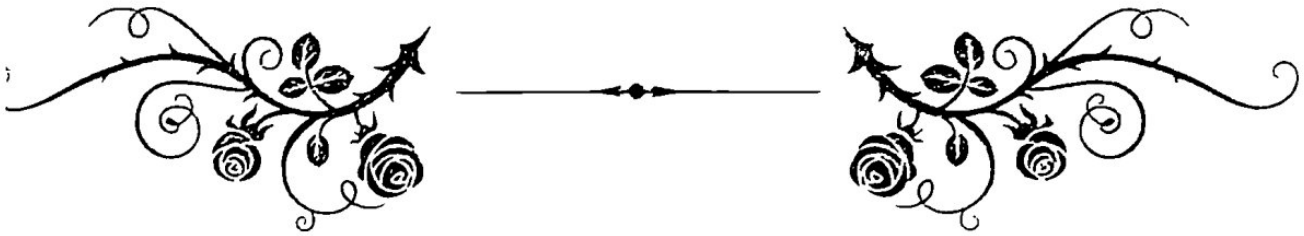
günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar seni sevip sayacağım," dedim.

Liam'ın dudakları yukarı doğru kıvrılırken mavi gözlerinin etrafındaki daire bir tatmin duygusuyla kararardı ve sonra, "Benimsin," diye fısıldadı.

Rahip gülümsedi. "Evet, o artık senin. Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpe—"

Liam kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti, dudakları ilk öpüştüğümüzdeki aynı açlıkla dudaklarıma kapandı.

Kilise ve tüm konuklar kaybolmuş, geriye sadece biz ve sonsuza dek sürecek mutluluğumuz kalmıştı.

Liam

İki yıl sonra...

Yönetim kurulu toplantısının ortasındayken telefonum masada titremeye başladı. Ekranda Declan'ın adını görünce telefonu hemen elime aldım. "Ne var?"

"Hemen gel!" dedikten sonra, "Hemen bir doktor çağır, yoksa yemin ederim, Tanrı şahidim olsun..." diye bağırdı.

"Hemşireyi tehdit etmeyi kes," diye çıkıştı ona Kiara. "Tanrım. Öleceğim."

"Noluyor be?" diye bağırdım Declan'ın dikkatini çekmek için ve hemen sandalyemden fırlayıp toplantı odasından çıktım.

"Kiara'nın sancıları başladı. Gelmen lazım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben bunun için eğitim almadım... Elimi kırıyorsun!"

"Bana bağırma," diye haykırdı Kiara, sonra da "Sakın bırakma," diye kükredi.

"Elini bırakma, Declan. Bırakırsan seni dizinden vururum," diye tehdit ettim ve asansöre vaktim olmadığı için acil çıkış merdivenlerden aşağı indim.

"Acele et, patron. Acele et." Derin nefesler aldı. "Tanrım, doktor nerede?"

"Sakin olun," diyen başka bir kadın sesi geldi. "Rahim ağzı hâlâ açılıyor. Bebek çıkmak üzere gibi görünüyor."

"Hoparlöre al," diye emrettim.

"Aldım, patron."

"Kiara? Bebeğim?"

"Buraya yaklaştığını söyle," dedi ağlayarak.

"Neredeyse geldim. Beş dakika," dedim SUV'a binerken. Telefon Bluetooth'a bağlanınca onu tutucuya koyabildim. "Nefes egzersizlerini yapıyorsun, değil mi?"

"Tanrım, Liam, nefes alacak vaktim yok," diye acı içinde inlediğini duydum.

"Neredeyse geldim. Benimle birlikte nefes al." Gaz pedalına sonuna kadar bastım. "Nefes al." Nefes almasını dinledim. "Ver." Nefesini hızla verdikten sonra tekrar inledi.

"Henüz ıkınma," dedi hemşire.

"A-Acıyor," diye hıçkırdı Kiara.

"Ağrısı için bir şey verin!" diye bağırdım ve keskin bir dönüş yaparken SUV'un arkası kaydı.

Tam o sırada, "Bayan Byrne, tam iki hafta erken doğuruyorsunuz," diye bir ses duydum.

"Dr. Boyle, ona ağrı kesici verin," dedim adama.

"Epidural vermek üzereydim," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla.

Park yeri buldum, telefonu alıp SUV'dan hızla indim. "Geldim. Neredesiniz?

"Yanına geliyorum patron," dedi Declan.

Telefonu kapatıp cihazı cebime koydum ve hastanenin girişine doğru koştum.

O tarafta olacağını düşünerek doğum servisine doğru yöneldim. Declan'ın yüzünde rahat bir ifadeyle bana doğru koştuğunu görünce, "O nerede?" diye sordum.

"Bu tarafan." Parmaklarını uzattı. "Fena sıkıyor."

"Tabii sıkacak, o benim karım," diye mırıldandım, sonra nihayet odaya girdim ve doğrudan Kiara'nın yanına gidip elini tuttum. Eğilip nemli alnına bir öpücük kondurdum.

Hıçkırarak ağlamaya başladı ve ona yaklaşıp, "Başarabilirsin, bebeğim. Gerekirse elimi kır. Yapabileceğini biliyorum. Tamam mı?" diye fısıldadım.

"Bırakma," diye inledi.

Geri çekilip gözlerine baktım. "Asla." Declan'a döndüğümde kusacak gibi görünüyordu. "Çık buradan ve annesini ara."

Odadan dışarı koştu fakat yeterince hızlı çıkamadı.

Dikkatimi tekrar Kiara'ya verdim ve acı nöbetleri geldiğinde onu cesaretlendirmeye devam ettim, acısını ondan alabilmenin bir yolu olmasını diledim.

Bir saat sonra Dr. Boyle, karımın bacaklarının arasına geçti. Dişlerimi sıkarak Kiara'nın elini daha sıkı tuttum.

Doktoru öldüremezsin. İlk çocuğunu doğurtması gerekiyor.

"İtme ihtiyacı hissettiğinde, ıkınabilirsin," dedi Dr. Boyle Kiara'ya.

Kiara'nın parmakları benimkilerin etrafına kenetlendi, gözleri bana kilitlendi.

"Yapabilirsin," diyerek onu tekrar cesaretlendirdim.

Cep telefonum cebimde titremeye başladı ama umursamadım çünkü tüm dikkatim karımdaydı. Nefes nefese kalmıştı ve kaşları çatılmıştı. Diğer elimi boynunun arkasına koyarak onu

destekledim ve "Hadi, bebeğim, elimi biraz daha sıkabilirsin," dedim.

Tehditkâr bir bakışla inlerken öne doğru eğilerek itmeye başladı. Sesi tamamen vahşi bir hâl aldı, sonra kesik bir ağlama sesine dönüştü.

Tanrım.

Yaklaşarak tüm gücümü ona aktarırken göğsümde bir duygu seli oluştu. Kiara, çocuğumuzu doğurmak için çok acı çekiyordu.

"Tanrım, hiç kimseye bu kadar saygı duymamıştım," dedim düşüncelerimi yüksek sesle söyleyerek. "Ve hiç bu kadar güzel göründüğünü hatırlamıyorum."

Yeniden bağırırken parmakları bir mengene gibi benimkileri sıktığında itmek için ne kadar güç harcadığını hissettim.

"Çok güçlüsün, bebeğim. Neredeyse bitti."

Kiara'nın yirmi dakika daha uğraşması gerekti ve Dr. Boyle çocuğumuzu karnından çıkardığında Kiara ölüm döşeğinde gibi görünüyordu.

Kalbim göğsümde hızla atmaya, endişe görüşümü bulanıklaştırmaya başladı. "O iyi mi?" diye sorarken hissettiğim korku sesime yansımıştı.

"Oğlunuz gayet sağlıklı," dedi Dr. Boyle.

"Karım iyi mi?" diye bağırdım Kiara'nın bilinci bir gidip bir gelirken. "Evet, hayati fonksiyonları iyi. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce dinleniyor."

Başımı ona çevirdim. "Bir sonraki aşama mı?"

"Plasenta'nın çıkması."

Tanrım.

Bebeğimiz ilk kez ağlamaya başladığında Kiara başını anında o tarafa çevirdi. Elini elimden çekip kollarını uzattı. "Onu görmek istiyorum."

"Bir kez daha ıkın," dedi Dr. Boyle.

Son kasılma gelince Kiara zorlukla ıkındı ama başardı. "Lütfen... Bittiğini söyle," dedi nefes nefese.

"Bitti," dedi Dr. Boyle ona gülümseyerek. "Aferin sana, anne."

Hemşire bebeğimizi battaniyeye sarıp bize getirdi. Gözlerim Kiara'nın yüzü ile bebeğimiz arasında gidip gelirken çok duygusal bir an yaşadığımızı fark ettim. Kiara'nın yüzündeki hayranlığı ve kollarındaki buruşuk küçük varlığı görünce gözyaşlarım sessizce akmaya başladı.

Ailem.

"Bak," dedi Kiara, hissettiği duygulardan boğuklaşan bir sesle gözlerini çocuğumuzdan ayırmadan. "Mükemmel değil mi?"

Onlara doğru eğilip dudaklarımı Kiara'nın şakağına bastırdım. "Senin kadar mükemmel. Baba olmamı sağladığın için teşekkür ederim."

Kiara hıçkırarak gülümsedi. "Merhaba de, babası."

Başımı Kiara'nın başına dayayıp güzel oğlumuzu izledim. "Merhaba, James."

Bebeğimiz sesler çıkarırken Kiara şevkatle ona bir şeyler mırıldandı, ben ise karım ve oğlumun yanında hayranlıkla öylece duruyordum.

Onlar hayatımın aşklarıydı.

Son Söz 2

Kiara

İki ay sonra...

James'in çığlığı çatı katında yankılanıyordu.

İnleyerek bir bacağımı yere koyup kalkmak için gücümü toplamaya çalıştım.

Liam kalçamı tuttu ve beni yatağa geri çekti. "Sen yat, bebeğim. Ben hallederim."

"Sen harikasın," diye mırıldandım. O kalkarken yatağın alçaldığını hissettim.

Gözlerimi zorla açıp beşik için aldığımız gece lambasını yakmasını izledim. Beşiğin içine uzanıp bebeğimizi nazikçe kucağına aldı ve göğsüne yasladı. "Oğlum acıkmış mı?" James'i yatağa yatırıp bezini kontrol etti. "Evet, kesinlikle acıkmış."

Yastıklara yaslanarak doğrulduktan sonra Liam, ağlamaktan alnında kırmızı çizgiler oluşan James'i kollarımın arasına koydu. Oğlumuz emmeye başlarken Liam yatak odasından çıktı.

Gözlerimdeki kaşıntı hissini gidermek için birkaç kez gözlerimi kırptım, sonra beni hevesle emen James'e baktım.

Tam da susadığımı hissettiğim sırada Liam bir şişe suyla geri geldi. Kapağını açıp bana uzattı. Yarısını içtikten sonra kocama gülümsedim. "Uyu. Ben hallederim."

"O doyana kadar beklerim." Liam yorganın altına uzanıp bacağımı okşarken gözleri James'teydi.

Saat sabahın üçüydü. İkimiz de yorgunluktan bitkin durumdaydık. Yine de çok şanslıydım.

Yanımda dünyanın en iyi kocası oturuyordu. Kollarımda sağlıklı oğlumuz vardı. Bir sonraki şekerlememi ne zaman yapacağım dışında hiçbir endişem yoktu.

Hayat inanılmaz güzeldi.

James sesler çıkarmaya başlayınca Liam'ın dudakları anında bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri hayranlıkla doldu. James meme ucumu bırakınca Liam onu benden aldı, ayağa kalktı, bir havlu alıp omzuna yerleştirdi ve nazikçe oğlumuzun gazını çıkardı.

"Kıskandım," diye mırıldandım giyinirken. "Onu gazını nasıl çıkarıyorsun anlamıyorum."

"Salla. Vur. Salla. Vur," diye dalga geçti Liam.

James yüksek sesle geğirdikten sonra kalbimi eriten bir ses çıkardı.

Liam onu kucağına yatırarak yavaşça sallamaya başladı.

Birbirlerine deli gibi âşık olan kocamı ve oğlumu izlerken kalbim mutlulukla doldu.

James uykuya daldığında küçük elleri açıldı, dudakları aralandı ve Liam alnına bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, oğlum." Onu beşiğe yatırdı ve ışığı kapattı.

Yastığıma kıvrıldım ama Liam yatağa döner dönmez kalçalarımı tutup kasıklarına doğru çekti.

Onun sertliğini hissedince, "Uyu," diye mırıldandım.

Taytımı ve külotumu aşağı çekti. "Sen uyu. Beni takma."

Bir kahkaha attım ama o içime girince kahkaham iniltiye dönüştü. "Fikrimi değiştirdim. Becer beni."

Liam boynuma bir öpücük kondurdu, göğsü sırtıma yapıştıktan sonra, "Ne zaman bir bebek daha yapabiliriz?" diye sordu.

Vücudu sert darbelerle benimkini sarstığı için konuşmam imkânsızdı. Orgazm olurken çığlıklarımı yastıkla bastırdım.

Liam içimde titrerken inlemelerini bastırmak için dişlerini omzuma geçirdi. Bir an hareketsiz kaldık ve sonra, "Ne zaman?" diye sordu.

"James katı gıdalara geçince."

Omzumu öptükten sonra, "Güzel," diye mırıldandı. İçimden çıkınca beni sırtüstü çevirip dudaklarımdan öptü. Parmaklarıyla yanağımı okşayarak, "Seni seviyorum, bebeğim," diye mırıldandı.

"Bir öpücük daha," dedim şakacı bir şekilde, artık tamamen uyanmışım.

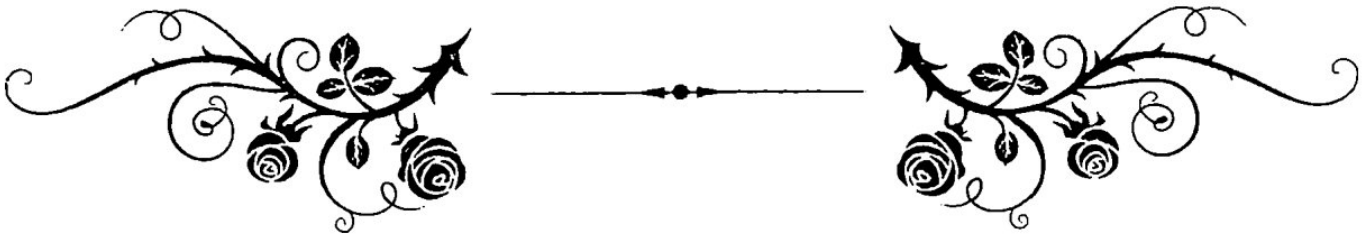
Bu sefer dudakları dudaklarıma değdiğinde öpücüğü daha da derinleştirdi. Ve kısa süre sonra tekrar içimdeydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

Çok seviyordum.

Onu daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anlarda, beni kendisine daha da derinden âşık eden bir şey yapıyordu.

"Benimsin," diye inledi beni kollarıyla sıkıca göğsüne çekip sararken.

Liam

İki yıl sonra...

"Liam, Lily'nin çantasını gördün mü?" diye seslendi Kiara üst kattan.

Tam o sırada James oyuncak kutusunu devirdi ve oyuncaklar yere saçıldı. "Çocuk odasına baktın mı?" diye bağırdım oyuncakları toplamak için çömelirken.

"Burada yok."

James iki araba kapıp antreye doğru koştu. "Yatak odamıza?"

"Oraya baktım. Orada yok."

Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürürken James'i yakaladım. Onu omzuma attığımda kahkahalarla güldü, sonra arabalarını sırtımda yukarı aşağı sürmeye başladı.

Kiara'yı bebek odasında, yeni doğan kızımız Lily'yi kucağında tutarken buldum. Odaya göz gezdirip beşiğin yanına gidip çantayı aldım.

"Ayy." Karım sadece omuz silkti.

Ona muzip bir bakış attım. "Yılan olsaydı, zehrini vücudundan çıkarmak için emerdim."

"Hımm... Güzel fetiş," diye alay etti.

"Büyükannene geç kalmak istemiyorum," dediğimde James birden başını kaldırdı. Ellerini omuzlarıma koydu, arabalar omuzlarıma batıyordu. "Büyükannemi istiyorum."

Tara bizim için çocuklara bakıcılık yapıyordu ve biz de biraz yalnız kalabiliyorduk. Lily'nin doğumundan beri ayda bir kez bize yardım ediyordu, böylece birkaç saat kendimize zaman ayırabiliyorduk.

İlk başlarda randevu gecelerimizi çocukları düşünerek geçiriyorduk ama şimdi akşam yemeğine çıkmak bir gelenek hâline gelmişti.

"Gidelim," dedi Kiara odadan çıkarken. "Canım balık tabağı istiyor."

"Paylaşabiliriz," dedim onun peşinden giderken.

"Düüüt düüüüüt." James'in tükürüğü boynuma sıçradı ve arabalar diğer omzuma çarptı ama artık umursamıyordum bile.

Kiara'nın sabah bulantılarıyla ve tonlarca bebek beziyle uğraştıktan sonra biraz tükürük hiçbir şeydi.

Çatı katından çıktık ve asansörün kapıları açılır açılmaz James heyecanla, "Declan!" diye bağırdı.

Oğlumu, gülümsemekte olan Declan'a verdim. "Arabalarını beğendim, küçük adam."

"Dikkat et," diye uyardı Kiara. "Son zamanlarda onları silah olarak kullanıyor."

"Ben dayanıklıyım."

Kiara, Declan'ın çocukları araba koltuklarına oturtmasına yardım ederken ben de çantayı bagaja koydum. Direksiyonun

başına geçip Kiara'nın binmesini bekledim ve Declan ile ekibinin SUV'larına binmelerini izledim.

Otoparktan çıkarken Kiara'nın elini tutup tenine bir öpücük kondurduktan sonra elini bacağıma koydum.

"Büyükanneyi istiyorum," diye bağırdı James.

"On dakika, oğlum," diye mırıldandım.

Artık hayatımız böyleydi. Çocuklar. Aile. Randevu geceleri. Çocuklardan biri uyanmadan önce gece yarısı seksi. Mafyayı ve Byrne Holding'i yönetmek.

Kırmızı ışıkta durduğumda karıma baktım. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Bi de beni," diye kıkırdadı James.

"Evet, baban seni ve Lily'yi de seviyor," diye gülerek cevap verdim.

Kiara eğilip çeneme hızlıca bir öpücük kondurdu. "Biz de seni seviyoruz."

Benim. Hepsi benim.

Hayalimdeki işe başladığımda, her şeyin yoluna gireceğini sanmıştım. Babamın bakım masrafları, geçim derdi... Hepsi geride kalacaktı. Ama çok geçmeden buranın gerçek yüzüyle tanıştım.

İmkânsız talepler, bitmek bilmeyen tehditler, sessiz çığlıklar…

Burası benim cehennemimdi.

Ama cehennemin tam ortasında, herkesin korktuğu o adam bana elini uzattı.

İrlanda mafyasının soğuk, acımasız ve ölüm kadar karanlık lideri Liam Byrne.

Ama keskin bakışlarının, tehditkâr duruşunun ardında hiç bilmediğim bir sıcaklık vardı. Onun yanında yeniden nefes alabildiğimi hissediyordum. Artık güvendeydim.

Ama bu karanlık dünyanın hâkimi, gerçekten sevebilir miydi?

Yoksa ben, imkânsız bir hayale inanan zavallı bir kız mıydım?

SERİNİN DİĞER KİTABINI HALÂ OKUMADINIZ MI?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667349

Çeviren: Gülce Arman

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR